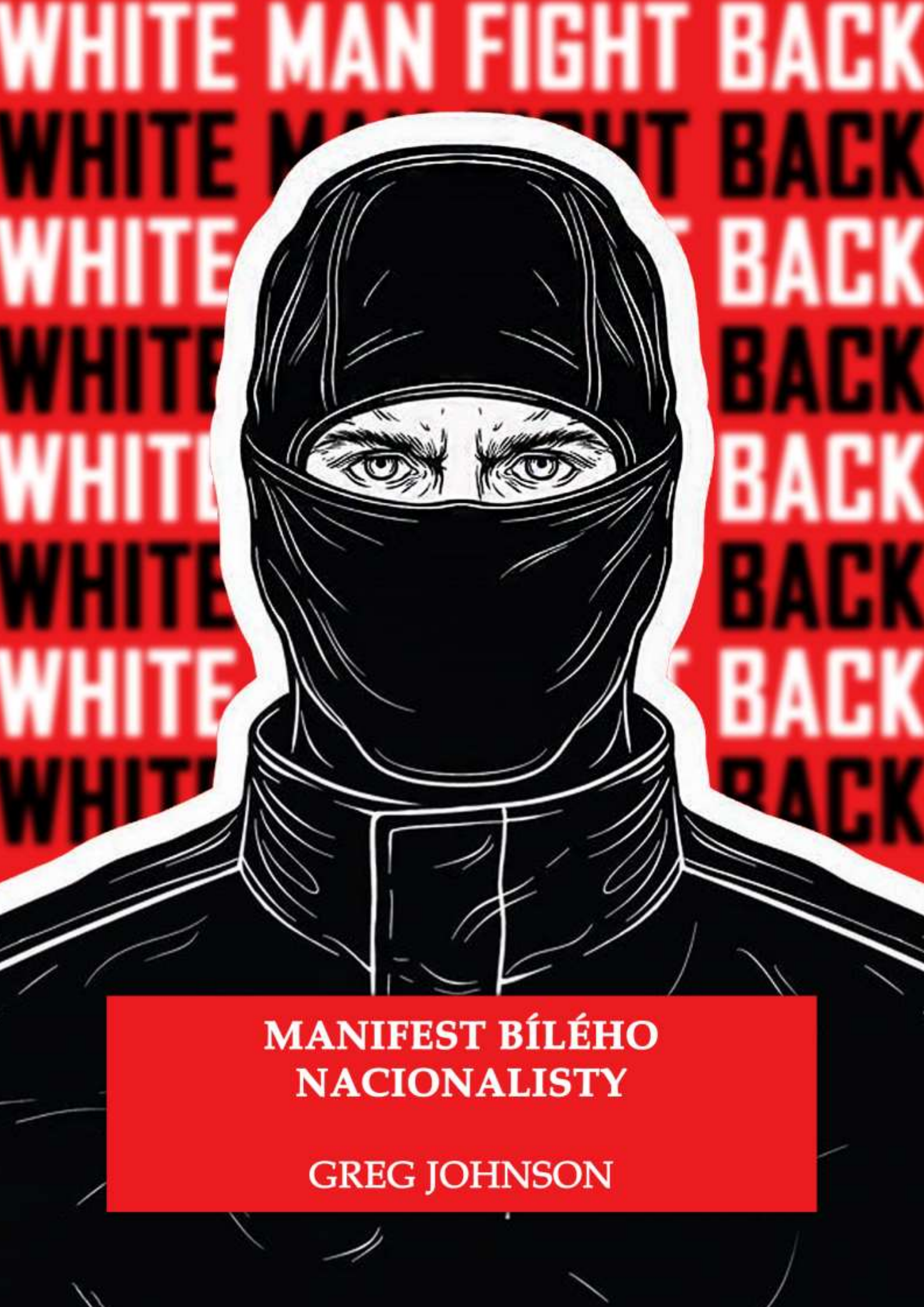

MANIFEST BÍLÉHO NACIONALISTY

GREG JOHNSON

PhD. Greg Johnson – Manifest bílého nacionalisty

Vydavatel: Counter-Currents Publishing Ltd., San Francisco

PŘELOŽENO Z PŮVODNÍHO VYDÁNÍ Z ROKU 2018, GRAFIKA PŘEVZATA OD INICIATIVY WHITE AUSTRALIA DOSTUPNÉ Z: https://library.frenschan.org/read/6136/pdf

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

UČITEL: Společnost, ve které všechny rasy a kultury žijí společně v míru a harmonii, je za obzorem.

ŽÁK: Co je to obzor?

UČITEL: Imaginární čára, která se vždy vzdaluje, jak se k ní člověk blíží.

Obsah

Úvod **5**

Bílý nacionalismus **15**

Vyhynutí bělochů 15

Genocida bělochů 24

Ukončení genocidy bělochů 31

V krátkodobém horizontu 40

Obnova bílých domovin 49

Etnostát 62

Základní pojmy **74**

Bělošství 74

Nadřazenectví 89

Co je špatného na diverzitě? 93

Homogenita 110

Bílá utopie 120

Budování hnutí **131**

Politika, metapolitika a hegemonie 131

Vítězný étos 144

Relevance staré pravice 160

Bílý nacionalismus je nevyhnutelný 167

Doporučená literatura **173**

O autorovi **176**

Úvod

Co byste dělali, kdybyste se zítra ráno dozvěděli, že vám zbývá jeden týden života – sedm dní, a pak už žádná budoucnost? Svět by pokračoval dál, ale vy byste v něm nebyli. Zpočátku by většina lidí pocítila šok a smutek. Někteří by upadli do zoufalství. Někteří by možná raději hned spáchali sebevraždu, než aby čekali. Ale u většiny z nás by počáteční šok pominul a my bychom se rozloučili, vyřídili své záležitosti a pak vymysleli, co uděláme s časem, který nám zbývá.

Samozřejmě by nemělo smysl přemýšlet příliš dopředu. Někteří by se stali intenzivně věřícími v naději, že nějak prodlouží svou existenci, ale většina by se pravděpodobně obrátila ke krátkodobému uspokojování svých potřeb. Většina lidí nemá ráda svou práci, takže by se rozhodli nestrávit pět ze svých posledních sedmi dní na Zemi prací, bez ohledu na to, kdo by na nich byl závislý. Mohli by však kouřit, pít, jíst nezdravé jídlo, brát tvrdé drogy, hazardovat, nadávat lidem a dokonce páchat zločiny, aniž by se museli obávat dlouhodobých následků. Mnoho lidí by samozřejmě těmto pokušením odolalo, protože by chtěli, aby na ně lidé, které opouštějí, vzpomínali v dobrém. Jen velmi málo lidí je však ochotno chovat se důstojně, zdrženlivě nebo morálně pouze jako cíl sám o sobě, bez vnějších podnětů.

Nyní si představte, že nejen vy, ale celé lidstvo dostane zítra rozsudek smrti. Dalekohledy odhalí obrovský asteroid na kolizním kurzu se Zemí, asteroid mnohonásobně větší než objekt, který podle vědců způsobil vyhynutí dinosaurů. Pokud má celé lidstvo zemřít a nikdo nebude pokračovat v našich

hodnotách ani na nás vzpomínat, když odejdeme, není pochyb o tom, že by došlo k obrovskému nárůstu hedonistického, nihilistického a antisociálního chování. Společenský řád je vždy ohrožován zločineckou chátrou, kterou je nutné neustále hlídat a potlačovat. Představte si tedy, co by se stalo za pouhých několik dní, kdyby se tato populace rozrostla o miliony zoufalých nihilistů – a policisté a vězeňští dozorci, kteří je drží pod kontrolou, by se prostě rozhodli, že nepřijdou do práce.

Jakmile lidé ztratí naději do budoucnosti, začnou se věci hroutit v bezprostřední přítomnosti.

Co to má společného s bílým nacionalismem? Demografický úpadek bělochů je ve Spojených státech velmi pokročilý. Běloši tvořili v roce 1965 asi 90 % populace USA, dnes je to asi 60 % a v mnoha lokalitách a věkových skupinách jsme již menšinou. Předpokládá se, že kolem roku 2042 klesne podíl bělochů na populaci pod 50 %. V demokracii to nevyhnutelně znamená politické zbavení moci.

Oficiální hlasy prohlašují, že úbytek bílého obyvatelstva je nevyhnutelný, a oslavují jej jako triumf rasové spravedlnosti. Multikulturalisté se snaží vykreslit růžový obraz budoucnosti v barvách duhy, ve které jsou běloši menšinou. Běloši jsou však stále skeptičtější. Levicoví aktivisté a příslušníci jiných (nebílých) ras již oslavují, jako by byl rok 2042, otevřeně se radují z úbytku a dokonce vyhynutí bělochů a touží tančit na hrobě bílé Ameriky. Je stále více zřejmé, že tito lidé nás opravdu nenávidí. Pokud chtějí bílí Američané vidět, jaké je to být opovrhovanou menšinou v převážně jiné než bílé společnosti,

stačí se podívat na dnešní Jihoafrickou republiku, která byla také propagována jako duhová země.

A bílí lidé to chápou. V současném systému nemáme budoucnost a podle toho se chováme. Ztráta naděje do budoucnosti je to, co spojuje celou řadu sociálních patologií, které trápí bílé Američany. Po staletích neustálého růstu klesá průměrná délka života bílých, což bychom očekávali pouze v době války, hladomoru, morové epidemie nebo sociálního kolapsu.

V našem případě však došlo k duchovnímu kolapsu. Když lidé ztratí naději do budoucnosti, nemá smysl chodit na vysokou školu, vdávat se, zakládat rodiny, investovat do svých dětí, zakládat podniky, budovat kariéru nebo přemýšlet o tom, jak společnosti něco vrátit. Místo toho má smysl obrátit se ke krátkodobému hédonismu: pornografii, videohrám, pití, drogám, příležitostnému sexu atd. Lidé stále častěji nedospívají, nedokážou se osamostatnit, nedokážou budovat vztahy, nedokážou žít svůj život. Krátkodobé požitkářství nás však nemůže učinit šťastnými. Proto jsme svědky prudkého nárůstu odcizení, osamělosti, užívání antidepresiv, předávkování drogami, alkoholismu a sebevražd.

Není důvod se domnívat, že výsledky demografického úbytku bílého obyvatelstva budou v jiných bílých zemích odlišné.

Celá politická garnitura prakticky ve všech bílých zemích se zavázala k politice, která vede k demografickému úpadku bělochů: ničení rodiny a hanobení mateřství; propagace

hédonismu a sobectví; podpora multikulturalismu, míšení ras a imigrace nahrazující příslušníky bílé rasy; a kult „diverzity“, který je jen eufemismem pro demografické nahrazování bělochů nebílými.

Pokud běloši nemají v současném systému budoucnost, pak budeme muset jednoduše vytvořit nový. To je cíl bílého nacionalismu. Abychom našemu lidu opět dali budoucnost, potřebujeme novou politickou vizi a nové politické vedení.

Kdo jsou bílí nacionalisté? Jsme bílí lidé, kteří se rozhodli mít opět budoucnost a kteří chtějí dát budoucnost i zbytku našeho lidu. Uvědomujeme si, že příčiny úpadku bílých a řešení tohoto úpadku jsou politické. Jsme dostatečně zralí na to, abychom pochopili, že tyto problémy nemůžeme vyřešit jako jednotlivci, ale pokud nás bude spolupracovat dostatek, můžeme svět změnit.

Bílý nacionalismus je forma politiky bílé identity. Politika bílé identity znamená minimálně to, že bílí lidé se považují za členy etnické skupiny s kolektivními zájmy a brání tyto zájmy proti konfliktním skupinám v politické sféře. V současné době je nejmocnějším politickým tabu v celém bílém světě politika bílé identity. Stejně jako jsou etablované strany levice a pravice jednotné ve svém závazku k multikulturalismu a politice identity pro nebílé, jsou stejně jednotné ve svém odporu k politice identity pro bílé.

Politika bílé identity může samozřejmě existovat v multikulturní, multirasové společnosti. Například „bílá

nadřazenost“ je politický řád, ve kterém bílí vnucují své pravidla a normy příslušníkům jiných ras.

Bílý nacionalismus však není bílým nadřazenectvím, protože se snažíme nahradit multirasové, multikulturní společnosti rasově a kulturně homogenními vlastmi, které nazýváme „etnostáty“. Etnonacionalismus je univerzálním právem všech ras a národů. Bílý nacionalismus je etnonacionalismus pro bílé. Bílý nacionalismus jednoduše znamená právo všech bílých národů na suverénní vlast. Uznáváme, že některé národy možná nebudou chtít toto právo uplatnit. Pro jiné, jako jsou malé primitivní kmeny, nemusí být jeho uplatnění možné. Ale pokud se nějaký národ rozhodne pro národní sebeurčení, nikdo nemá právo se mu v tom bránit.

Bílý nacionalismus je často nepochopen nebo nesprávně interpretován jako všeobecný nacionalismus bílých lidí, na rozdíl od nacionalismu konkrétních bílých národnostních skupin. Ale nic takového jako všeobecný bílý člověk neexistuje. V tomto světě patří všichni bílí lidé ke konkrétním národnostním skupinám. Ani koloniální společnosti typu „tavícího kotle“, jako jsou Spojené státy, nevytvářejí všeobecné bílé lidi, ale nové národnostní identity: Američany, Kanaďany atd. Bílý nacionalismus znamená sebeurčení pro všechny bílé národy, nikoli pouze pro všeobecně bělochy, stejně jako záchrana nosorožců znamená záchranu všech konkrétních poddruhů nosorožců, nikoli nějakého všeobecného nosorožce.

Můj argument pro bílý nacionalismus vychází z demografické krize bělochů. Běloši v každé zemi mají porodnost nižší než je míra reprodukce, často v kombinaci s

rozšířeným mísením ras a imigrací plodnějších nebílých populací. Pokud se tyto trendy nezastaví, běloši ztratí kontrolu nad svými historickými domovskými zeměmi a nakonec prostě přestanou existovat jako samostatná rasa.

Všechny hlavní příčiny biologického vyhynutí se dnes vztahují na bělochy, a protože tyto příčiny vyhynutí vyplývají z politických opatření, má smysl hovořit nejen o vyhynutí bělochů, ale o genocidě bělochů. To jsou témata kapitol 2 a 3 o „vyhynutí bělochů“ a „genocidě bělochů“.

Abychom zastavili genocidu bělochů, musíme změnit politiku, která ji podporuje. Musíme nahradit naše vůdce, než oni nahradí nás. Poté musíme vytvořit bílé vlasti s politikou podporující porodnost, aby naše rasa v celé své genetické a kulturní rozmanitosti mohla přežít a znovu vzkvétat. Stručně řečeno, potřebujeme bílý nacionalismus. To je téma kapitoly 4, „Ukončení genocidy bělochů“.

Vyhynutí bělochů je samozřejmě dlouhodobým nebezpečím. Pokud však nebude zastaven demografický úpadek bělochů, čeká nás v blízké budoucnosti mnoho hrůz. To je tématem kapitoly 5, „V krátkodobém horizontu“.

Aby bylo možné vytvořit nebo obnovit etnostáty bělochů, musí se různé skupiny sdílející stejná území oddělit. To vyžaduje přesun hranic a lidí. V kapitole 6, „Obnova bílých domovin“, tvrdím, že proces rasového oddělení – který naši nepřátelé stigmatizují jako „etnické čistky“ – nemusí být rychlý, násilný nebo nelidský.

V kapitole 7, „Etnostát“, objasňuji pojem etnonacionalismus a představuji etnonacionalistickou alternativu globalizace.

V druhé části „Základní pojmy“ objasňuji pět základních myšlenek. Kapitola 8 „Bělošství“ se zabývá námitkami proti samotné myšlence bělošství. Kapitola 9 „Nadřazenectví“ se zabývá rozdílem mezi bílým nacionalismem a bílým nadřazenectvím. Kapitola 10 „Co je špatného na diverzitě?“ vysvětluje, proč je diverzita problémem pro každou společnost. Ve skutečnosti tvrdím, že i kdyby běloši nečelili vyhynutí, problémy s diverzitou by stále představovaly argument pro etnonacionalismus. Opakem diverzity je „homogenita“, takže v kapitole 11 vysvětluji, co tímto termínem bílí nacionalisté myslí. Nakonec v kapitole 12, „Bílá utopie“, diskutuji otázku utopismu: Kdo je vinen utopickými politickými fantaziemi, bílí nacionalisté nebo multikulturalisté?

V třetí části „Budování hnutí“ popisuji kulturní a politické hnutí, které je nezbytné k tomu, aby se bílý nacionalismus stal realitou. V kapitole 13 „Politika, metapolitika a hegemonie“ definuji, jak by vítězství vypadalo a jak ho dosáhnout. Kapitola 14 „Vítězný étos“ stanoví několik jednoduchých pravidel, která umožní hnutí bílých nacionalistů dosáhnout maximální síly a přesvědčivosti. V kapitole 15, „Relevance staré pravice“, vysvětluji, proč se bílí nacionalisté musí distancovat od historického německého nacionálního socialismu, italského fašismu a podobných politických hnutí, s nimiž se nás naši nepřátelé – a mnozí z našich přátel – neustále snaží spojovat.

Nakonec v kapitole 16, „Bílý nacionalismus je nevyhnutelný“, končím důvody, proč být optimistický ohledně naší věci.

Věřím, že tato kniha má co nabídnout bílým patriotům všech národů. Ale skutečnost, že jsem Američan, nevyhnutelně ovlivňuje můj pohled, zejména v třetí části. Věřím, že naše hnutí musí klást důraz na „metapolitiku“, tj. vytváření podmínek nezbytných pro politický úspěch, kdekoli tyto podmínky neexistují. Ale tam, kde takové podmínky existují, například v zemích jako Itálie, Polsko a Maďarsko, by se etnonacionalisticko-populistické strany měly soustředit na skutečné získání politické moci. Ve Spojených státech a zbytku anglosaského světa, stejně jako ve většině severní a západní Evropy, však metapolitické podmínky ještě nejsou příznivé. Účelem této knihy – která je esejí o metapolitice – je pomoci to změnit.

Největší obtíž, s níž jsem se při psaní tohoto manifestu potýkal, byl pocit, že se opakuji. Většina myšlenek – a mnoho slov – v této knize bude čtenářům mých pěti předchozích knih, mé nové knihy Toward a New Nationalism (kterou považuji za doprovodný svazek k tomuto manifestu[1]) a různých nesestavených online textů známá. Raději však považuji své dřívější práce za přípravu na tento manifest. Účelem této knihy není být něčím novým, ale nabídnout jasnou, stručnou a přesvědčivou syntézu argumentů, které rozvíjím již více než deset let.

[1] Greg Johnson, Toward a New Nationalism (San Francisco: Counter-Currents, 2018).

Poznámka k citacím

První návrh tohoto manifestu byl přeplněn poznámkami pod čarou obsahujícími odkazy na online články, včetně článků o základních pojmech, jako je vyhynutí, porodnost pod úrovní reprodukce a suverenita. Ale napadlo mě, že nikdo nebude mhouřit oči a pracně vypisovat dlouhé odkazy, aby navštívil tyto stránky. Místo toho stačí zadat několik klíčových slov do vyhledávače. To lze udělat s jakýmkoli pojmem nebo tvrzením v této knize. Tyto poznámky byly tedy zbytečným balastem. Pokud se chcete dozvědět více o jakémkoli tématu zmíněném v této knize, doporučuji vám začít s vyhledáváním na internetu. Zachoval jsem pouze poznámky k doslovným citátům (i když i ty lze snadno vyhledat online) a konkrétní zdroje, které se nemusí objevit na první stránce výsledků vyhledávání.

Děkování

Rád bych poděkoval Johnu Morganovi, Michaelu Polignanovi a Kevinovi Slaughterovi za pomoc při vydání této knihy.

Děkuji M. H. za působivý obrázek na obálce (původního anglického vydání).

Zvláštní poděkování patří A. Grahamovi, který zachránil tento projekt před značným zpožděním tím, že na poslední chvíli zasáhl a dokončil rejstřík.

Jsem vděčný Kerry Boltonovi, F. Rogerovi Devlinovi, Ricardovi Duchesnemu, Andrewovi Hamiltonovi a Titovi Perdueovi za jejich propagační citáty.

Rád bych také poděkoval H. C., Aedonovi Cassielovi, Collinu Clearymu, F. Rogerovi Devlinovi, Ricardovi Duchesneovi, Andrewovi Hamiltonovi, R. Houckovi, Margot Metrolandové, Spencerovi Quinnovi, C. B. Robertsonovi, J. S., Donaldovi Thoresenovi, Irminu Vinsonovi, Michaelovi Walkerovi, Cooperu Wardovi, Weevovi, Davidovi Yorkshireovi a Z Manovi za jejich komentáře a kritiku.

Zvláštní poděkování patří Titovi Perdueovi, Alexanderovi Lindmarkovi, S. L. M., T. R., S. J., E. A. W. a řadě anonymních dárců za jejich podporu, bez níž by tato kniha nemohla vzniknout.

Na závěr musím poděkovat spisovatelům, čtenářům, komentátorům a příznivcům, kteří umožňují existenci Counter-Currents.

Tato kniha je věnována Kevinovi MacDonaldovi, J. Philippovi Rushtonovi a Jaredovi Taylorovi: přátelům a vzorům, kteří pomohli položit základy.

Seattle, 19. srpna 2018

Bílý nacionalismus

Vyhynutí bělochů

Bílí nacionalisté věří, že současný sociální a politický systém vede naši rasu k biologickému vyhynutí. Pokud se současné trendy nezmění, běloši jako samostatná rasa zmizí.

Pro mnoho bělochů to zní jako absurdní a alarmistické tvrzení, vzhledem k tomu, že nás dnes na planetě žije mezi 700 miliony a miliardou. Část tohoto skepticismu je prostě psychologickým popřením nepříjemné perspektivy. Nebílí lidé naopak málokdy projevují skepticismus ohledně vyhynutí bělochů. Naši nepřátelé dokonce považují naše případné vymizení za samozřejmost a otevřeně se radují z našeho úpadku.

Chci však namítnout, že vyhynutí bělochů není alarmistickou fantazií, ale alarmujícím faktem, nevyhnutelným závěrem střízlivé a informované analýzy.

Jelikož nudou přestávám dávat pozor, když někdo sahá po matematických modelech, tabulkách, grafech a technickém žargonu, budu svou argumentaci stavět na co nejjednodušších pojmech. Nejprve pouze tvrdím, že vyhynutí bělochů je realistická představa, nikoli přitažená za vlasy a fantaskní. Poté budu argumentovat, že pokud současné trendy budou pokračovat, vyhynutí bělochů není jen možné, ale nevyhnutelné.

Z biologického hlediska je bílá rasa poddruhem většího druhu člověka, Homo sapiens. Když vyhyne jeden druh, vyhyne samozřejmě i všechny jeho poddruhy. Ale když vyhyne jeden

poddruh, ostatní poddruhy stejného druhu mohou přežít. Druhy i poddruhy vyhynou z úplně stejných příčin. Z pohledu biologů zabývajících se ochranou přírody je třeba proti vyhynutí poddruhu bojovat stejně neúprosně jako proti vyhynutí celého druhu. Druh skutečně zaniká – nebo je zachráněn – po jednotlivých poddruzích. Z důvodu úspornosti vyjadřování budu hovořit pouze o vyhynutí druhu. Když však mluvím konkrétně o vyhynutí bílé rasy, je třeba si uvědomit, že mám na mysli poddruh člověka.

Biologové tvrdí, že až 99,9 % druhů, které kdy na této planetě existovaly, je dnes vyhynulých. Mnoho vyhynulých druhů navíc mělo oproti bělochům dramatické výhody. Například většina vyhynulých druhů existovala mnohem déle než naše rasa, než čelila vyhynutí. Průměrná délka života druhu je 10 milionů let, zatímco běloši existují pouze asi 40 000 let.

Některé vyhynulé druhy také existovaly v mnohem větším počtu než dnes běloši. Například v roce 1866 bylo v jižním Ontariu pozorováno jedno hejno holubů stěhovavých. Hejno bylo široké jednu míli, dlouhé 300 mil a jeho průlet trval 14 hodin. Odhaduje se, že obsahovalo 3,5 miliardy ptáků, což je 3,5 až 4krát více než celá dnešní populace bělochů na světě. O necelých 50 let později však byl celý druh vyhuben kvůli lovu a ztrátě přirozeného prostředí. V roce 1914 zemřela v zoo v Cincinnati Martha, poslední holubice stěhovavá na světě. V roce 1875 pokryl roj kobylek skalních 198 000 čtverečních mil (více než rozloha Kalifornie). Odhaduje se, že obsahoval 12,5 bilionů hmyzu. Během 30 let byl tento druh vyhuben.

Některé žijící druhy existují již velmi dlouhou dobu. Krab podkovovitý existuje již 450 milionů let. Ryba latimérie existuje již 400 milionů let. Mihule existuje již 350 milionů let. Novozélandská ještěrka tuatara existuje již 200 milionů let.

Na základě přírodních dějin však můžeme říci, že pouhou skutečností, že existujeme, je 99,9% pravděpodobnost, že naše rasa vyhyne. Pokud chceme patřit mezi dlouhodobě přežívající druhy, rozhodně se nemůžeme spoléhat jen na štěstí.

Lidé – zejména běloši – mají oproti ostatním druhům jednu výhodu: naše inteligence a kreativita nám mohou pomoci odhalit a porazit příčiny vyhynutí. Jsme ve skutečnosti jediným druhem na této planetě, který může aspirovat na nesmrtelnost díky vědě, technologii a moudré správě.

Bohužel, naše inteligence je nyní využívána k vytváření umělých podmínek, které podporují vyhynutí bělochů. Vyhynutí se dělí na přirozené (jako u dinosaurů) a způsobené člověkem (jako u ptáků dodo a holubů stěhovavých). Vyhynutí bělochů není přirozené, ale způsobené člověkem. Pokud tedy má naše rasa přežít, první věcí, kterou musíme udělat, není porazit přírodu, ale jiné lidi.

Vyhynutí není pouze smrtí všech členů rasy. Koneckonců, každá živá bytost umírá. Ale pokud všichni členové rasy zemřou, aniž by se sami doplnili, pak rasa vyhynula. Vyhynutí tedy není pouze smrtí – která nás všechny potká – ale neschopností reprodukovat se. Vyhynutí je nevyhnutelné, pokud se rasa nedokáže reprodukovat. Vyhynutí je prostě neschopnost reprodukovat se.

Aby se stávající bílá populace mohla reprodukovat, musí mít každý pár v průměru 2,1 dítěte – 2 děti, aby nahradily sebe sama, a 0,1 dítěte, aby nahradily rasu tím, že zaplní mezeru po těch, kterým se vůbec nepodaří se reprodukovat. Obraz „normální“ rodiny – otec, matka a dvě děti – je ve skutečnosti šťastnou, usmívající se tváří plíživého rasového vyhlazení, protože pokud bude porodnost pod úrovní reprodukce přetrvávat dostatečně dlouho – pokud bude umírat více lidí, než se rodí – naše rasa nakonec přestane existovat. Pokud z účtu vyberete více peněz, než na něj vložíte, váš zůstatek klesne na nulu. Je to základní aritmetika.

Mít třetí dítě je rozdíl mezi přispíváním k pomalé smrti naší rasy a jejím zdravým růstem. Bílí nacionalisté proto musí udělat vše, co je v našich silách, abychom vytvořili nový „normální“ obraz bílé rodiny se třemi dětmi, na rozdíl od rodiny s jedním nebo dvěma dětmi. Bohužel, porodnost bělochů jako celku a v každé bílé zemi je pod úrovní reprodukce. To znamená, že pokud se současné trendy neobrátí, vyhynutí bělochů je nevyhnutelné.

Jaké jsou příčiny reprodukčního selhání, tj. vyhynutí? Biologové uvádějí čtyři základní příčiny:

- Ztráta přirozeného prostředí, tj. prostředí nezbytného pro přežití a rozmnožování daného druhu. Ke ztrátě přirozeného prostředí může dojít v důsledku náhlých nebo pomalých geologických či klimatických změn, ztráty zdrojů potravy atd.
- Invazivní druhy, tj. konkurence o zdroje ze strany jiného druhu ve stejném biotopu.

- Hybridizace, známá také jako „genetické znečišťování“, což znamená rozmnožování, ale ne rozmnožování vlastního odlišného biologického typu. Hybridizace je možná pouze v případě, že dostatečně podobný druh vnikne do biotopu daného druhu.
- Nadměrná predace, což znamená, že druh je zabíjen predátory rychleji, než se stačí rozmnožit. Predace zahrnuje epidemie. Nadměrná predace je ve skutečnosti genocida: vyhubení celé skupiny. Genocidu lze však rozdělit na přímou a nepřímou. Přímá genocida je rychlé a násilné vyhubení skupiny. Nepřímá genocida je pomalé ničení skupiny pouhým vytvořením podmínek, které znemožňují její dlouhodobé přežití. Nepřímá genocida by proto mohla zahrnovat i další příčiny vyhynutí: ztrátu přirozeného prostředí (biotopu), invazivní druhy a hybridizaci.

Všechny tyto příčiny vyhynutí mohou být přirozené nebo způsobené člověkem.

Nyní se podívejme na naše současné vyhynutí z hlediska těchto čtyř biologických příčin.

Ztráta přirozeného prostředí (biotopu): zdá se, že pokračující dobývání přírody prostřednictvím vědy a technologie rozšiřuje přirozené prostředí bělochů. Člověk může žít na severním a jižním pólu, na dně oceánů a dokonce i ve vesmíru. Je možné, že jednoho dne budeme schopni přeměnit jiné planety na lidské přirozené prostředí.

Existuje však určitý smysl, v němž reprodukce bělochů trpí ztrátou životního prostředí: běloši se nerozmnožují v nebezpečném prostředí a jednou z největších příčin nebezpečného prostředí pro rozmnožování je přítomnost nebílých. Stejně jako se pandy v zajetí dobře nerozmnožují, ani běloši se v rozmanitém prostředí dobře nerozmnožují.

V minulosti měli běloši vysokou porodnost, i když byli obklopeni nebílými. Ale tito nebílí byli zotročeni nebo jinak podřízeni a nuceni napodobovat bílé standardy chování. Běloši se tedy cítí v nebezpečí zejména v okolí volně žijících a neasimilovaných nebílých populací, jaké nacházíme v moderních multikulturních společnostech.

Hledání bezpečných prostorů pro rozmnožování bělochů je jednou z hnacích sil suburbanizace a exurbanizace po zhroucení nadřazenosti bělochů, emancipaci nebílého obyvatelstva a zaplavení bílých zemí nebílými přistěhovalci.

Invazivní druhy: běloši prakticky ve všech našich zemích nyní čelí demografické konkurenci ze strany nebílých přistěhovalců. I kdyby byla imigrace nebílých zastavena, běloši budou i nadále čelit demografické konkurenci ze strany stávajícího nebílého obyvatelstva, které je obvykle plodnější.

Hybridizace: míšení ras nebo miscegenace je forma reprodukce v tom smyslu, že obě strany předávají své geny další generaci. Zároveň je však příčinou vymírání ras, protože nedokáže reprodukovat rasový typ. Míšení ras je nevyhnutelné, pokud se různé lidské rasy mohou volně stýkat ve stejném prostředí. V minulosti, kdy byla ceněna rasová integrita,

existovaly v multirasových společnostech sociální a právní bariéry bránící míšení ras. Tyto bariéry byly odstraněny.

Dnes však lidé nejsou pouze „svobodní“ v možnosti míšení ras.

Míšení ras je aktivně podporováno médii a vzdělávacím systémem.[2]

Míšení ras je také vynucováno na běloších prostřednictvím mezirasového znásilňování, které je téměř vždy pácháno nebílými muži na bílých ženách.[3] Tato forma znásilňování je také aktivně podporována kulturními jevy, jako je pornografie a neustálé podněcování nebílých k nenávisti vůči bělochům, a sociální politikou, která podporuje imigraci nebílých, integraci bílého a nebílého obyvatelstva a nedostatečné policejní dohledy a tresty pro nebílé zločince.

Predace: běloši v současné době nejsou vystaveni rychlé, přímé, a celoplošné genocidě, ale přítomnost početné, nepřátelské, násilné, nesegregované a špatně kontrolované nebílé populace přispívá k vyhynutí bělochů tím, že způsobuje vraždy bílých dětí a plodných dospělých a nutí ostatní bělochy

---

[2] Viz R. Houck, „The War against Whites in Advertising“, Counter-Currents, 23. března 2018.

[3] Statistiky mezirasových znásilnění jsou poměrně těžko dostupné. V roce 2007 však Lawrence Auster zveřejnil studii, ve které dospěl k závěru, že: „V roce 2005 bylo ve Spojených státech 37 460 bílých žen sexuálně napadeno nebo znásilněno černochem, zatímco mezi nulou a deseti černými ženami bylo sexuálně napadeno nebo znásilněno bílým mužem. To znamená, že každý den je ve Spojených státech znásilněno nebo sexuálně napadeno černochem více než sto bílých žen“ (Frontpagemag.com, 3. května 2007). Fenomén muslimských gangů, které se ve Velké Británii dopouštějí „groomingu“ dětí, tj. znásilňování dětí, je také vypovídající, protože oběti jsou převážně bílé a pachatelé jsou převážně nebílí.

omezovat svou plodnost kvůli nebezpečnému reprodukčnímu prostředí.

V případě vyhynutí bělochů jsou všechny tyto příčiny způsobeny člověkem. Běloši trpí ztrátou přirozeného životního prostoru, invazí, hybridizací a predací ze strany nebílých obyvatel v důsledku sociální politiky, která odstranila nadřazenost bělochů a segregaci v multikulturních společnostech, podporovala imigraci nebílých obyvatel do dříve bělošských společností, odstranila překážky bránící míšení ras a aktivně jej podporovala a podporovala predátorské chování nebílých obyvatel vůči bělochům tím, že odstranila bariéry mezi rasami a nedokázala adekvátně kontrolovat a trestat nebílé obyvatele, když spáchali trestný čin.

Existují také ideologické, ekonomické a technologické příčiny vymírání bělochů.

Ideologické příčiny jsou jednoduše myšlenky – včetně hodnot – které podporují reprodukční nedostatky, například: hédonismus, individualismus, celibát, feminismus, antinatalismus, hanobení rodinného života a všudypřítomná démonizace a vštěpování pocitu viny bělochů.

Ekonomické příčiny zahrnují rostoucí náklady na založení rodiny. To je způsobeno především rasovou integrací, která je hnací silou suburbanizace a exurbanizace, protože běloši hledají bezpečné prostory pro výchovu rodin. Imigrace nebílých a přesun průmyslu do zahraničí také snižují mzdy bělochů.

Samozřejmě, běloši by i přes tyto ideologické a ekonomické faktory pokračovali v pohlavním styku, takže by nepředstavovali vážnou hrozbu pro přežití bílé rasy, nebýt technologického faktoru: dostupnosti levné a spolehlivé antikoncepce.

Dobrovolné antikoncepční prostředky jsou také silně dysgenické, protože vyžadují dlouhodobé plánování a ovládání impulsů. Často jsou navíc motivovány pocitem sociální a ekologické odpovědnosti. Vzhledem k tomu, že všechny tyto vlastnosti jsou dědičné, dobrovolné antikoncepční prostředky znamenají, že budoucí generace budou nepřiměřeně zplozeny impulzivními, hloupými a morálně nezodpovědnými lidmi. Běloši a Asiaté s vysokým IQ dramaticky omezili svou plodnost, a to do té míry, že nejméně plodné společnosti se nacházejí v Evropě a na Dálném východě. Nejplodnější společnosti se nacházejí v Africe, kde se očekává, že se počet obyvatel v tomto století zdvojnásobí. Pokud se demografický úpadek bělochů nezastaví, zdědí Zemi ti, kterým na ní záleží nejméně.[4]

[4] Viz Greg Johnson, „Why Environmentalists Should Have Large Families“, Counter Currents, 5. února 2011.

Genocida bělochů

Dosud jsem prokázal, že vyhynutí bílé rasy je reálnou hrozbou. Někteří bílí nacionalisté však chtějí jít ještě dál a tvrdí, že naše rasa je záměrně vedena k vyhynutí, tj. že bílí jsou terčem genocidy. I toto tvrzení je odmítáno jako alarmistické, ba dokonce šílené. Nicméně budu argumentovat, že genocida bílých se skutečně děje. Existují lidé v mocenských pozicích, kteří prosazují politiku, o které vědí, že povede k vyhynutí bílé rasy. Pokud je samozřejmě nezastavíme.

Abychom dokázali tezi o genocidě bělochů, musíme udělat tři věci. Za prvé, musíme prokázat, že jednou z forem genocidy je pomalý proces potlačování etnické skupiny, který nakonec vede k jejímu vyhynutí. Za druhé, musíme ukázat, že vyhynutí bělochů není záhadnou silou přírody, ale výsledkem lidských rozhodnutí a činů. Za třetí, musíme ukázat, že vyhynutí bělochů není jen nepředvídaným, neúmyslným důsledkem těchto politik, ale spíše jejich záměrným, úmyslným účinkem.

Tvrzení, že běloši jsou oběťmi genocidy, se zdá být v rozporu se zdravým rozumem. Běloši nejsou masově vyvražďováni, což je obraz, který si většina lidí pod pojmem genocida představuje. Náš národ je podle všeho mocný, prosperující a početný. Zastánci teorie genocidy bělochů však poukazují na Úmluvu Organizace spojených národů o prevenci a trestání zločinu genocidy z roku 1948, která v článku II definuje genocidu jako

> . . . Jakýkoli z následujících činů spáchaných s úmyslem zničit, zcela nebo zčásti, národnostní, etnickou, rasovou nebo náboženskou skupinu jako takovou:

(a) Zabíjení členů skupiny;

(b)Způsobování vážného tělesného nebo duševního utrpení členům skupiny;

(c)Úmyslné vystavování skupiny životním podmínkám, které mají za cíl způsobit její úplné nebo částečné fyzické zničení;

(d)Zavádění opatření, která mají zabránit porodům v rámci skupiny; . . .[5]

Tato definice genocidy je mnohem širší než pouhé masové vraždění. Zejména body (c) a (d) jsou v souladu s charakterizováním politik jako genocidních, pokud ničí skupinu pomalu, po dlouhou dobu. Genocida tedy má dvě formy, které můžeme nazvat rychlou, přímou genocidou a pomalou, nepřímou genocidou. Vyhynutí bělochů spadá do druhé kategorie.

Jak jsme viděli, příčiny vyhynutí bělochů nejsou slepé síly přírody, jako například srážka asteroidu se Zemí. Všechny byly způsobeny lidmi. Některé z nich jsou poměrně nedávné, jako feminismus, který povzbuzuje mladé ženy, aby upřednostňovaly kariéru před mateřstvím, antikoncepce, legalizace potratů – a zrušení rasové segregace, imigračních omezení a zákazů míšení ras. Vznikly v myslích intelektuálů, umělců, vědců, politiků, pedagogů a reklamních pracovníků.

[5] https://treaties.un.org/doc/Publication/UNTS/Volume%2078/volume-78-I-1021-English.pdf

Byly realizovány změnou přesvědčení a hodnot lidí a změnou zákonů a institucí, které nás řídí.

Všechny tyto věci by se však daly změnit. Lidi by se dalo naučit, aby si více cenili rodinný život než sobectví, hédonismus a kariérismus; dalo by se potlačit feminismus; dalo by se omezit přístup k antikoncepci a potratům; daly by se změnit zákony, aby bylo založení rodiny finančně dostupné; rasová segregace, omezení imigrace a ekonomický nacionalismus by se mohly znovu stát politikou; dalo by se potlačit míšení ras. Bílí nacionalisté skutečně podporují právě takové politiky, aby zastavili vyhynutí bílé rasy.

Abychom však mohli potvrdit tezi o genocidě bělochů, musíme prokázat, že vyhynutí bělochů je zamýšleným výsledkem politik, proti kterým se stavíme. Některé příčiny vyhynutí bělochů – hédonismus, individualismus, feminismus, antikoncepce, potraty – jsou prostě výsledkem snahy o individuální svobodu. Jiné, jako míšení ras a sociální důsledky desegregace, imigrace a globalizace, jsou výsledkem individuální svobody v kombinaci s rasovým rovnostářstvím. Není tedy možné, že vyhynutí bělochů je pouze nechtěným důsledkem individualismu a rasové rovnosti?

Samozřejmě je to možné a v mnoha případech je to pravda. Většina lidí, kteří prosazují individualismus a rasovou rovnost, si prostě neuvědomuje, že tyto hodnoty podporují pokračující vymírání bílé rasy. Naším úkolem je je o tom informovat.

Ale když jsou tito lidé informováni, jejich reakce spadají do několika kategorií. Někteří prostě odmítají přijmout, že

dochází k vymírání bílé rasy. Z těch, kteří přijmou, že k vymírání bílé rasy skutečně dochází, někteří budou chtít tento proces zastavit, jiní nikoli. Z těch druhých se někteří prostě nebudou zajímat, jiní budou tento proces dokonce podporovat.

Existuje však rozdíl mezi lidmi, kteří by se mohli připojit k politice podporující genocidu bílé rasy až po jejím uskutečnění, a těmi, kteří by takovou politiku mohli vymyslet a provést předem, s plným vědomím jejích důsledků. Jaké důkazy existují o tom, že druhá skupina existuje?

Za prvé, je třeba přesunout důkazní břemeno. Je totiž opravdu pravděpodobné, že vůdci desítek bílých národů přijali podobné politiky, které jsou v rozporu s dlouhodobým přežitím jejich vlastních národů, a přitom nikdo z nich nevěděl, co dělá?

Ano, je módní vysmívat se politikům za to, že myslí jen na příští volby. Ale to není tak úplně pravda. Politici jsou například poměrně prozíraví, pokud jde o jejich osobní kariérní ambice a plány. Kromě toho naše vládnoucí elity netvoří pouze demokraticky zvolení politici. Navíc vládnoucí elity v každé formě společnosti jsou známé tím, že myslí a plánují dopředu. Jak vládní zpravodajské agentury, tak soukromé think tanky se zabývají vytvářením dlouhodobých předpovědí na základě současných trendů a plánováním podle nich. Není tedy pravděpodobné, že by si naši vůdci nebyli vědomi vyhynutí bělochů. Buď jim to je jedno, nebo chtějí, aby k tomu došlo.

Zadruhé, Židé jsou velmi vlivnou menšinou v politice, médiích, podnikání, akademické sféře a profesních oborech. Židé navíc patří mezi hlavní propagátory trendů vedoucích k

genocidě bělochů, jako je masivní imigrace nebílých, rasová integrace, míšení ras, feminismus a sexuální emancipace. Židovské organizace také vedou v démonizaci veškerého pro-bílého etnického aktivismu jako „nenávisti“. Kdyby se běloši chovali takto vůči Židům, oprávněně by nás obvinili z podpory genocidy. Je prostě nepravděpodobné, že všichni Židé „nevědí, co činí“, když prosazují škodlivé politiky v bílých zemích, proti kterým by v Izraeli bojovali zuby nehty.

Třetím a nej přesvědčivějším důkazem genocidy bílých je to, že lidé skutečně říkají, že ji podporují. Mezi zastánci genocidy bílých jsou jak okrajoví podivíni, jako je Dr. Kamau Kambon, bývalý profesor černých studií a majitel nakladatelství Blacknificent Books, který prohlásil: „Musíme vyhladit bílé lidi z povrchu zemského“[6], tak i Dr. Noel Ignatiev, židovský doktorát z Harvardu a vydavatel časopisu Race Traitor (s podtitulem Zrada bělošství je loajalita k lidstvu). Ignatiev nemluví o „vyhubení“ bělochů, ale pouze o „dekonstrukci“ „konceptu“ bělošství.[7] To zní jako neškodná slovní hříčka, dokud nepochopíte, že podle něj je rasa pouze sociálním konstruktem. Když Sověti mluvili o „odstranění kulaků jako třídy“, byl to pouze eufemismus pro masovou vraždu. Bylo by pošetilé si myslet, že Ignatiev navrhuje něco jiného.

Nejčastější zastánci genocidy bělochů však jednoduše propagují míšení ras jako řešení rasismu. Tichým souhlasem se s bílými nacionalisty shodují, že rasová rozmanitost v rámci stejného systému vede ke konfliktům, a proto, aby tyto

[6] https://archive.is/0Kvaf
[7] https://archive.is/Akx3b

konflikty odstranili, propagují míšení ras za účelem vytvoření homogenní smíšené rasy. Nejvlivnějším zastáncem toho, co nazývám „miscegenaciolismus“, byl průkopník evropské jednoty hrabě Richard Coudenhove-Kalergi, který byl sám míšencem (jeho otec byl běloch, matka Japonka). Ve své knize Praktischer Idealismus prohlásil:

> Člověk budoucnosti bude míšencem. Dnešní rasy a třídy postupně zmizí v důsledku zániku prostoru, času a předsudků. Euroasijsko-negroidní rasa budoucnosti, podobná svým vzhledem starým Egypťanům, nahradí rozmanitost 9 národů rozmanitostí jednotlivců.[8]

A konečně, zastánci bílé rasy již téměř sto let varují náš lid před hrozbou demografického vytlačování. Například kniha Lothropa Stoddarda The Rising Tide of Color byla vydána v roce 1920.[9] Stoddardovy argumenty byly dobře známé. Přesto v roce 1965, kdy Lyndon Johnson podepsal Hart-Cellarův zákon o reformě imigrace, který otevřel americké hranice pro imigraci nebělochů, americký establishment ignoroval varování před demografickým vytlačováním a uklidňoval veřejnost lžemi, že k tomu nikdy nedojde.

Jakmile již nebylo možné demografické vytlačování ignorovat, establishment přešel od jeho popírání k oslavování jako pokroku, přičemž umlčoval a marginalizoval nesouhlasné

[8] https://en.wikipedia.org/wiki/Richard_von_Coudenhove-Kalergi
[9] Lothrop Stoddard, The Rising Tide of Color: The Threat Against White World Supremacy (New York: Scribner’s, 1920).

hlasy, tiše odmítal prosazovat stávající imigrační kontroly a blokoval všechny pokusy o zavedení nových kontrol.

Je zřejmé, že lidé, kteří řídí Ameriku, chtějí demografické vytlačování bělochů. Podporují genocidu bělochů. A díky podivné náhodě prosazují stejnou politiku prakticky všichni vůdci ostatních bílých národů.

Proč je důležité si uvědomit, že vyhynutí bělochů je ve skutečnosti genocida bělochů? Je snadné pochopit, proč se lidé mohou takové pravdě vyhýbat, protože to znamená, že běloši nejsou jen oběťmi strašlivé chyby, neosobního sociopolitického „systému“ nebo nelidského kosmického či historického osudu, ale také vědomé zlovůle, zásadního nepřátelství a ďábelského zla.

Je těžké přijmout, že takové zlo existuje, natož že usiluje o naši likvidaci. Ale pokud se chceme zachránit, musíme pochopit síly, které proti nám stojí. Pokud se naše pokusy o zvýšení povědomí lidí a získání jejich loajality nakonec setkají nejen s ignorancí a lhostejností, ale i s diamantově tvrdou zlobou, musíme to vědět. Nakonec si uděláme všechny přátele, které můžeme, přesvědčíme všechny lidi, které můžeme, a zůstanou jen nepřátelé – včetně lidí, kteří jsou morálně rovnocenní Stalinovi, Maovi a Čingischánovi – nepřátelé, které nelze převést na svou stranu, ale které je prostě nutné porazit.

Ukončení genocidy bělochů

Běloši jsou ohrožená rasa. Co tedy musíme udělat, abychom se zachránili? Totéž, co se dělá pro záchranu jakéhokoli ohroženého druhu nebo poddruhu. Musíme zjistit, proč se běloši nedokážou rozmnožovat, a pak tyto příčiny odstranit. Musíme se chránit před ztrátou přirozeného prostředí, invazivními druhy, hybridizací a predací.

V jistém smyslu je štěstí, že příčiny vyhynutí bělochů jsou způsobeny člověkem, protože všechny z nich můžeme napravit. Musíme udělat dvě věci.

V krátkodobém horizontu musíme zvýšit porodnost bělochů, dokud nebudeme moci zavést dlouhodobá řešení.[10] Když bílí kolonisté poprvé přišli do Virginie v roce 1607, patřili jsme na tomto kontinentu k malé menšině. Nakonec jsme jej však prozkoumali a osídlili, částečně proto, že za námi stála demografická síla rychle rostoucí populace v Evropě. Bylo by velkou pomocí, kdyby běloši měli opět takový demografický vítr v plachtách.

V dlouhodobém horizontu však musíme řešit biologické a kulturní příčiny vyhynutí bělochů.

Biologické příčiny vyhynutí bělochů – ztráta přirozeného prostředí, invazivní druhy, hybridizace a predace – lze řešit jednoduše vytvořením ekvivalentu přírodních rezervací pro

[10] Zvýšení porodnosti bělochů není dlouhodobým řešením, protože problémem není to, že je v našich zemích příliš málo bělochů, ale příliš mnoho nebílých. Z ekologického hlediska není stabilní populace jedné miliardy nebo dokonce půl miliardy bělochů nutně dobrá věc. Nemůžeme definovat vítězství jako populační závod s rychle se rozmnožujícími nebílými, dokud nebude zeměkoule zpustošena.

bělochy: území, na nichž se běloši mohou rozmnožovat bez hrozby invazivních druhů, hybridizace a predace. Stručně řečeno, musíme vytvořit nebo obnovit homogenní bílé vlasti, a to buď posunutím hranic, nebo přesídlením obyvatel, tj. prostřednictvím rasového rozdělení a odtržení nebo vyloučení nebílých populací.

Kulturní příčiny vyhynutí bělochů lze řešit prostřednictvím vzdělávání a sociálních pobídek: individualismus lze nahradit etikou rasové odpovědnosti; zmatek v pohlavních rolích lze odstranit znovuobnovením tradičních a biologických pohlavních rolí (ženy jako matky a pečovatelky, muži jako ochránci a živitelé); bílý pocit viny a sebenenávist lze nahradit bílou hrdostí a sebevědomím; dostupná tvorba rodiny může být základním kamenem sociální politiky, se zvláštními pobídkami pro více dětí od lidí s geny pro vysokou inteligenci, dobré zdraví a dobrý morální charakter; možnost celibátu, stejně jako nereproduktivního pohlavního styku, by také mohla být zachována a podporována, aby se odradili od plození jedinci s genetickými problémy.

Měli bychom zastavit genocidu bělochů?

Někdo by mohl namítnout, že je lepší začít otázkou „Jak můžeme zachránit bílou rasu?“ než otázkou „Měli bychom zachránit bílou rasu?“ Zastánci genocidy bělochů si samozřejmě myslí, že bychom neměli. Ale nemyslím si, že můžeme změnit názor takových lidí. Místo toho bychom se měli soustředit na přesvědčení drtivé většiny lidí, kteří již pevně

věří, že (1) genocida je zlo, (2) vyhynutí živočišných druhů a poddruhů je tragédie a (3) společnost by měla být ochotna uložit odpovědným jednotlivcům postihy a nepříjemnosti, aby tomu zabránila.

Samozřejmě, že velké množství lidí je přesvědčeno, že vyhynutí bílých lidí by nebylo tragické, protože bílí lidé v průběhu historie páchali strašné věci. Ale i kdyby všechna tato obvinění byla pravdivá, znamenalo by to pouze to, že bílí lidé jsou nebezpečným druhem zvířat. Stejně jako tygři, lvi a žraloci. Nikdo by však netvrdil, že by bylo spravedlivé, aby tyto druhy vyhynuly, protože loví jiná zvířata. Nikdo samozřejmě neprotestoval, když byly zničeny poslední zásoby viru neštovic. Ale opravdu někdo vážně tvrdí, že běloši jsou morálně rovnocenní neštovicím? (Nemoci, kterou běloši mimochodem vymýtili z povrchu zemského.)

Pocit bílé viny je hlavní příčinou sebenenávisti bělochů, která v extrémních případech vede k pocitu, že by nebylo žádnou velkou tragédií, kdyby bílá rasa prostě přestala existovat. Ale pocit bílé viny má řadu závažných nedostatků.

Za prvé, jak poukázal Alain de Benoist, apelování na vinu bílých je téměř vždy součástí morálního podvodu, v němž lidé, kteří ve skutečnosti nic neutrpěli, požadují od lidí, kteří jim ve skutečnosti neublížili, odškodnění, peníze a privilegia. Tyto nepříjemné skutečnosti jsou zakryty tím, že všichni běloši jsou kolektivně odpovědní za činy některých bělochů, zatímco všichni nebílí lidé se dovolávají kolektivního utrpení kvůli utrpení některých nebílých lidí z rukou bílých.

Ale pokud je legitimní, aby běloši cítili kolektivní vinu za zločiny některých bílých lidí, není také legitimní, aby běloši cítili kolektivní hrdost na úspěchy některých bílých lidí?[11] Pokud jsem vinen za všechny hrozné věci, které udělali Hernán Cortés a Francisco Pizarro, proč nedostávám uznání za všechny úžasné objevy Isaaca Newtona a Louise Pasteura?[12]

To je podvratná myšlenka, protože pokud začneme sčítat všechny pozitivní úspěchy bílých lidí ve vědě, technologii, medicíně, umění, politice, boji za záchranu přírody atd., rychle převáží všechny negativní stránky, což nás vede k závěru, že vyhynutí bílých lidí by bylo pro planetu velkou tragédií.[13]

Navíc, platí kolektivní vina pouze pro bělochy? Mají kolektivní křivdy pouze nebílí? Zaslouží si kolektivní omluvu a odškodnění pouze nebílí? Jsou Asiaté kolektivně vinni za mongolské invaze do Evropy? Jsou muslimové kolektivně vinni za muslimské invaze do Evropy? Zaslouží si běloši kolektivní omluvu a odškodnění? Dluží arabský svět Africe odškodnění za svou účast na obchodu s otroky? Dluží černí v Africe odškodnění černým v Novém světě za svou roli v obchodu s otroky? Nebo v tomto případě chtějí nechat minulost minulostí?

---

[11] Stejně tak, pokud mají lidé jiné než bílé pleti být hrdí na úspěchy jiných členů své rasy, neměli by také přijmout kolektivní vinu za zločiny spáchané jejich rasou?

[12] Toto je argument Michaela Polignana z článku „White Pride and White Guilt“, Counter Currents, 12. prosince 2010.

[13] Kniha Charlese Murraye Human Accomplishment: The Pursuit of Excellence in the Arts and Sciences, 800 B.C. to 1950 (New York: HarperCollins, 2003) mapuje nejvýznamnější osobnosti vědy, filozofie a umění. Více než 80 procent z nich jsou „mrtví bílí muži“.

Navíc věci, za které by se běloši měli cítit sebevražedně vinni – otroctví, imperialismus, kolonialismus, genocida, ničení životního prostředí atd. – nejsou zdaleka výsadou bělochů. Zapojily se do nich všechny ostatní rasy. Některé se do nich zapojují dodnes.

Kromě toho, pokud běloši v některém z těchto zločinů předčili ostatní rasy, bylo to pouze proto, že se nemohly rovnat naší technologické, obchodní a vojenské převaze, které jsou ve skutečnosti ctnostmi. Když jsme tedy kritizováni za to, že v boji o moc porážíme jiné rasy, jsme napadáni stejně tak za své ctnosti jako za své neřesti.

A konečně, ačkoli běloši nebyli jediní, kdo praktikoval otroctví, lovil zvířata až k vyhynutí nebo ničil přírodní svět, jsme také rasou, která se ujala vedení v zrušení mezinárodního obchodu s otroky, záchraně ohrožených druhů a ochraně životního prostředí.

Kolonialismus a imperialismus navíc nebyly zcela špatné, protože když jsme opustili naše koloniální říše v Africe, otroctví, genocida kmenů a devastace životního prostředí se rychle znovu objevily. Nebílé národy jako Indie a Čína jsou také největšími znečišťovateli světa.

Pokud tedy chcete zabránit otroctví a genocidě, zachraňte bílou rasu. Pokud chcete zachránit všechny ostatní ohrožené druhy, zachraňte nejprve bílou rasu.

Proč nemůžeme skončit dřív než u bílého nacionalismu

Někteří lidé, kteří uznávají, že genocida bílých je skutečností, a věří, že máme povinnost ji zastavit, mohou považovat vytvoření homogenních bílých domovin za zbytečné. Zvažme čtyři takové argumenty.

Za prvé, někteří mohou namítat, že bílí mohou přežít i bez domovin nebo politické moci jako malé zbytkové populace v rámci větších nebílých populací. Bohužel, historické důkazy to nepotvrzují. Riccardo Orizio ve své knize Lost White Tribes pojednává o šesti takových skupinách: holandských měšťanech na Cejlonu, německých otrocích na Jamajce, konfederátech v Brazílii, Polácích na Haiti, Basters (nebo Bastardi) z Rehebothu v Namibii (jihozápadní Afrika) a Blancs Matignon z Guadeloupe v Karibiku. Ve všech případech tyto populace nakonec zanikly v důsledku hybridizace.[14]

Zadruhé, někdo by mohl namítnout, že bílé zbytkové populace mohou odolávat hybridizaci tím, že zaujmou vysoce etnocentrický postoj a uzavírají sňatky pouze v rámci své skupiny, jako například Židé a hinduisté. Problémem tohoto návrhu je, že takové politiky nefungovaly ani u Židů, ani u hinduistů. Židé jsou velmi smíšená populace. Židovská identita však může smíšení přežít, protože podle židovského zákona je člověk Židem nikoli díky čistému židovskému původu, ale pouze díky kapce krve Abrahama. V případě hinduistů byl kastovní systém přijat až poté, co již došlo k velkému smíšení.

[14] Viz Andrew Hamilton, „Journeys Among the Forgotten: Riccardo Orizio's Lost White Tribes", Counter-Currents, 2. srpna 2013.

Jako bílý nacionalista samozřejmě považuji za dobré, aby běloši přijali etnocentrické postoje a vyhýbali se veškerému míšení ras. Tyto postoje nás však nezachrání, pokud se staneme malou, politicky bezmocnou zbytkovou populací v moři nebílých. Pokud bychom tedy dnes přijali takové myšlenky, nejlepším způsobem jejich realizace by bylo vytvoření homogenních bílých domovin.

Zatřetí, někdo by mohl argumentovat, že k vyhynutí bělochů nedojde, protože náš úpadek může zahrnovat samokorekční mechanismy, které nakonec povedou ke stabilizaci nebo opětovnému nárůstu naší populace. Nyní, když je zakládání rodiny obtížné a zbytečné, rozvod je snadný a antikoncepce a potraty jsou široce dostupné, jedinci, kteří jsou geneticky a kulturně nakloněni k tomu, aby se nerozmnožovali – nebo se nerozmnožovali se svým vlastním druhem – to prostě nedělají.

To znamená, že příštích několik generací bělochů bude menší, ale bude se stále více skládat z lidí, kteří mají predispozice k reprodukci a k reprodukci se svým vlastním druhem. Pokud je to pravda, pak po nějaké době porodnost bělochů opět vzroste. Běloši tedy nevymírají. Pouze procházíme evoluční překážkou, která nás nakonec učiní imunními vůči silám, které jsou proti nám nasazeny.

Domnívám se, že tento argument je docela uvěřitelný, ale není to důvod proti prosazování politiky bílého nacionalismu.

(1) Možná se to nikdy nestane, a proto bychom byli hlupáci, kdybychom se vzdali boje za bílé vlasti v naději, že evoluce udělá naši práci za nás.

(2) Selekční tlaky, které tato teorie předpokládá, nás neochrání před genocidou, takže není alternativou k vytvoření suverénních, homogenních bílých domovin.

(3) Pokud tyto selekční tlaky skutečně existují, znamená to, že lidé budou stále více nakloněni politice bílého nacionalismu, a jakmile bude tato politika zavedena, bude tyto selekční tlaky podporovat.

Stručně řečeno, bílý nacionalismus a teorie populačního úzkého hrdla se vzájemně doplňují a posilují.

Za čtvrté, někdo by mohl namítnout, že stačí zastavit imigraci a vrátit se k nadřazenectví bílé rasy, segregaci a právním a kulturním překážkám míšení ras. Připouštím, že takové politiky by byly zlepšením, ale ne dlouhodobým řešením.

(1) Pokud se nic neudělá pro řešení nízké porodnosti bílých a vyšší porodnosti nebílých, bílí se nakonec zmenší na malou zbytkovou populaci, jako v prvním scénáři. Pak vyhyneme.

(2) Tyto politiky byly vyzkoušeny a selhaly. Konzervativní fixace na opakování stejných věcí a očekávání odlišných výsledků je definicí šílenství. Pokud budou tyto politiky vyzkoušeny a znovu selžou, naše rasa se z toho možná nikdy nevzpamatuje.

Na takové hlouposti je už příliš pozdě. Když je v sázce naše existence jako lidu, nemůžeme si dovolit konzervativní polovičatá opatření a zbožná přání. Pouze bílý nacionalismus může zabránit vyhynutí bílých.

V krátkodobém horizontu

Pokud současné demografické trendy nebudou zastaveny a zvráceny bílým nacionalismem, bílá rasa nakonec vyhyne. V dlouhodobém horizontu.

To však představuje problém. Je obtížné ospravedlnit zásadní politické změny dnes, aby se zabránilo katastrofám, které se odehrají až v daleké budoucnosti. Takový program oslovuje pouze malé procento lidí, kteří mají prozíravost přemýšlet o vzdálené budoucnosti a altruismus chtít ji zlepšit, i když z toho nebudou mít osobní prospěch.

Většina lidí je však krátkozraká a sobecká. Myslí pouze na krátkodobé cíle a mají velmi slabý smysl pro odpovědnost, dokonce i vůči svým vlastním dětem. Jejich standardní reakcí na problémy, jako je vyhynutí bělochů, je: „To se za mého života nikdy nestane, takže se tím nemusím zabývat.“

Nicméně nás může povzbudit skutečnost, že hnutí za ochranu životního prostředí čelí přesně stejnému problému, ale je nesmírně úspěšné. Navíc malé skupiny vysoce idealistických a altruistických lidí neustále utvářejí dějiny, často tím, že nabádají lidi, aby ignorovali krátkodobé vlastní zájmy ve prospěch větších dlouhodobých hodnot.

Ve skutečnosti jsou možná právě tyto elity jedinými, kdo skutečně tvoří dějiny. Koneckonců, krátkozraké a sobecké osoby lze snadno přelstít. Dlouhodobé strategie porážejí krátkodobé, a to i v krátkodobém horizontu. A idealisté, kteří jsou ochotni se obětovat, mají za stejných okolností systematickou výhodu nad zbabělými a sobeckými osobami.

Ale i ty nejidealističtější hnutí musí najít způsoby, jak pohnout masami prostřednictvím apelů na krátkodobé vlastní zájmy. Naštěstí diverzita způsobí v bílých zemích značnou zkázu, než naše rasa dosáhne vyhynutí. Bílí nacionalisté tak mohou apelovat jak na dlouhodobou hrozbu genocidy bílých, tak na krátkodobé negativní důsledky rostoucí diverzity.

Navíc si naši lidé nemusí představovat důsledky toho, že se bílí stanou menšinou, protože existuje nespočet měst, obcí a regionů, kde se to již stalo. K návštěvě budoucnosti, v níž budou tvořit většinu lidé jiné než bílé rasy, nepotřebujete stroj času. Stačí si koupit letenku do Detroitu, Los Angeles nebo Londýna, kde budoucnost, která nás všechny čeká, již nastala.

To nám velmi usnadňuje vzdělávací práci. Můžeme totiž našim lidem jednoduše ukázat bezpráví, korupci, diskriminaci bělochů, odcizení, kolabující veřejné služby, pekelné situace při dojíždění do práce veřejnou dopravou, zdevastované městské čtvrti, ubývající příležitosti a všudypřítomnou beznaděj, které s sebou přináší nahrazování bílé populace.

A to jsou jen malé ostrůvky zkázy v převážně bílých zemích prvního světa. Abychom si uvědomili, jak se bude žít, až se běloši stanou nenáviděnou a bezmocnou menšinou v převážně nebílých zemích třetího světa, stačí se podívat na osudy bělochů v Rhodesii a Jižní Africe.

Myšlenka, že naše budoucnost bude podobná budoucnosti bílých menšin v Latinské Americe, je pouhým přáním, protože tyto společnosti jsou v podstatě založeny na nadřazenosti bílé rasy, a pokud by běloši v Evropě a Severní Americe měli takové

postoje, vůbec bychom se nemuseli potýkat s rasovou výměnou.

Nejpřesvědčivějším argumentem pro krátkodobý vlastní zájem je zdůraznění systematických protibělošských nerovností zabudovaných do současného systému. Ve hře multikulturalismu mohou běloši pouze prohrát.

Představte si multikulturní politiku jako hru pokeru. Každá etnická skupina má místo u stolu a určitý počet žetonů, které představují její kolektivní bohatství a moc. Běloši mají v současné době největší hromádku. Ale každá jiná skupina může zahrát divokou kartu, „rasovou kartu“, kromě bělochů. Bez ohledu na to, jak velká je naše počáteční výhoda, pokud hrajeme podle těchto pravidel, můžeme jen prohrát.

Dalším způsobem, jak tento problém pochopit, je pohled z hlediska individualismu versus kolektivismus. Běloši nemohou využívat rasovou kartu, protože jsme individualisté. Jednáme jako jednotlivci. Věříme, že musíme uspět nebo selhat na základě našich vlastních individuálních zásluh, nikoli jako členové skupiny. Věříme také, že musíme s každým zacházet jako s jednotlivcem, nikoli jako s členem skupiny. Upřímně řečeno, prostě se bojíme, aby nás někdo nenazval „rasisty“.

Nebílí však hrají podle jiných pravidel. Když hrají podle rasové karty, znamená to prostě, že pracují jako týmy. Požadují, aby jim individualisté při každé transakci poskytli spravedlivé podmínky, a individualisté jim vyhoví. Pokud tedy nebílí nabízejí nejlepší produkt, nejlepší cenu nebo nejzasloužilejšího kandidáta, individualisté jim cenu předají.

Ale když se situace obrátí a individualista nabídne nejlepší produkt, cenu nebo kandidáta nebílému, ten dá přednost členům svého vlastního kmene, kdykoli to bude možné, bez ohledu na zásluhy, dokonce i bez ohledu na krátkodobý vlastní zájem. Je to proto, že uvažuje v termínech maximalizace kolektivní síly svého kmene, která pro něj převáží nad nevýhodami zaměstnávání méně kompetentního příbuzného.

Samozřejmě, že nebílý tribalista bude předstírat, že jeho rozhodnutí je pouze projevem meritokracie, protože kdyby otevřeně projevoval své kmenové preference, i individualisté by se nakonec mohli bránit. Nebílé kmeny požadují, abychom s nimi zacházeli jako s jednotlivci. Předstírají, že nám to oplácejí. Ale zatímco my praktikujeme individualismus, oni praktikují tribalismus. Zkrátka nás podvádějí. Teorie her předpovídá, že dokud budou běloši hrát jako individualisté, zatímco nebílí budou pracovat jako kmeny, budeme prohrávat. Ale individualisté tento podvod prokouknou příliš pomalu, protože jsou slepí ke skupinám.

Kmenovou strategii lze také přirovnat k parazitismu. Parazitický kmen není součástí většího politického celku. Je to naopak samostatná komunita, která žije uvnitř větší komunity, hostitelské populace, kterou parazitický kmen vykořisťuje ve svůj prospěch.

Dokud budou běloši pokračovat v této zmanipulované hře, budeme i nadále prohrávat, až se vzdáme svého bohatství, své moci, své země a jakékoli kontroly nad svým osudem ve prospěch nebílých kmenů – nebo převrhneme stůl a odmítneme hrát hru, která je proti nám zmanipulovaná.

Ale jak? Existují pouze dvě možná řešení.

Za prvé, můžeme nějakým způsobem přeměnit nebílé tribalisty na individualisty. Ale to se nikdy nestane, a to ze dvou důvodů. (1) Současný systém je pro tribalisty výhodný, tak proč by se vzdávali vítězné strategie? Proč by chtěli přijmout morální kodex, který by je zbavil možnosti bránit se stejnému druhu vykořisťování ze strany jiného nebílého kmene? Proč by chtěli být poražení jako my? (2) Bílé společnosti se vzdaly i pokusu o asimilaci nebílých přistěhovalců, když jsme přijali multikulturalismus a otevřené hranice.

Za druhé, běloši mohou přijmout kmenovou strategii. Individualistická společnost nevyhnutelně zkolabuje, pokud bude napadena parazitickými kmeny. Aby se individualisté ochránili, musí o sobě uvažovat jako o skupině s odlišnými zájmy, které jsou v rozporu se zájmy jiných skupin, které žijí podle jiných kodexů. V těchto konfliktech se běloši musí postavit na svou stranu. I když považujeme politiku bílé identity pouze za dočasné opatření k obnovení meritokratické, individualistické formy společnosti, musíme odstranit parazitické kmeny z našich společností a zabránit vstupu nových, což vyžaduje, abychom upustili od dominantního tabu proti politice identity pro bílé lidi.

To nás přivádí k problému konzervativců: oni nic nekonzervují. V dlouhodobém horizontu budou bílí nacionalisté muset přesvědčit lidi z celého politického spektra, zleva, zprava i ze středu. Ale v krátkodobém horizontu jsou našimi přirozenými voliči lidé zprava, kteří stále volí konzervativní strany. Pokud rozdělíte voliče podle rasy,

středopravicové strany v každé bílé zemi se stále více stávají stranami původních bílých obyvatel. Jsou to implicitní strany bílé identity, ale jejich vůdci se absolutně brání tuto skutečnost otevřeně přiznat, natož ji přijmout.

Levice je průkopníkem politiky otevřených hranic a imigrace vedoucí k rasové výměně a získává drtivou většinu nebílých hlasů. Například v amerických prezidentských volbách v roce 2016 získala Hillary Clintonová 88 % hlasů černochů, 69 % hlasů Asiatů a 66 % hlasů Hispánců – a to byla mimořádně slabá kandidátka. Levice je navíc zcela otevřená ohledně toho, proč se zasazuje o vytvoření nové, nebílé většiny: běloši důsledně volí konzervativní strany; jakmile se běloši stanou menšinou, konzervativní strany se stanou nevolitelnými a levicové hodnoty zvítězí.[15] V jednom městě za druhým, v jednom okrese za druhým, v jednom státě za druhým po celých Spojených státech zaplavuje konzervatismus rostoucí vlna barevných a vytváří levicový jednopartajní stát. Stejný osud čeká bílé země po celém světě, pokud nezastaví imigraci nebílých.

Hlavní proud konzervativců reaguje na tento zjevný plán demograficky zaplavit a zbavit volebního práva své voliče komplexní směsicí iluzí, zbabělosti a zrady.

Za prvé, mainstreamoví konzervativci se nikdy nepostaví na obranu svých voličů, protože bránit bělochy před nebílými by bylo „rasismem“ a „politikou bílé identity“. Konzervativci

---

15 https://www.telegraph.co.uk/news/uknews/law-and-order/6418456/Labour-wanted-mass-immigration-to-make-UK-more-multicultural-says-former-adviser.html

rádi souhlasí a dokonce se podbízejí politice nebílé identity, i když vědí, že to přináší obrovské výhody levici. (V Americe je již poměrně starým vtipem, že jediný černoch na akci Republikánské strany je hlavním řečníkem.) Ale ti samí konzervativci jsou naprosto odhodláni udržovat tabu kolem politiky bílé identity, i když je to jediná věc, která je může zachránit.

Za druhé, aby se vyhnuli obvinění z politiky identity, konzervativci trvají na tom, že jejich cílem není zachovat konkrétní národ – Američany, Němce atd. –, ale spíše prosazovat seznam abstraktních hodnot. Tyto hodnoty jsou navíc údajně univerzálně platné, což znamená, že by měly stejně oslovovat lidi jiných ras a národů. To vede k absurdnímu závěru, že pokud by Američané byli zcela nahrazeni Mexičany, bylo by to triumfem konzervatismu, pokud by nový bronzový národ vyznával víru v „el Sueño Americano“. (To je pro vás, gringové, „americký sen“).

Je snadné pochopit, proč levice podporuje tabu týkající se politiky bílé identity: levičáci vědí, že je to jediná věc, která zachrání bělochy před demografickou náhradou. Je však těžké pochopit, proč se pravice drží stejného tabu. Dříve jsem si myslel, že konzervativci jsou bezzásadoví. Ale mýlil jsem se. Ochotně se řídí tabu týkající se politiky bílé identity bez ohledu na cenu. Bohužel, toto pravidlo bylo zmanipulováno jejich nepřáteli, aby je zničili.

Sebevražedná hloupost mainstreamového konzervatismu je pro bílé nacionalisty obrovskou příležitostí apelovat na krátkodobé vlastní zájmy velkého počtu bílých.

Naše poselství je jednoduché: jakmile se bílí stanou menšinou ve svých vlastních zemích, bude pro konzervativní politiky nemožné vyhrát volby. Proto bude nemožné provádět konzervativní politiku. Věci, které konzervativci milují, proto zmizí. Ve Spojených státech to znamená omezenou ústavní vládu, fiskální odpovědnost, soukromé podnikání, svobodu projevu, svobodu náboženství, právo na držení zbraní atd. Tyto hodnoty mají i v bílých zemích dost křehké opory a v nebílých zemích téměř neexistují. Pokud si přejeme tyto hodnoty zachovat, potřebujeme dnes politiku bílé identity.

Bílí liberálové se ujali vedení v prosazování zbavování bílých jejich práv, a proto budou nejvíce odporovat politice bílé identity. Ale i oni nakonec změní názor. Liberální strategie spočívá v porážce konzervativců tím, že je nahradí nebílými přistěhovalci, kteří budou volit levici. Jakmile bílé demografické vytlačování vytvoří trvalou liberální většinu, liberálové věří, že mohou zajistit konečné vítězství náboženské tolerance, práv žen, legalizace drog, práv na potrat, práv homosexuálů, bezplatné zdravotní péče, financování umění, environmentalismu, biopotravin, práv zvířat, pěších zón atd.

Žádná z těchto hodnot však není patrná v Latinské Americe, Africe, Indii nebo muslimském světě, které jsou hlavními zdroji imigrace nahrazující bílou populaci. Opravdu si bílí liberálové myslí, že mohou těmto lidem diktovat politiku navždy, i poté, co se nebílí stanou většinou? To je velmi pochybný předpoklad. Ve skutečnosti to zavání nevědomou formou pocitu bílé nadřazenosti.

Proč by rostoucí nebílá většina měla nadále hájit hodnoty bílých liberálů, kteří se vzdali svých společností? Nebude nová většina naopak pohlížet na bílé liberály s opovržením a snažit se přetvořit dříve bílé národy podle vzoru svých domovských zemí, kde bílé liberální hodnoty nemají místo? Pokud ano, pak věci, které liberálové milují, zmizí spolu s bílou většinou.

Rasově uvědomělá levice není nemožná.[16] Víme to, protože skutečně existovala. Například ve Spojených státech, Kanadě, Austrálii a na Novém Zélandu podporovali kapitalisté imigraci Asiatů, zatímco odborové hnutí prosazovalo zákony o vyloučení Asiatů.

Klíčem k získání bílých konzervativců – a nakonec i bílých liberálů – je přesvědčit je, že věci, které si cení, nejsou univerzální, ale specifické pro bílé lidi. Nikdy nebudeme mít ani americký kapitalismus, ani skandinávský sociální stát, pokud budou lidé, kteří tyto systémy vytvořili, nahrazeni nebílými vetřelci. Veškerá politika bělochů – pravicová i levicová – je nakonec politikou bílé identity.

[16] Viz články označené heslem „racially conscious Left“ na Counter-Currents.

Obnova bílých domovin

Přežití bělochů vyžaduje vytvoření nebo obnovení bílých domovin. To vyžaduje rasovou segregaci. Avšak i běloši, kteří považují tento argument za přesvědčivý, si myslí, že vytvoření bílých domovin by bylo nemožné nebo nemorální, protože etnostát se zdá vyžadovat „etnické čistky“. Hranice by musely být překresleny a desítky milionů lidí by se musely sbalit a přestěhovat. Jak je něco takového možné bez tyranie, teroru a krveprolití?

Pokud má být Evropa zachována, musí ji opustit miliony imigrantů z Afriky, Středního východu a jižní nebo východní Asie, a také všichni jejich potomci. V koloniálních zemích Severní a Jižní Ameriky a Protinožců (Austrálie, Nový Zéland atd.), kde tvoří většinu běloši, by měla být přijata určitá opatření pro zbytky domorodého obyvatelstva a možná by mělo být vyhrazeno určité území pro potomky dovezených nebílých otroků. Přesto musí být miliony nedávných imigrantů a jejich rodiny repatriovány.

Ale jak je to vůbec možné? A jak to lze morálně ospravedlnit? Situaci nepomáhá revoluční fantazijní literatura Williama Pierce a Harolda Covingtona, kteří si představují etnické čistky prostřednictvím terorismu a genocidy.[17]

Aby tedy přesvědčili lidi, aby skutečně budovali etnostáty, musí se bílí nacionalisté vypořádat se čtyřmi otázkami: Je

[17] Viz například William L. Pierce, píšící pod pseudonymem Andrew MacDonald, The Turner Diaries, druhé vydání (Hillsboro, W.V., National Vanguard Books, 1999) a H. A. Covington, The Brigade (Filadelfie: Xlibris, 2008).

obnovení bílých domovin vůbec možné? Můžeme s tím žít? Je to morální? Musí to být strašné?

Je možné, aby miliony nebílých opustily bílé státy? Nejlepší způsob, jak na tuto otázku odpovědět, je další otázka: Bylo pro ně možné sem přijít? Pokud bylo možné, aby sem přišli, je možné, aby odešli, a to i se všemi svými potomky. Díky moderní technologii nebylo nikdy snazší přesunout miliony lidí. Navíc jsou lidé více než kdy jindy bez kořenů. Průměrná rodina se dnes stěhuje každých pár let. Většina nebílých se tedy stejně stěhuje. Chceme jen, aby jejich další stěhování bylo mimo naše vlasti. Zkrátka, určitě existuje způsob, jak dekolonizovat bílé domoviny. Potřebujeme jen mít vůli.

Pokud jde o otázku vůle, jsou relevantní dvě věci. Za prvé, můžeme žít s repatriací nebílého obyvatelstva? Můžeme se smířit s dekolonizací našich domovin? Může se to stát součástí běžného života? Za druhé, je tu konkrétnější otázka, zda je to morální.

Lidé jsou z ekonomických důvodů nuceni se neustále stěhovat:

- Jakmile člověk vstoupí na trh práce, musí jít tam, kde jsou pracovní místa.
- Jakmile člověk má práci, může být zaměstnavatelem přeřazen.
- Když člověk ztratí práci, musí opět jít tam, kde jsou pracovní místa.
- Když se zvýší životní náklady v určité oblasti, zejména v důsledku spekulací na trhu s nemovitostmi,

mnoho lidí, jejichž příjmy nestačí pokrýt tyto náklady, je nuceno přestěhovat se do levnějších čtvrtí.

Běloši zřejmě v noci spí docela dobře, protože vědí, že miliony lidí jsou nuceny se stěhovat z ekonomických důvodů, které se v zásadě všechny omezují na soukromou chamtivost. Běloši se tedy mohou naučit žít s tím, že budou povzbuzovat lidi, aby se stěhovali za mnohem důležitějším účelem: vytvořením lepšího světa, ve kterém budou mít všichni lidé svou vlastní domovinu.

Jelikož většina lidí nemá problém se systémem, který nutí lidi stěhovat se z ekonomických důvodů, může vláda bílých nacionalistů tyto důvody využít v náš prospěch. Nemusíme spěchat. Až se příště bude muset nebílá rodina stěhovat z ekonomických důvodů, zajistíme, aby se přestěhovala mimo naše domoviny.

Kromě toho běloši již žijí v podmínkách etnických čistek z politických důvodů. Jenže běloši jsou spíše oběťmi než beneficienty. Již dvě nebo více generací jsou běloši vystaveni masovým etnickým čistkám ve svých domovských zemích. Miliony bělochů změnily milionkrát své domovy, školy a zaměstnání kvůli konci rasově segregovaných čtvrtí, škol a podniků a přílivu milionů nebílých přistěhovalců, kteří zničili bílé čtvrti, školy a pracovní místa a donutili bílé rodiny přestěhovat se jinam, aby hledaly „lepší“ (tj. bělejší) místa k životu a práci. Navzdory enormním lidským a finančním nákladům tohoto etnického čištění se bílí s touto situací „smiřují“ docela dobře. Zdá se, že jim to málokdy proniká do

vědomí, ještě méně do veřejného projevu a téměř nikdy do politických akcí a změn.

Myslím si tedy, že běloši by se s tím mohli docela dobře smířit, kdyby stejný proces demografické náhrady uplatnili na nebílé, a myslím si, že i nebílí by se s tím mohli smířit.

Již po celá desetiletí si běloši našli způsob, jak „žít“ se systémem, ve kterém my jako rasa nemáme budoucnost. Pokud nedojde k zásadní transformaci současného politického, ekonomického a kulturního systému, běloši ve všech našich domovských zemích vyhynou a nahradí nás lidé jiné rasy. Jsme vystaveni pomalému, chladnému procesu genocidy. Přesto se nám daří „s tím žít“, hlavně proto, že jsme omámeni a rozptýleni individualismem, kariérismem, konzumerismem, hédonismem a všestranným sobectvím. A politická korektnost nás odrazuje od toho, abychom si na to stěžovali, natož abychom se organizovali a zastavili to.

Bílí nacionalisté musí probudit náš lid k tomu, že v současném systému nemáme budoucnost. Toto uvědomění znemožní bělochům „žít s“ pokračujícím podrobením genocidě. Pak ten systém změníme.

Abychom vytvořili bílé domoviny, musíme vytvořit systém, ve kterém to budou nebílí, kdo nemají v našich domovinách budoucnost. V tomto případě však „žádná budoucnost“ není nějakým mafiánským nebo vojenským eufemismem pro genocidu, protože nebílí mají své domoviny po celém světě a my zajistíme, aby se tam dostali. A pokud bílí mohou žít v systému, ve kterém nemáme vůbec žádnou

budoucnost, pak jistě i nebílí mohou žít v systému, ve kterém má jejich lid budoucnost ve svých vlastních domovinách.

Někteří by mohli namítnout, že nebílí lidé budou mít ve svých domovských zemích pouze chmurnou budoucnost. Všimněte si však, že tato námitka tiše opomíjí jeden z hlavních předpokladů zastánců diverzity, a sice že nebílí lidé, kteří sem přicházejí, obohacují naše společnosti. Pokud totiž nebílí lidé obohacují naše společnosti, proč by nemohli obohacovat také své vlastní společnosti? Ve skutečnosti nebílí lidé přicházejí do bílých společností, protože je obohacujeme. Poskytujeme jim lepší život, než jaký mohou mít ve svých domovských zemích.

Je však také pravda, že nebílí imigranti jsou často lepší ve vzdělání, ambicích a schopnostech než lidé, které opouštějí. Mohou posílat peníze domů, ale jejich odchod odstraňuje něco mnohem důležitějšího: lidský kapitál. Nebílé společnosti tedy nikdy nebudou schopny poskytnout svým občanům slušnou budoucnost, dokud někteří z jejich nejlepších lidí budou moci odejít a kolonizovat bílé země. Nebílé země se budou „rozvíjet“ v jakékoli možné míře pouze tehdy, až bílé země přestanou odčerpávat některé z jejich nejlepších lidí.

Jednou z krás nacionalismu je to, že každý národ je zodpovědný za svůj vlastní osud. Protože běloši čelí vyhynutí, naší první povinností je povinnost vůči sobě samým. Ačkoli tedy přejeme všem národům vše dobré, to, jak se jim daří v jejich vlastních zemích, nakonec není náš problém.

Jednoduchá odpověď na otázku, zda můžeme „žít s“ repatriací nebílých, je, že jako rasa bez ní žít nemůžeme. To nás však přivádí k morální otázce: Je repatriace správná věc?

Již jsem prokázal, že za současného systému dojde k vyhynutí bělochů a že jediným skutečným řešením je vytvoření bílých etnostátů. Nenásilné vyloučení nebílého obyvatelstva je proto pouze otázkou sebeobrany tváří v tvář smrtelné hrozbě. A všichni uznáváme morální právo na sebeobranu, zejména u lidí, kteří čelí genocidě.

Genocida bílých se neodehrála v náhlém výbuchu násilí a ani tak nebude vyřešena. Genocida bílých je proces, který se odehrává po celé generace. Její architekti velmi dobře věděli, že jejím konečným cílem je vyhynutí bílé rasy. Ale nezajímal je rychlý paroxysmus masakru, jakkoli by to mohlo být emocionálně uspokojivé. Věděli, že je obtížné mobilizovat lidi k masovému vraždění a že je to riskantní, protože oběti by se mohly bránit a možná i zvítězit, v takovém případě by mohl být jejich vlastní lid v odvetě vyhlazen.

Proto vymysleli pomalejší a bezpečnější proces genocidy. Věděli, že pokud se protibělošské demografické trendy uvedou do pohybu a budou se udržovat v průběhu času – tj. nižší porodnost, rozpadající se rodiny, míšení ras, imigrace nebílých, pronikání nebílých do životních prostorů bělochů atd. – dlouhodobým výsledkem bude vyhynutí bílých a jen velmi málo bílých si to uvědomí, natož aby se bránili, až bude odpor stejně prakticky marný.

Až běloši znovu získají kontrolu nad našimi domovskými zeměmi, budeme muset přijmout podobné prozíravé politiky. Musíme nastartovat a udržet demografické trendy příznivé pro bělochy. O zbytek se postará čas. V krátkodobém horizontu musíme zvýšit porodnost bělochů. Ale opět, nikdy nezvítězíme tím, že budeme mít více dětí než nebílí, dokud na planetě nezbydou jen místa k stání. Problémem není to, že je nás málo, ale že jich je v našich domovinách příliš mnoho.

Proto musíme nastartovat dobře naplánovaný, řádný a nenásilný proces repatriace. Navíc není kam spěchat. Naši nepřátelé plánovali naši likvidaci po celé generace. Můžeme si dát několik desítek let na to, abychom věci napravili.

Abychom pochopili, jak je možné obnovit bílé vlasti postupným, řádným a humánním způsobem, musíme udělat několik rozlišení. Existují nebílí občané a nebílí cizinci. A mezi cizinci jsou legální a nelegální cizinci.

Nejprve se musíme zabývat cizinci. Začneme uzavřením hranic pro nebílé. Poté musí být nelegální nebílí cizinci jednoduše deportováni. Nejekonomičtější způsob je přimět je, aby se deportovali sami tím, že jim odepřeme zaměstnání a sociální dávky.

Legální cizinci jsou zde na víza. Prostě jim víza neobnovíme a když jim víza vyprší, zajistíme, aby odešli.

Zrušíme také občanství na základě místa narození a uplatníme to retroaktivně. „Kotevní děti" také pošleme zpět se svými matkami.[18]

Ale i když nebudou mít nebílí lidé v nebílých zemích nadále občanská práva, budeme samozřejmě respektovat jejich lidská práva na život, majetek a spravedlivý proces, stejně jako u všech cizinců. Jen ve Spojených státech by nám takové politiky během několika let zbavily desítek milionů nedávných přistěhovalců.

Pokud jde o nebílé, kteří jsou občany, obnovení bílé suverenity vyžaduje, aby již neměli žádnou politickou moc v našich společnostech. Budou však i nadále mít lidská práva na život, majetek, spravedlivý proces atd., která budeme samozřejmě respektovat. Budeme také respektovat jejich práva na určité státní podpory, např. vzdělání, sociální dávky, starobní důchody a podobně.

Musíme si uvědomit, že hlavní demografická hrozba ze strany nebílých pochází od lidí v plodném věku, na které bychom se měli zaměřit. Proto by se nebílí nad 50 let, kteří jsou produktivními a spořádanými občany, neměli nás bát. Měli by mít možnost pracovat, odejít do důchodu a prožít svůj život se všemi náležitými dávkami a s plnou ochranou svých lidských práv.

[18] „Kotevní dítě" (anglicky anchor baby) je výraz pro dítě narozené v zemi s občanstvím na základě práva narození rodičům, kteří nejsou občany této země, přičemž občanství dítěte má pomoci jeho rodičům získat legální status nebo pobyt v této zemi. – pozn. překl.

Bílý nacionalistický režim by však také zajistil, aby znovusjednocení rodin fungovalo ve prospěch emigrace, takže starší nebílí příslušníci budou mít všechny důvody, aby se připojili ke svým rodinám ve svých domovských zemích, kde jim jejich důchody pravděpodobně vydrží déle.

Nebílé občany lze rozdělit na ty, kteří dodržují zákony, a ty, kteří je porušují. Ti, kteří porušují zákony, by měli být uvězněni a posléze propuštěni mimo naše domovské země. Vzhledem k tomu, že velmi vysoké procento černochů má problémy se zákonem, tato politika by nám během několika desítek let zbavila milionů lidí.

Zákonů dbalé osoby jiné než bílé rasy v plodném věku lze také rozdělit na pracovitou a sociálně vzestupnou populaci (např. Židy a obyvatele jižní a východní Asie) a lenivou populaci závislou na sociálních dávkách (především černochy a mestice). Počet těchto lidí se výrazně zvýší, jakmile ukončíme programy pozitivní diskriminace a pracovní programy. Bylo by levnější poskytovat jim sociální dávky po celý život, než aby zatěžovali systém předstíráním, že pracují. Bělošsky nacionalistická vláda by jim mohla poskytovat sociální dávky po celý život, pokud by je pobírali ve svých domovských zemích.

Pokud jde o energické a sociálně vzestupné nebílé obyvatelstvo, tak jako většina moderních lidí se i oni často stěhují. My jen zajistíme, aby jejich další stěhování směřovalo mimo naše domovy. Nebílí školáci budou vzděláváni v rodných jazycích svých domovů. Až dosáhnou vysokoškolského věku,

budou posláni na vysokou školu do zahraničí, takže bude přirozené, že si tam budou hledat zaměstnání.

Taková politika by během několika desítek let obnovila bílé domoviny a celý proces by byl řádný, humánní a v souladu s lidskými právy všech stran.

Aby byl proces obnovy bílých domovin postupný a humánní, musí bílí nacionalisté samozřejmě nejen získat, ale také si udržet politickou moc. Lidé budou moci volit prakticky cokoli, ale degradace a zničení bílé rasy musí být mimo jakoukoli diskusi.

Kromě toho musíme vytvořit konstelaci zájmových skupin, které budou mít z repatriace prospěch (například stěhovací společnosti). Dále je třeba kooptovat, rozdělit a jinak neutralizovat odvětví, která jsou tímto procesem postižena, jako potenciální zdroje opozice. Například odvětví, která přicházejí o zisky kvůli ztrátě levné pracovní síly, by měla dostat celní ochranu, cenovou podporu, finanční pomoc – vlastně cokoli, co je umlčí.

Dalším důležitým hlediskem je, že repatriace nemusí být obrovským vládním programem. Stačí pouze zajistit, aby stávající vládní programy, soukromé instituce a společenské trendy podporovaly emigraci nebílých obyvatel. Většina nebílých obyvatel sem nebyla přivezena v rámci vládních programů. Přijeli sem sami díky soukromým a vládním pobídkám. Když se tyto pobídky změní, mnoho nebílých obyvatel se jednoduše samo deportuje.

Vzhledem k povaze moderní ekonomiky se většina nebílých obyvatel stejně často stěhuje. Budeme prostě čekat na další stěhování a pak zajistíme, aby se odehrálo do nebílé země.

Kvůli lenosti, nezaměstnatelnosti a kriminalitě již mnoho nebílých obyvatel dostává od vlády pokyny, kde mají žít. Až se příště dostanou do systému, může je jednoduše umístit do nebílé rodné země.

Mnoho bělochů se cítí nepříjemně při přesídlování nebílých, kteří zapustili „kořeny“ v našich domovinách. Ale nebílí mají desítky tisíc let kořenů ve svých domovinách. Přesto se jim nějak podařilo přestěhovat se sem. Pokud tedy jejich kořeny tam pro ně nebyly důležité, proč by pro nás měly být důležité jejich „kořeny“ tady? A pokud jsou pro nás důležité jejich mělké kořeny tady, neměly by být pro nás ještě důležitější naše vlastní hluboké kořeny?

Snad nejdrzejší technikou emocionální manipulace používanou k boji proti regulaci imigrace je tvrzení, že repatriace je špatná, protože „rozvrací rodiny“. Ale imigrace také rozvrací rodiny, takže pokud je rozvracení rodin špatná věc, pak je špatná i imigrace. Rozvracení nebílých rodin zastavíme tím, že imigraci úplně zastavíme.

Je také docela drzá myšlenka, že sjednocení rodiny se používá pouze jako argument pro řetězovou imigraci. Stejně tak to ale může být argument pro řetězovou repatriaci. Pokud je sjednocení rodiny legitimním cílem imigrační politiky, pak musíme povzbuzovat imigranty, aby se vrátili do tepla svých rodin ve své staré vlasti.

Jedním z nejčastějších argumentů pro lhostejnost tváří v tvář demografickému úpadku je, že ke katastrofě dojde dlouho po naší smrti. K vyhynutí bělochů nedojde za života nikoho, kdo dnes žije, ale běloši se v mnoha zemích stanou menšinou ještě za života mnoha mých čtenářů. Pokud se podíváme na menší jednotky – státy, kraje, města, čtvrti a školy – běloši se každým dnem stávají menšinou. Ale pro starší generace, jako jsou baby boomers, se to nejhorší, čemu čelíme, stane dlouho po jejich smrti. I když tito lidé často podporují environmentalismus, ochranu přírody, zachování historického dědictví a další věci zaměřené na budoucí generace, nechávají demografický úpadek bělochů na starost budoucím generacím.

Bílí nacionalisté musí samozřejmě bojovat proti této hrubé a obvykle velmi selektivní formě egocentrismu. Ale kdykoli nemůžeme tento postoj změnit, můžeme ho využít ve svůj prospěch. Pokud se někteří lidé nebudou starat o demografické vytlačování bílých, protože k němu dojde až po jejich smrti, proč by se měli starat o náš plán na demografickou obnovu bílých, který se také bude rozvíjet pomalu po celá desetiletí a bude dokončen až dlouho po jejich smrti? Pokud někteří lidé nebudou bojovat proti nadcházející protibělošské dystopii, protože se jí nedožijí, proč by měli bojovat proti děsivé dystopii bez burritos, kterou si představují bílí nacionalisté, protože ta nastane až v daleké budoucnosti, dlouho po smrti posledního člena generace baby boomers?

Co když se bílý národ rozhodne pro postupný, mírový a humánní proces repatriace, ale nebílí na to zareagují násilím? To by nám jednoduše dalo příležitost vybudovat konsensus pro

rychlejší a důraznější formy repatriace. Základním problémem bílého nacionalismu je najít způsob, jak skloubit požadavky přežití bílých s vysoce vyvinutou, možná až morbidní svědomitostí našeho lidu. Ale ve skutečnosti je snazší mobilizovat náš lid, pokud jsou spravedlivá a rozumná řešení násilně odmítána.

I když obnovení bílých domovin může trvat několik generací, jakmile budeme vědět, že naše rasa má opět budoucnost, přinese to bělochům okamžité psychologické výhody. Bude méně odcizení a depresí – méně ztroskotanců, alkoholiků, drogově závislých a sebevrahů. Více bělochů bude zakládat rodiny, mít děti, studovat, zakládat podniky a přispívat společnosti. Jakmile obnovíme naději do budoucnosti, náš lid začne žít, jako by etnostát již existoval. Ti, kdo bojují za lepší svět, v něm žijí již dnes.

Etnostát

Bílí nacionalisté prosazují nejen rasově, ale i etnicky homogenní suverénní vlasti, tj. etnostáty. Suverenita je principem mezinárodního práva. Suverénní stát kontroluje své vlastní území a vnitřní záležitosti. Nemusí se zodpovídat žádné vyšší politické autoritě. Suverénní státy se nesmějí vměšovat do vnitřních záležitostí jiných suverénních států. Suverénní státy jsou navíc bez ohledu na svou velikost a moc považovány za rovnocenné podle mezinárodního práva.

Ačkoli národy v průběhu historie bojovaly za zavedení a zachování suverenity, pojem suverenity je moderní a obecně se má za to, že byl zaveden v roce 1648 Vestfálským mírem, který ukončil třicetiletou válku mezi katolíky a protestanty, která zpustošila střední Evropu.

Vestfálská smlouva stanovila zásadu, že každý stát přijme církev – katolickou nebo protestantskou – vládnoucího knížete a ostatní státy to musí akceptovat. Jednalo se o pragmatické opatření, které mělo ukončit desetiletí náboženských konfliktů způsobených rozmanitostí náboženských vyznání v jednom státě a nároky církve na nadnárodní autoritu, která jí umožňovala zasahovat do náboženských záležitostí států.

Stručně řečeno, pojem suverenity vznikl z nutnosti zajistit právo na odlišnost. Tím, že dal přednost sociálnímu míru před otázkami náboženské pravdy, znamenal vznik moderního pojmu suverenity pád křesťanství a vzestup nového hegemonického hodnotového systému, liberalismu.

Zpočátku byly hranice suverénních států do značné míry určovány dynastickou politikou evropských vládnoucích rodů. Na konci 18. století však s oživením klasického republikanismu vznikla idea národního státu, která zastávala názor, že správnou suverénní entitou je národ sjednocený jazykem, kulturou a společným původem.

V přísném slova smyslu je národní stát totéž jako etnostát, protože anglické slovo nation pochází z latinského natio, které označuje skupinu spojenou společným původem. V běžném jazyce se však země jako Spojené království, Španělsko, Francie, Belgie, Kanada a Švýcarsko označují jako národní státy, i když jsou to multietnické, kvaziimperiální společnosti.

Zmatek ještě umocňuje praxe používání pojmu národ k označení všech suverénních entit, včetně multietnických, například když hovoříme o Organizaci spojených národů, mezinárodním právu nebo mezinárodním obchodu – všechny tyto oblasti se zabývají státy, z nichž většina nejsou národní státy.

Potřebujeme tedy myšlenky etnostátu a etnonacionalismu, abychom zdůraznili etnicitu jako princip jednoty suverénního státu – i když ethnos je pouze řecký ekvivalent slova natio, což činí etnonacionalismus poněkud redundantním termínem.

Etnonacionalismus je v kontrastu s občanským nacionalismem, v němž je principem jednoty podřízení se společnému systému zákonů nebo vyznávání společného občanského kréda. Občanský nacionalismus nemusí existovat v multirasové nebo multikulturní společnosti, ale hlavním

důvodem, proč se občanská nacionalistická kréda prosazují, je absence organické etnické jednoty ve společnosti.

Ve své knize The Ethnostate Wilmot Robertson předkládá přesvědčivé argumenty pro etnonacionalismus.[19] Etnonacionalismus zachovává odlišné rasy, subrasy a kultury a umožňuje jim vyvíjet se bez třenic, deformací a konfliktů, které nevyhnutelně vznikají, když jsou různé rasy a kultury nuceny sdílet stejné území a politický systém.

Etnonacionalismus předpokládá, že rasová a kulturní rozmanitost jsou hodnoty, které stojí za to zachovat. Předpokládá také, že se jedná o univerzální princip. Tvrdit, že rasová a kulturní rozmanitost jsou univerzálně cenné, znamená zaprvé, že pokud je nějaký princip objektivně pravdivý, platí pro všechny národy. Zadruhé to znamená, že každý národ by měl zachovat svou existenci v čase a v případě nutnosti donutit ostatní národy, aby respektovaly jeho životní zájmy. Kromě toho to také znamená, že každý národ by měl respektovat životní zájmy jiných národů, a to nejen proto, že jsou ochotni bojovat za prosazení svých zájmů, ale také proto, že si ceníme rozdílů ostatních a respektujeme jejich právo na odlišnost jako otázku principu.

Etnonacionalismus by měl být vnímán jako právo, nikoli jako povinnost. Nejedná se o morální povinnost, kterou musí přijmout každá etnická skupina bez ohledu na okolnosti. Je to prostě velmi pragmatický nástroj ke snížení konfliktů a podpoře

[19] Wilmot Robertson, The Ethnostate: An Unblinkered Prospectus for an Advanced Statecraft (Cape Canaveral, Fl.: Howard Allen, 1992).

genetické a kulturní rozmanitosti. Etnonacionalismus však není jediným řešením problémů, kterým čelí multietnické společnosti. Například Švýcarsko je harmonickou multietnickou společností díky svému decentralizovanému federálnímu politickému systému, v němž 26 kantonů požívá značné autonomie.

Ve společnostech jako Spojené státy a Kanada, kde žijí jen malé zbytky původního obyvatelstva, je nejlepším řešením etnická rezervace, kde mohou spravovat své vnitřní záležitosti. Ne každý kmen v Amazonii nebo na Sibiři potřebuje plnou suverenitu a místo v Organizaci spojených národů.

Dalším řešením je nezpochybnitelná nadřazenost dominantní skupiny, ve které menšiny prostě akceptují, že jsou občany druhé třídy nebo cizinci s trvalým pobytem. Takové populace by měly stejná lidská práva jako zahraniční cestovatelé, ale žádná občanská práva, což znamená, že veškerá politická moc by byla v rukou převládajícího národa. Převládající národ by byl nadřazený nejen politicky, ale i kulturně, takže taková společnost by nemusela být etnicky zcela francouzská, anglická nebo americká (tj. bílá americká), ale mohla by být normativně francouzská, anglická nebo americká a všichni v jejích hranicích by přijali normativní nadřazenost převládající kultury – nebo by odešli.

Kdykoli však nějaký národ usiluje o suverénní vlast, aby mohl bez zásahů zachovat své genetické a kulturní dědictví, etnonacionalisté věří, že má právo tak učinit a nikdo jiný nemá právo mu v tom bránit.

Proč by suverenita měla spočívat v etnostátech spíše než v inkluzivnějších řádech, jako je Evropská unie nebo „Imperium“ podle vize Francise Parkera Yockeyho? Nebo, ještě grandiózněji, „Eurosibiř“ Jeana Thiriarta a Guillauma Fayeho?[20] Nebo, ještě grandiózněji, unie celé severní polokoule, „Boreální aliance“ nebo „Septentrion“ Jeana Mabira a dalších?[21]

Hlavní výhody politické unifikace jsou (1) zabránění vzájemným bojům mezi bělochy a (2) ochrana bělochů před jinými rasovými a civilizačními mocenskými bloky, jako jsou Čína, Indie a muslimský svět. Tyto cíle jsou důležité, ale domnívám se, že k jejich dosažení není politická unifikace nutná. Kromě toho s sebou nese vážná rizika.

Základním rysem jakéhokoli plánu politického sjednocení je převod suverenity z jednotlivých částí na nový celek. Pokud suverenita zůstane jednotlivým státům, nedochází k politickému sjednocení. Místo toho vzniká aliance mezi státy, smluvní organizace jako NATO, mezivládní organizace jako OSN, hospodářská celní unie jako Evropský společný trh nebo hybridní celní unie a mezivládní organizace jako Evropská unie.

Politické sjednocení však není nezbytné k tomu, aby se zabránilo bojům mezi bělochy navzájem nebo aby se běloši ochránili před vnějšími hrozbami. Těchto cílů lze dosáhnout

[20] Viz Guillaume Faye, „The Geopolitics of Ethnopolitics: The New Concept of ‘Eurosiberia’“, Counter-Currents, 25. srpna 2010. Viz také články označené heslem Jean Thiriart na Counter-Currents.
[21] Viz Greg Johnson, „The ‘Borean Alliance’“, Counter-Currents, 20. června 2011.

prostřednictvím spojenectví a smluv mezi suverénními státy. Evropský ekvivalent NATO, který by Evropě poskytoval společnou obrannou a imigrační/emigrační politiku a zprostředkovával konflikty mezi suverénními členskými státy, by byl dostačující a měl by navíc přidanou hodnotu v podobě zachování kulturní a subrasové odlišnosti různých evropských skupin.

Hrozba nebílých bloků by neměla být přeháněna. Francie, Velká Británie nebo Rusko jsou samy o sobě vojensky dostatečně silné, aby zvítězily nad čímkoli, co na nás Afrika, Indie nebo muslimský svět mohou vrhnout – samozřejmě za předpokladu, že běloši budou opět morálně dostatečně silní, aby se v boji postavili na svou stranu. Jednoduchá aliance evropských států by byla schopna odradit jakoukoli čínskou agresi. Obranná aliance mezi evropskými státy by tedy byla dostatečná k ochraně Evropy před všemi vnějšími silami, ať už se jedná o ozbrojené mocnosti nebo bezdomovecké masy uprchlíků a imigrantů.

Pokud jde o bratrovražedné konflikty mezi bělochy: nejlepším způsobem, jak zmírnit etnické konflikty mezi bělochy, není bojovat proti „malichernému“ nacionalismu, ale dovést jej k logickému závěru. Pokud se různé etnické skupiny spojené do stejného systému stávají neklidnými, mělo by jim být umožněno jít svou vlastní cestou. Posunutím hranic a přesunem obyvatelstva lze vytvořit homogenní etnostáty, v nichž každý sebevědomý národ může mluvit svým vlastním jazykem a praktikovat své vlastní zvyky bez vnějšího zasahování. Takový proces by mohla zprostředkovat evropská

smluvní organizace, která by zajistila, že proces bude mírový, řádný, humánní a co nejspravedlivější pro všechny strany.

Mezinárodní krize jsou ze své podstaty narušením normálního řádu věcí, což také znamená, že jejich trvání je omezené, takže nakonec se vše vrátí do normálu. Vojenské aliance jsou také proměnlivé a dočasné, ale politické sjednocení směřuje k trvalosti a je velmi obtížné jej zvrátit.

Má opravdu smysl provádět trvalé změny v politickém řádu, aby se vyřešily neobvyklé a dočasné problémy?

Staří Římané jmenovali v nouzových situacích diktátory, ale pouze na omezenou dobu, protože nouzové situace jsou dočasné a trvalá diktatura je zbytečná a riskantní. Totéž platí pro evropské politické sjednocení.

Co by se ale stalo, kdyby suverénní evropský stát podepsal smlouvu o umístění gigantické čínské vojenské základny? Nebo kdyby se dostal do rukou plutokratů, kteří by začali dovážet levnou nebílou pracovní sílu? Je zřejmé, že taková politika by ohrozila celou Evropu, a proto se nejedná pouze o záležitost toho, který z darebáckých států takovou politiku přijme. Co by mohl zbytek Evropy udělat, aby tomu zabránil? Není to důvod, proč potřebujeme politicky sjednocenou Evropu?

Odpověď je samozřejmě to, co dělají všechny suverénní státy, když čelí existenčním konfliktům zájmů: diplomatický tlak, ekonomické sankce a, pokud ty selžou, válka. Ostatní státy by měly plné právo vyhlásit válku darebáckému státu, svrhnout provinilý režim a odstranit neevropany z jeho území. Poté by zřídily nový suverénní režim a odešly domů.

Myšlenka, že k zabránění takových válek potřebujeme evropskou unifikaci, je absurdní. Opět platí, že nemá smysl provádět trvalé změny k řešení dočasných problémů a nemá smysl vyhlásit válku všem suverénním státům dnes, protože zítra možná budeme muset vyhlásit válku jednomu z nich.

Politické sjednocení není jen zbytečné, ale také nebezpečné, protože pokud selže, bude to mít katastrofální následky. Není moudré dávat všechna vejce do jednoho košíku, pěstovat pouze jednu plodinu nebo chovat „homogenního Evropana“, protože když se košík rozbije, brambory napadne plíseň nebo vypukne nová pandemie jako španělská chřipka, člověk může přijít o všechno.

Politicky sjednocená Evropa by nutně byla ovládána malou, polyglotní elitou, která je vzdálená provinciím a jejich „malicherným“ problémům a nereaguje na ně, a která by byla velmi hrdá na to, že je ve jménu vyššího dobra znevažuje. Kdyby se tato elita nakazila protievropským memetickým virem – nebo byla zkorumpována cizími elitami – měla by moc zničit Evropu, a protože by neexistovaly žádné suverénní státy, které by řekly ne, nic jiného než revoluce by je nemohlo zastavit.

Vedení současné Evropské unie je skutečně nakaženo právě takovým memetickým virem a dělá vše pro to, aby zaplavilo Evropu nebílými obyvateli. Jediné, co je zastavuje, je skutečnost, že Evropská unie nemá suverénní moc a tvrdohlavé suverénní etnostáty jako Polsko, Maďarsko, Česká republika a Slovensko říkají ne.

I kdyby Evropská unie byla jediným způsobem, jak zabránit další válce v celé Evropě, strašlivou pravdou je, že navzdory všem ztrátám se Evropa dokázala zotavit ze dvou světových válek. Ale nezotavila by se z imigrace vedoucí k rasové výměně, kterou prosazuje suverénní Evropská unie.

Navíc v určitém okamžiku bude EU stát před volbou. Pokud Polsko nebo Maďarsko jednou provždy vetují imigraci nebílých obyvatel, EU bude muset buď přijmout svůj rozpad, nebo použít donucovací prostředky, aby se udržela pohromadě. Stručně řečeno, EU může velmi dobře způsobit další evropskou „bratrskou válku“, místo aby jí zabránila.

Politicky sjednocená Evropa by odstranila princip rovnosti suverénních národů podle mezinárodního práva. Neodstranila by však existenci národů. A ve společném trhu a politickém systému by určité národní skupiny – především Němci – měly systematické výhody a skončily by na vrcholu. To znamená, že sjednocená Evropa by se nakonec stala de facto německou říší, protože Německo má největší populaci a nejsilnější ekonomiku. Opravdu si někdo myslí, že Francouzi nebo Poláci by byli nadšeni životem pod hegemonií namyšlených německých technokratů, kteří trpí sebenenávistí, jako je Angela Merkelová? I to je recept na zášť a násilí, nikoli na lásku a harmonii.

A konečně, pokud pravicoví zastánci evropské unifikace tvrdí, že pro Řeky a Švédy, Poláky a Portugalce není opravdu problém žít pod jednou suverénní mocí, z jakého důvodu si pak stěžují na multikulturalismus a diverzitu? Pokud EU dokáže

překlenout rozdíly mezi Iry a Řeky, proč nedokáže překlenout rozdíly mezi Řeky a Turky, nebo Řeky a Syřany atd.?

Etnonacionalistická vize představuje Evropu – a celosvětovou evropskou diasporu – se stovkou vlajek, ve které má každý sebevědomý národ alespoň jednu suverénní domovinu, z nichž každá bude usilovat o nejvyšší míru homogenity, což umožní rozkvět nejrůznějších kultur, jazyků, dialektů a institucí. Kamkoli se občan obrátí, potká své vlastní příbuzné, lidi, kteří mluví jeho jazykem, lidi, kterým rozumí. Společenský život bude vřelý a přívětivý, nikoli odcizující a znepokojující jako v multikulturních společnostech. Protože občané budou mít silný pocit identity, budou znát rozdíl mezi svým vlastním lidem a cizinci. Protože budou ovládat své vlastní hranice a osudy, mohou si dovolit být pohostinní k diplomatům, podnikatelům, turistům, studentům a dokonce i k několika emigrantům, kteří se budou chovat jako vděční hosté. Tyto etnostáty si budou navzájem dobrými sousedy, protože mezi nimi budou dobré hranice a domovy, do kterých se budou moci vrátit, když je obchodování s cizinci unaví.

Občané těchto států budou hluboce ponořeni do svých mateřských jazyků a místních kultur, ale budou také vzděláváni v širší tradici evropské vysoké kultury. Všichni se budou snažit o plynulou znalost alespoň jednoho dalšího evropského jazyka. Budou si uvědomovat, že všichni Evropané mají společné kořeny, společné nepřátele a společný osud. Tyto společné rysy jsou však a zůstanou sekundární a vzdálené ve srovnání s jazykovými a kulturními rozdíly.

Vedení každého etnostátu bude vybíráno tak, aby bylo hluboce zakořeněno ve své vlastní vlasti, ale také aby mělo co nejširší smysl pro evropskou solidaritu. Tento étos umožní politickou spolupráci mezi všemi evropskými národy prostřednictvím mezivládních a smluvních organizací, jakož i ad hoc aliancí. A protože vědecká pravda a technologické úspěchy jsou univerzálně platné, měla by existovat celoevropská spolupráce při podpoře vědy, technologie, národní obrany, ekologických iniciativ a průzkumu vesmíru.

Je etnonacionalismus pro všechny? Ano i ne.

Na jedné straně věříme, že všechny národy mají právo na vlastní homogenní suverénní vlast, kdekoli je to možné. Chceme pro sebe etnostáty a na základě Lockeova principu, že si vezmeme, co potřebujeme pro sebe, ale necháme ostatním národům možnost udělat totéž, přejeme všem národům vše dobré a budeme ctít etnonacionalistický princip, kdekoli je prosazován, i když by bylo možná výhodnější prostě národům poroučet a brát jim jejich zdroje.

Na druhou stranu si uvědomujeme, že ne všechny národy mají stejnou schopnost samosprávy. Úspěšné etnostáty jsou jistě možné ve východní Asii, kde dnes patří Japonsko a Jižní Korea k nejhomogennějším a nejvyspělejším společnostem na planetě. Etnonacionalismus však není opravdu možný v rasově smíšených společnostech Latinské Ameriky, kde je pravděpodobně nejlepší volbou benevolentnější verze současného systému vlády elit evropského původu. Etnonacionalismus není možný ani mezi nejprimitivnějšími kmenovými národy světa v Africe, Amazonii, Mikronésii nebo

Papui. Takové národy vyžadují benevolentní paternalismus a etnické rezervace.

Ale tato řeč o zachování existence a odlišnosti primitivních národů po celém světě je poněkud grandiózní a předčasná, vzhledem k tomu, že to je naše existence, nikoli jejich, která je ohrožena současným globálním uspořádáním. Když v letadle dojde k poklesu tlaku v kabině, měli byste si nejprve nasadit vlastní kyslíkovou masku, než začnete pomáhat ostatním. Pokud totiž zemřete tím, že dáte přednost potřebám ostatních, zemřou také lidé, kteří jsou na vás závislí. Jakmile bílí nacionalisté zajistí ochranu pro naši vlastní rasu, můžeme benevolentně uvažovat o podobných opatřeních pro jiné národy.

Základní pojmy

Běloštví

Zřejmým argumentem proti bílému nacionalismu je tvrzení, že samotný pojem „běloštví“ je problematický. Budeme se zabývat čtyřmi takovými námitkami. Za prvé, pojem běloštví je údajně politicky zbytečný. Za druhé, běloštví je údajně podvratné pro etnickou identitu. Za třetí, běloštví je údajně sociální konstrukt, nikoli skutečný přirozený fenomén. Za čtvrté, životaschopnost bílého nacionalismu údajně závisí na neprodyšné definici běloštví, která je neuchopitelná.

Je běloštví nezbytné?

Častým nedorozuměním nebo zkreslením bílého nacionalismu je tvrzení, že samotný pojem je bezvýznamný, protože běloši nemají zájem o „bílý“ nacionalismus. Zajímá nás americký, francouzský, německý nebo italský nacionalismus. Podle tohoto názoru je německý nacionalismus pro Němce a bílý nacionalismus pro obecné bělochy. Ale všeobecní běloši neexistují, takže bílý nacionalismus je politický program bez voličů, pojem bez referentu.

Bílý nacionalismus však není nacionalismem pro všeobecné bělochy. Bílý nacionalismus znamená pouze etnonacionalismus pro všechny konkrétní bílé národy. Bílí nacionalisté si přejí zachovat, obnovit nebo vytvořit suverénní rasově a etnicky homogenní vlast pro všechny bílé národy, které usilují o sebeurčení.

Ve skutečnosti neexistuje nic jako všeobecný běloch. Všichni běloši patří ke konkrétním etnickým skupinám. I v okrajových případech, kdy jsou děti párů z různých etnických skupin vychovávány ve dvou kulturách a dokonce se dvěma mateřskými jazyky, stále hovoříme o směsi konkrétních etnických skupin.

Čím se liší bílé etnické skupiny? Mezi Evropany existují subrasové rozdíly a některé národy mají dobře definované „typické“ subrasové typy, například typické Nory a Finy. Jiné národy však zahrnují celou řadu subrasových typů, například Anglie a Itálie. Stručně řečeno, některé bílé etnické skupiny jsou biologicky homogennější než jiné. Pro rozlišení bílých národů jsou tedy zásadní jejich odlišné jazyky, kultury a historie.

Jelikož se lidé obvykle žení v rámci své víry, mohou náboženské hranice vést k etnickým hranicím. I národy, které jsou geneticky velmi podobné a mluví stejným jazykem – Angličané a Irové nebo Srbové, Bosňané a Chorvaté – mohou být hluboce rozděleny náboženstvím.

Často se říká, že bílý nacionalismus dává smysl pouze v koloniálních tavících kotlích, jako jsou Spojené státy a Kanada, kde se smísily různé evropské etnické skupiny. To není pravda. Smíšení národů Starého světa nevytvořilo obecně bílé lidi. Vytvořilo nové etnické skupiny: Američany, Kanaďany, Kvebeky, Australany, Afrikánce atd.

Kdyby Američané a Kanaďané byli jen obecně bílí lidé, nebyly by mezi nimi žádné rozdíly. Ale rozdíly existují, a to

jazykové a kulturní. Z pohledu bílého nacionalisty tedy ve skutečnosti neexistuje žádný rozdíl mezi evropskými a koloniálními národy. Zastáváme sebeurčení všech bílých národů po celém světě, nejen v Evropě.

Jelikož neexistují žádní všeobecní běloši – alespoň mimo Platónův svět forem nebo kdekoli jinde, kde lze najít univerzálie – proč vůbec hovořit o „bílém“ nacionalismu? Proč prostě nemluvit o konkrétních národních skupinách a nechat to tak?

Existuje pět pádných důvodů, proč se nemůžeme vyhnout hovoru o bílé rase.

Za prvé, řekněme, že se rozhodneme vyhnout se mluvení o bělošství a místo toho budeme mluvit pouze o prosazování národních zájmů Francouzů, Němců, Američanů, Poláků atd., přičemž se budeme pečlivě vyhýbat jakékoli diskusi o zemích jako Turecko, Indie nebo Čína. Je třeba se zeptat: Co mají první země společného a proč jsou ostatní země vynechány? Odpověď na obě otázky je, že se zabýváme bílými národy, na rozdíl od nebílých.

Člověk by se mohl pokusit vyhnout tomuto obvinění z „rasismu“ tím, že bude hovořit o „západní civilizaci“ nebo „křesťanství“, ale ne všichni evropští lidé jsou „západní“ a velké množství křesťanů nejsou běloši.

V zásadě jsou všechny pokusy vyhnout se slovu „bílý“ jen eufemismy – způsoby, jak obcházet citlivá témata, jako je sex nebo výkaly, které vznikly ze strachu z porušení kulturních tabu ohledně zdvořilého vyjadřování. Ale lidé, kteří mohou o rase

mluvit pouze eufemismy, ještě nejsou připraveni na boj. Je ušlechtilé chtít zachránit bílé lidi, ale jak může člověk najít odvahu zachránit bílou rasu, když se ani nedokáže přimět vyslovit slovo „bílý“? Abychom mohli bojovat proti silám prosazujícím genocidu bílých, budeme muset být více než jen trochu nezdvořilí.

Zadruhé, pokud je jediným motivem pro bílý ostych mluvit o rase kulturní tabu proti bílému „rasismu“, musíme pochopit původ a funkci tohoto tabu.

Všechny ostatní rasy mohou samozřejmě hovořit o rasové identitě a zájmech. A pokud vím, černí nacionalisté, kteří hovoří o černé moci a černých zájmech, se nikdy nesetkávají s argumentem: „Ale černý nacionalismus je bezvýznamný, protože neexistují žádní všeobecní černí lidé, pouze různé černé kmeny a národy.“

Navíc, když nám lidé jiné než bílé barvy pleti – nebo sebenenávistní běloši – přednášejí o „bílých privilegiích“ a recitují nekonečné litanie o zločinech bílých, nikdo nikdy neřekne: „Vaše obvinění jsou bezvýznamná. Neexistuje nic jako všeobecný typ bílého člověka.“ Zdá se, že bělošství je zcela neproblematická kategorie, když nám lidé chtějí přičítat vinu. Problémová je pouze tehdy, když se bílí chtějí bránit: když chceme potvrdit svou identitu, být hrdí na své úspěchy, zhodnotit své zájmy a postavit se na svou stranu v etnických konfliktech.

Toto tabu proti jakémukoli sebevědomému odvolávání se na bělošství je zjevně nespravedlivé a bílí mohou jen ztratit,

pokud ho budeme i nadále dodržovat. Je zřejmé, že toto tabu bylo vytvořeno za účelem systematického znevýhodňování bílých. Byli bychom tedy hlupáci, kdybychom ho i nadále dodržovali.

Zatřetí, i když být Američanem, Angličanem nebo Švédem znamená víc než jen být bílý, musíme o bělošství mluvit, protože současný politický systém trvá na tom, že být Američanem, Angličanem nebo Švédem mohou lidé všech ras. Po velmi dlouhou dobu bylo samozřejmé, že součástí jakéhokoli evropského národa mohli být pouze bílí lidé. Multikulturalismus a občanský nacionalismus se však snaží oddělit evropské národní identity od bělošství.

Abychom tedy zachránili naše národy – a skrze ně i naši rasu jako celek – musíme o bělošství mluvit otevřeně.

Musíme tvrdit, že být bílý je nezbytnou podmínkou pro příslušnost k jakékoli evropské národní skupině, i když samozřejmě uznáváme, že společný jazyk, kultura a historie jsou také nezbytné.

Musíme tvrdit, že nebílí jsou členy bílých národů pouze na základě právních fikcí. Ne každý bílý muž je Švéd, ale každý Švéd je bílý muž.

Za čtvrté, jednoduchý etnický nacionalismus není vždy dostačující k zajištění úzkých národních nebo širších rasových zájmů. Je naprosto přirozené, normální a správné, aby se jednotlivci a národy starali nejprve o svůj vlastní lid. A když multietnické říše nebo multinárodní orgány, jako je Evropská unie, pracují proti etnickým zájmům konkrétních národů, pak je

„malicherný“ nacionalismus Skotska, Maďarska nebo Polska zcela legitimní.[22] Ale když malicherný etnický nacionalismus nebo imperialismus vedou k válkám mezi evropskými národy nebo brání koordinované evropské reakci na společné hrozby, pak je pro zajištění rasového přežití a rozkvětu nezbytný širší smysl pro panevropskou rasovou solidaritu.

Vytvoření takové solidarity je nezbytné. Musíme proto zdůrazňovat vše, co Evropané mají společného, a přes všechny rozdíly v jazyce, kultuře a náboženství je nejhlubším kořenem evropské identity a solidarity rasa. Všichni Evropané mají společné předky. Jsme jedna velká rodina. Abychom zajistili náš společný osud, musíme překonat hloupá tabu týkající se uznání a čerpání síly z našeho společného rasového původu.

Za páté, koloniální společnosti od samého počátku počítaly s rasovými rozdíly mezi evropskými kolonisty a domorodými nebílými obyvateli. V některých případech se k nim přidali afričtí otroci a dělníci z jižní a východní Asie. V takovém prostředí je přirozené, že běloši nevidí různé národy a kmeny (Aztéky, Mayové), ale pouze různé rasové skupiny (Indiáni, černoši atd.), a stejně tak je přirozené, že nebílí vidí Evropany různých národností pouze jako bělochy. Ve skutečnosti v koloniálním kontextu rasové polarizace a boje, kdy běloši musí vystupovat jednotně, jsou zbytky etnických rozdílů starého světa ve skutečnosti škodlivé pro zájmy bělochů.

---

[22] Greg Johnson, „‘Let’s Call the Whole Thing Off’: In Defense of ‘Petty’ Nationalism“, v knize Truth, Justice, & a Nice White Country (San Francisco: Counter-Currents, 2015).

Ale nyní, když je Evropa sama kolonizována nebílými, dochází i tam ke stejnému procesu rasové polarizace. Černoši, Arabové a Jihoasijci v Evropě nevidí Francouze, Angličany a Němce. Vidí prostě jen bílé lidi. A my vidíme prostě jen nebílé. Naše rozdíly pro ně nejsou důležité a jejich rozdíly nejsou důležité pro nás. S rostoucím rasovým napětím v Evropě si naši lidé uvědomí, že nejsou napadáni jako Francouzi nebo Němci, ale prostě jako běloši. A když se Evropané budou bránit etnickému vytlačování, budou stále více považovat svou rasu za svůj národ a svou kůži za svou uniformu. Čím dříve se budeme vnímat jako běloši, sjednocení společnými nepřáteli a výzvami, sdílející společný původ a společný osud, tím dříve budeme schopni vyrovnat se úkolům, které před námi stojí.

Je bělošství podvratné?

Nejlepší kritiku bělošství jako politické kategorie přednesl Martin Heidegger. Heidegger byl stoupencem německého etnického nacionalismu a domníval se, že důraz nacionálních socialistů na rasové bělošství podrývá německé etnické zájmy. Heidegger chápal, že bělošství je nezbytnou podmínkou pro to, aby byl člověk Němcem, ale být Němcem znamená víc než jen být bílý.[23]

Heidegger věřil, že učinit bělošství politickým konceptem a podřadit pod něj Němce a jiné evropské národy položilo základ pro zničení etnických rozdílů. Pokud jsme všichni

[23] Viz Greg Johnson, „Heidegger and Ethnic Nationalism“, Counter-Currents, 27. června a 5. července 2017.

běloši, co by na tom záleželo, kdyby se Němci rozhodli asimilovat členy jiných evropských etnických skupin? Zařazení různých etnických skupin pod široký biologický rod „běloši“ vede k myšlence, že běloši jsou si rovni a zaměnitelní. Z biologického hlediska tato zaměnitelnost znamená, že běloši jiných národů jsou vhodným reprodukčním materiálem. A z kulturního hlediska zaměnitelnost znamená asimilovatelnost: schopnost ztratit jednu kulturní identitu a přijmout jinou. Je zde také rozměr čisté mocenské politiky. Proč by Němci biologicky a kulturně asimilovali Poláky, a ne naopak? Zjevně proto, že Němci byli politicky dominantní.

Navíc nacisté neměli zájem pouze o asimilaci jiných bělochů, ale konkrétně se zaměřovali na bělochy nordického původu, bez ohledu na jejich kulturu. Z toho vyplývá, že nacisté neměli zvláštní zájem na zachování rodové linie pravých Němců, kteří nebyli nordického původu. Tato úvaha rozhodně podporuje Heideggerovu kritiku, i když neexistují žádné důkazy, že by ho to napadlo. Ale vzhledem k tomu, že Heidegger sám nebyl nordický nadčlověk, pravděpodobně ho to napadlo.

Heideggerův argument dává velký smysl. Nikdo se ani neptá na otázky jako „Jsou Finové běloši?“ nebo „Jsou Italové běloši?“, pokud neuvažuje o tom, že by se s nimi rozmnožoval nebo jim vnucoval svou kulturu. Takové otázky téměř vždy vyvstávají v koloniálním nebo imperiálním kontextu. V Evropě autonomních etnických států by se téměř vůbec nevyskytovaly, a to pouze mezi nejvíce vykořeněnými a kosmopolitními segmenty společnosti: akademiky, umělci, podnikateli a

podobnými, kteří cestují do zahraničí a mohou se zamilovat do cizinky a přemýšlet, zda je „dostatečně bílá“, aby ji mohli přivést domů. (Člověk by doufal, že v evropských etnostátech by se kladl důraz na zakořenění u těch, kteří aspirují na politickou moc.)

Naštěstí existují kroky, které můžeme podniknout, abychom snížili hrozbu evropské rasové a kulturní homogenizace. Obecně bychom se nemuseli starat o to, zda jsou ostatní národy „dostatečně bílé“, pokud by každý národ měl svou vlast, pokud by imigrace a smíšená manželství mezi bílými společnostmi byly omezeny na minimum a každý člověk měl dostatečně silný smysl pro svou vlastní etnickou identitu, aby se oženil se svým vlastním druhem. To vše jsou rozumné politiky k zachování etnické a subrasové rozmanitosti bílých národů.

Stejně jako jsem etnonacionalista pod podmínkou, že je to podmíněno širší bílou rasovou solidaritou, jsem také bílý nacionalista pod podmínkou, že to zachovává, a nikoli podkopává, odlišné bílé etnické skupiny.

Je bělošství sociální konstrukt?

Bílí nacionalisté se často setkávají s námitkou, že rasa je pouze sociálním konstruktem, nikoli skutečnou biologickou kategorií. Ve své eseji „Proč rasa není sociální konstrukt“

tvrdím, že toto tvrzení je nepravdivé.[24] V zásadě všechny argumenty sociálních konstruktivistů ignorují rozdíl mezi rasami, které jsou objektivními biologickými fakty, a myšlenkami o rase – například rasovými taxonomiemi a vědeckými teoriemi –, které jsou sociálně konstruovány.

Zde bych chtěl argumentovat, že ať už je sociální konstrukce rasy pravdivá nebo nepravdivá, nepředstavuje překážku pro bílý nacionalismus. Je to prostě irelevantní. Můžeme být bílými nacionalisty, i když je rasa sociálním konstruktem. V některých ohledech je to dokonce jednodušší.

Za prvé je třeba poznamenat, že někteří z těch samých lidí, kteří považují sociální konstrukci rasy za námitku proti bílému nacionalismu, nemají absolutně žádný problém s prosazováním nebílé identitární politiky. Pokud tedy sociální konstruktivismus podkopává identitární politiku, možná by naši oponenti měli začít tím, že opustí tu svou. A pokud sociální konstruktivismus není překážkou pro nebílou identitární politiku, není překážkou ani pro bílou identitární politiku.

Zadruhé, bílí nacionalisté se domnívají, že identita je více než jen otázkou rasy. Každý Ital je běloch, ale ne každý běloch je Ital. Italská identita není jen otázkou společného biologického původu, ale také společného jazyka, kultury a historie, které jsou lidskými konstrukty. Tyto konstrukty jsou omezeny a formovány naším genetickým dědictvím a objektivními historickými událostmi, ale jádrem každé kultury

[24] Greg Johnson, „Why Race is Not a Social Construct“, v knize Toward a New Nationalism. Rovněž dostupný jako samostatný článek na stránkách Délského potápěče: https://deliandiver.org/proc-neni-rasa-socialni-konstrukt/ - pozn. překl.

jsou konvence, které jsou svobodnými výtvory lidské představivosti.

Sociální konstruktivisté zastávají názor, že pokud se skupina lidí považuje za národ, pak jsou národem. Pro bílé nacionalisty je národnost z velké části sociálním konstruktem, ale ne výlučně, protože národ zahrnuje také společný původ. Národy samozřejmě stanovují konvence pro „naturalizaci“ cizinců (velmi odhalující termín), ale vždy existovala silná domněnka, že naturalizace by měla být podmíněna biologickou a kulturní asimilovatelností.

Ale pro účely této diskuse připusťme sociální konstruktivistickou tezi, že identita je zcela konvenční. To však nijak nebrání společnosti přijmout sociální konvenci, že jejími členy mohou být pouze běloši. Pokud jsou sociální hranice v podstatě arbitrární konstrukty, proč nebýt etnonacionalisty? Pro sociálního konstruktivistu nic nebrání společnosti stanovit rasovou homogenitu. A protože rasová rozmanitost – bez ohledu na to, zda je skutečná nebo sociálně konstruovaná – je prokázaným zdrojem neshod a konfliktů, existují pádné praktické důvody upřednostňovat homogenitu.

Bílí nacionalisté věří, že naše rasa je skutečná. Ale pouhý rasový realismus nemá velký význam, pokud lidé o sobě neuvažují v rasových pojmech. Bílý nacionalismus není jen vědecká teze. Je to politická ideologie. Jako taková závisí na bílém vědomí, konkrétně na bílém sebeuvědomění. Bílé sebeuvědomění je skutečně větší částí bílého nacionalismu, protože bez něj jsou bílí politicky nečinní jako psi nebo koně. Jednou z hlavních činností bílých nacionalistů je proto

zvyšování bílého sebeuvědomění. Náš lid si musí uvědomit, že jsme odlišná rasa s odlišnou identitou a zájmy, které jsou často v rozporu s identitou a zájmy jiných ras. A když takové konflikty existují, musí bílí považovat za přirozené, normální a správné organizovat se, aby chránili naše zájmy v politické sféře.

Sociální konstruktivisté chtějí podkopat biologický základ bílého nacionalismu. Ale odstranění rasového realismu ponechává větší část bílého nacionalismu, konkrétně bílé rasové vědomí, stále na svém místě. A opět, pokud je sociální konstruktivismus pravdivý, nic nebrání bílým nacionalistům v tom, aby jednoduše stanovili, že chceme rasovou a etnickou homogenitu.

Jediná věc, která by nám bránila v prosazování takových preferencí, je nedostatek politické moci. Pokud je tedy sociální konstruktivismus pravdivý, bílí nacionalisté nemusí plýtvat dechem přesvědčováním každého jednotlivce, že naše společnosti by měly být homogenní. Pokud dokážeme dostatečně zvýšit bílé sebeuvědomění, hrdost a sebevědomí, můžeme dosáhnout politické a kulturní moci nezbytné k prosazení našich preferencí na zbytek společnosti. Neexistuje žádný morální důvod, proč tak neučinit. Naši nepřátelé otevřeně prohlašují, že mají v úmyslu udělat nám přesně to samé.

Potřebujeme definici bělošství?

Bílý nacionalismus vyžaduje odpověď na otázku: „Kdo jsou běloši?“ Nevyžaduje však neprodyšnou definici bělošství.

Existuje důležitý rozdíl mezi jevem a jeho definicí. Bílá rasa je jev, který existuje v reálném světě. Naše primární seznámení s bílými lidmi probíhá prostřednictvím smyslového vnímání. Bělochy poznáme, když je vidíme.

Definice jsou pokusy slovně vyjádřit základní rysy toho, co vnímáme smysly, a protože vždy vnímáme více, než dokážeme vyjádřit slovy, jsou všechny definice nedostatečné. Ale absence dobré definice neznamená, že nevíme, kdo jsou bílí lidé, a už vůbec ne, že bílí lidé neexistují. Pouze to dokazuje, že když se setkáme s bohatstvím přírody, slova nám znovu a znovu selhávají.

Většina z nás by měla potíže s verbální definicí zelí, která by nám umožnila odlišit ho od salátu. Ale stačí se na ně podívat a okamžitě je rozeznáme. Vždy víme víc, než dokážeme vyjádřit. Je tedy čistě sofistické tvrdit, že pokud nedokážeme nabídnout jednoznačnou definici zelí, pak nevíme, co zelí je, natož že vůbec neexistuje.

Pro účely bílého nacionalismu jsou bílí lidé původními obyvateli Evropy a jejich nesmíšenými potomky po celém světě. Bílí nacionalisté jsou však nevyhnutelně nuceni bránit jakýkoli takový popis bělošství proti určitým okrajovým případům.

- Kolik podílu nebílé krve je v souladu s tím, že je člověk bílý?
- Jsou Židé, Peršané, Gruzínci a Arméni bílí nebo nebílí? Někteří zjevně vypadají jako bílí, jiní ne.

- Jsou balkánští muslimové bílí nebo nebílí?[25]

Opět platí, že tyto otázky nemají ve světě, kde mají všichni lidé svou vlast, žádný význam. Židé možná nejsou podle vašeho vkusu „dostatečně bílí“, ale všichni jsou dostatečně židovští na to, aby mohli žít v Izraeli.

Samozřejmě, že nebílí nacionalisté se s takovou výzvou nikdy nesetkávají, a ani kdyby ano, nenechali by se odradit.

Základním předpokladem těchto námitek je, že pokud nelze stanovit nijaké arbitrární pravidlo pro řešení okrajových případů, pak je bělošství sociálním konstruktem, nikoli přirozeným jevem. To je však stejně absurdní jako tvrzení, že protože existují odstíny barevného spektra, které se nacházejí na pomezí modré a zelené, neexistují čistě modré a zelené barvy. Existuje mnoho různých rasových taxonomií, které rozdělují rasy světa různými způsoby.[26] Žádná z těchto taxonomií však nepostrádá kategorii pro bílé lidi, protože bílí lidé samozřejmě existují.

Ale opět, připusťme sociálním konstruktivistům jejich názor. Pokud přijmeme sociální konstruktivismus, jsme zcela svobodní v tom, abychom na tyto otázky odpověděli libovolnými pravidly. Sociální konstruktivisté by měli být těmi posledními, kdo by měli namítat proti myšlence, že bílé národy

[25] Odpověď zní, že jsou to běloši, jejichž náboženství je vektorem invaze nebílých do Evropy. Bohužel totéž můžeme nyní říci i o většině evropských křesťanů.
[26] Viz Andrew Hamilton, „Taxonomic Approaches to Race“, The Occidental Quarterly, sv. 8, č. 3 (podzim 2008).

mají právo definovat svou identitu a určovat, kdo k nim patří a kdo ne.

A konečně, většina požadavků na „definici bělošství“ je předkládána ve zlém úmyslu. Právě ti lidé, kteří tvrdí, že bílý nacionalismus selže bez neprodyšné definice bělošství, nemají žádný problém nás vyjmenovat, když nás chtějí obvinit ze světových problémů, diskriminovat nás ve vzdělávání a zaměstnání nebo nás označit za cíl genocidy. Takže když vás někdo z těchto lidí požádá, abyste definovali bělošství, usmějte se a řekněte mu, že běloši jsou ti, kteří by měli cítit bílou vinu. Ale pokud jsou běloši dost skuteční na to, aby nesli bílou vinu, pak jsme dost skuteční na to, abychom budovali bílé národy.

Nadřazenectví

Obvinění, že bílí nacionalisté jsou „bílí nadřazenci“, má dva aspekty. Zaprvé je tu tvrzení, že bílí se považují za nadřazené ostatním skupinám. Zadruhé je tu představa, že bílí chtějí vládnout nad ostatními skupinami.

Opravdu si myslím, že bílí jsou v některých ohledech nadřazení některým skupinám. Jsem na náš lid velmi hrdý a máme být na co hrdí. V oblastech, ve kterých vynikáme, jsme pro svět udělali mnoho. Naše nadřazené úspěchy ve srovnání s jinými rasami jsou důvodem, proč do bílých společností proudí tolik nebílých lidí. Není třeba se za to omlouvat ani to nijak zlehčovat.

Je snadné najít způsoby, jakými jsme nadřazení ostatním skupinám. Ale můžeme také najít způsoby, jakými jsme podřadní ostatním skupinám. Prostě si ale nemyslím, že na tom záleží, protože jak poukázali Kevin MacDonald a Jared Taylor, i kdybychom byli nejubožejšími lidmi na planetě a nedosáhli téměř ničeho, bylo by stále přirozené, normální a správné, abychom milovali své vlastní a zajímali se o budoucnost svého lidu. A stále by bylo politicky účelné požadovat vlastní suverénní vlast.

Pokud jde o myšlenku, že běloši mají vládnout nad ostatními lidmi, tak to nechci. Jsem univerzální etnonacionalista. Věřím v sebeurčení všech národů. Lidé, kteří skutečně podporují nadvládu bělochů nad ostatními národy, jsou občanští nacionalisté, kteří se hlásí k západnímu civilizačnímu šovinismu, ale nejsou etnickými ani rasovými nacionalisty. Občanští nacionalisté v podstatě přenechali

multikulturalismus levici. Je to vítězství, které ani nezpochybňují, natož aby se ho pokoušeli zvrátit.

Šovinismus je postoj nadřazenosti. Západní šovinista věří, že západní civilizace je nadřazená. Co je ale západní civilizace? V zásadě je to bílá civilizace. Občanští nacionalisté se tedy hlásí k myšlence nadřazenosti bílé civilizace, což je první forma nadřazenectví. Samozřejmě se snaží tomuto důsledku vyhnout slovní gymnastikou, když prohlašují, že západní civilizace je univerzální civilizace, ale to je prostě nepravda.

Západní civilizace je produktem bílých lidí a lidé, kteří se v západních zemích cítí nejlépe, jsou bílí lidé. Když černí, Asiaté a jiné skupiny přicházejí do bílých zemí, chtějí věci změnit tak, aby jim více vyhovovaly. Západní šovinista musí říct „ne“. Nebílí musí žít podle bílých standardů, včetně bílých zákonů, které jsou samozřejmě vynucovány státem. V praxi to znamená, že běloši musí vládnout nad nebílými. To je bílá nadřazenost ve druhém smyslu.

Nyní jsem pevně přesvědčen, že pokud nebílí žijí v bílých společnostech, musíme jim bezpodmínečně vnutit naše hodnoty, jinak vytvoří společnost, ve které bychom nechtěli žít.

Opravdu se musíme na chvíli zamyslet nad absurditou situace, kdy je nyní „problematické“, aby bílé hodnoty byly „nadřazené“ v bílých společnostech, které byly vytvořeny a udržovány bílými lidmi a bílými hodnotami. Odsuzuje někdo Japonsko za to, že je asijským nadřazencem, nebo Nigérii za to, že je černým nadřazencem?

Musíme však být upřímní a přiznat, že vnucování bílých standardů nebílým obyvatelům a požadavek, aby se „asimilovali“, vzdali se své identity a nosili oblečení, které jim nesedí, je ve skutečnosti formou útlaku. Civilizace by totiž měla být stejně pohodlná a slušivá jako dobře ušitý oblek.

Černoši například nepovažují bílou civilizaci za pohodlnou. Je to jako požadovat, aby nosili boty o dvě velikosti menší, když jim vnucujeme naše standardy dochvilnosti a časových preferencí, požadujeme, aby dodržovali naše zákony o věkové hranici pro pohlavní styk, nebo jim vnucujeme model nukleární rodiny. Tyto věci nejsou pro Afričany přirozené. Vnucování takových standardů je nenáviděným systémem „bílého nadřazenectví”. Ale pokud černochům nevnucujeme bílé standardy, nastane chaos. Máme velká města jako Detroit, která se proměnila v pustiny.

William Blake kdysi řekl: „Jeden zákon pro lva a vola je útlak.“ Protože lvi a voli jsou odlišná zvířata, podřídit je jednomu zákonu je nutí žít v rozporu s jejich přirozeností. Bílá nadřazenost by byla jako nadřazenost lvů: vyžadovat, aby voli žili podle zákonů lvů. Ale voli nejedí maso. Jedí trávu. Jíst maso pro něj není přirozené. Skutečnými zastánci nadřazenosti bílé rasy jsou občanští nacionalisté, kteří si myslí, že prokazují volům laskavost, když prohlásí maso za „univerzální“ stravu a násilím je k ní nutí.

Bílí nacionalisté nejsou bílí nadřazenci, protože není naší preferencí vládnout nad jinými skupinami. I když jsme nuceni žít v multikulturních systémech, budeme se stavět na svou stranu a snažit se zajistit, aby naše hodnoty vládly nade vším,

naší preferencí je jít vlastní cestou. To je dostatečný důvod pro přátelský, nezávadnou rasovou separaci, abychom mohli žít způsobem, který nám nejvíce vyhovuje, ve svých vlastních oddělených domovinách.[27]

[27] Viz Greg Johnson, „Irreconcilable Differences: The Case for Racial Divorce“, v knize Truth, Justice, & a Nice White Country.

Co je špatného na diverzitě?

Existují situace, kdy je diverzita pozitivním jevem. Například diverzita zboží na trhu, diverzita možností v životě, diverzita názorů v politice a akademické sféře a diverzita pohledů v porotách, které udělují ceny nebo rozhodují o soudních případech.

V kontextu současné politiky však diverzita znamená něco velmi konkrétního, a to integraci různých ras a etnických skupin do stejné společnosti nebo instituce. Diverzita se také týká integrace žen a sexuálních menšin do institucí, které je tradičně vylučovaly, jako je například armáda. Je zřejmé, že si lze představit společnost bez rasové a etnické diverzity, ale nelze si představit společnost bez mužů a žen. Lze si však představit společnost, ve které mají muži a ženy poměrně odlišné sociální sféry a role.

Multikulturalismus, multirasovost, feminismus a agenda LGBTQ dnes představují primární smysl diverzity. Lidé, kteří ji prosazují, často nemají příliš v lásce diverzitu názorů a svobodu volby. Právě na tuto politicky korektní verzi diverzity se zde zaměřuji.

Není přehnané říci, že chválení diverzity je civilním náboženstvím naší doby. Zatímco v minulosti bylo pro všechny – zejména pro ambiciózní a mocné – povinností proklamovat křesťanství, dnes se lidé předhánějí v tom, kdo nabídne nejvřelejší chválu a nejupřímnější vyznání víry Bohu diverzity. Počínaje Billem Clintonem opakují američtí prezidenti – republikáni i demokraté – mantru, že „diverzita je největší silou Ameriky“. Ne jen tak ledajaká síla, ale naše největší síla.

I když armáda, policie a hasiči snižují standardy fyzické zdatnosti, aby zvýšili diverzitu, prohlašují, že jejich skutečná síla spočívá právě v diverzitě. V roce 2007 generál George Casey, který v té době velel všem americkým jednotkám v Iráku, prohlásil: „Pevně věřím, že síla naší armády spočívá v naší diverzitě.“[28] Ne zbraně, ne technologie, ne výcvik, ne svaly a charakter mužů, ne jednota společného cíle. Ale rozmanitost. Doufejme, že tato teorie nebude nikdy vyzkoušena v boji proti vážnému protivníkovi.

I když vzdělávací instituce snižují přijímací a absolventské standardy, omezují náročné předměty, vytvářejí celé obory, aby mohly udělovat tituly a akademická pracovní místa členům marginalizovaných identitních skupin, a utrácejí obrovské částky na nábor menšin a propagandu diverzity, tvrdí, že vzdělání je díky této diverzitě silnější než kdykoli předtím, i když podle všech objektivních měřítek společnost utrácí za vzdělání více a lidé se učí méně než kdykoli předtím.

Stejné bludné myšlení je rozšířené ve všech ostatních sektorech společnosti: v podnikání, náboženství, charitě, umění atd.

Bílí nacionalisté se staví proti diverzitě. Chceme rasově a kulturně homogenní vlast pro všechny bílé národy. Protože naše názory jdou proti celému kulturnímu a politickému mainstreamu, bílí nacionalisté musí mít dobrou odpověď na otázku: „Co je špatného na diverzitě?“ Zde jsou čtyři důvody,

[28] https://archive.is/7bxoZ

proč by diverzita byla špatná věc, i kdyby bělochům nehrozilo vyhynutí.

1. Diverzita znamená vykořenění bělochů

První a nejdůležitější důvod, proč je diverzita špatná, je docela jednoduchý. Kdykoli mluvíme o zvýšení diverzity v komunitě, podniku, kostele nebo škole, je to vždy eufemismus pro snížení počtu bílých lidí. Proč by si bílí lidé měli myslet, že je to žádoucí? Na to opravdu neexistuje dobrá odpověď.

Takže když někdo řekne: „Máte tu hezké městečko – je bohaté, čisté, přátelské – ale chybí mu určitá diverzita“, správná odpověď zní: „Takže si myslíte, že je tu příliš mnoho bílých lidí? Co je špatného na bílých lidech? Proč nemáte rádi bílé lidi?“

Někteří by mohli odpovědět, že nechtějí snížit počet bílých lidí. Chtějí jen přidat trochu koření. Ale tato odpověď předpokládá, že neexistuje nic jako nedostatek, takže můžete přidat nové lidi do komunity, aniž by se zvýšily náklady a snížily přínosy pro lidi, kteří tam již jsou. Je však legitimní se ptát, zda zvýšení diverzity nevezme příležitosti bílým lidem a zároveň nezvýší dopravní zácpy, kriminalitu, odcizení, konflikty a další sociální zátěže.

Kromě toho, i když někdo řekne, že nechce snížit absolutní počet bílých lidí, stále tvrdí, že bílí lidé tvoří příliš velký podíl na celkové populaci. Je tedy třeba se zeptat, proč chce, aby byla bílá populace zředěna.

Pokud diverzita znamená pouze zbavení bílých jejich majetku, pak je to pro bílé lidi samozřejmě špatná věc. Je zřejmé, že bílí lidé to začali vnímat jako urážku. Nyní se proti tomu začínáme bránit. Bílý nacionalismus je prostě nevyhnutelným odporem proti protibělošským etnickým čistkám, které nazýváme diverzitou. Vítejte v hnutí odporu.

Samozřejmě, že rostoucí diverzita je špatná pro původní obyvatele jakékoli země, nejen pro bělochy. Když běloši přišli do Afriky, Asie a Ameriky, nezvyšovali tím diverzitu těchto míst? Můj první předek, který přišel do Ameriky, vkročil do Jamestownu v roce 1612. Utíkal před útlakem a chudobou. Snažil se vybudovat lepší život pro sebe a svou rodinu. A přinesl diverzitu do Nového světa. Ale běloši za to nikdy nedostanou žádné uznání. Když to udělají běloši, vždy se to popisuje jako kolonialismus a genocida. Není to stejně špatné, když to udělají nám nebílí?

2. Diverzita oslabuje všechny instituce

Říká se nám, že diverzita posílí doslova všechno. Tato síla pravděpodobně znamená, že každá instituce, která se diverzitou zabývá, bude lépe plnit svou funkci. Sousedství budou lepšími místy k životu. Vlády budou lépe prosazovat spravedlnost a harmonii. Školy budou lépe vzdělávat a školit studenty. Nemocnice budou lépe léčit nemocné. Armády a policie budou zajišťovat větší bezpečnost. Hasiči a záchranáři budou zachraňovat více životů. Církve budou zachraňovat více duší. Podniky budou dosahovat vyšších zisků. A tak dále.

To ale nedává smysl. Každá instituce je definována svými cíli. Aby tedy dobře fungovala, musí každá instituce najít lidi, kteří jsou dobří v prosazování jejích cílů. Učitelé musí učit. Hasiči musí hasit požáry. Vojáci musí bojovat s nepřáteli. Atd. Primárním kritériem pro přijímání a povyšování lidí v jakékoli instituci je schopnost přispívat k účelu instituce. Žádnou instituci nelze zlepšit zavedením konkurenčních kritérií úspěchu, jako je diverzita.

Jakmile se tedy diverzita stane „největší silou“ jakékoli instituce, lidé přirozeně sníží její standardy úspěchu, aby diverzitu podpořili. Například vojáci a hasiči musí být fyzicky silní, aby mohli vykonávat své funkce. Ale když se diverzita stane hodnotou – zejména integrace žen do profesí vyžadujících fyzickou sílu – standardy se nevyhnutelně sníží, což oslabí instituci v nejdůležitějším ohledu: sníží se její schopnost plnit svou funkci. Diverzita tedy není silnou stránkou. Je to slabost.

3. Diverzita je zdrojem konfliktů

Diverzita je zdrojem konfliktů v rámci institucí i společností jako celku. Tyto konflikty jim brání v plnění jejich řádných funkcí, i když se člověk nezaměřuje na umělé prosazování diverzity. Škola rozdělená konflikty nemůže učit tak dobře jako škola harmonická. Armáda rozdělená konflikty nemůže bojovat tak dobře jako armáda jednotná. Společnost rozdělená konflikty je méně příjemným místem k životu než společnost mírumilovná.

Myšlenka, že jakákoli společnost nebo instituce je díky diverzitě lepší, je úchylkou konce 20. a počátku 21. století. Žádný seriózní politický filozof nebo státník minulosti by tuto myšlenku ani na okamžik nezvažoval.

Cílem politiky je vytvořit sociální řád a harmonii. V zásadě jde o problém vzájemného soužití. Společenský život musí svým účastníkům přinášet čistý prospěch, jinak se lidé rozejdou a společnost se rozpadne. Ale kromě toho, protože nejsme jen sobeckými individualisty, musíme pěstovat sociální odpovědnost a investice, aby lidé pracovali na zlepšení společnosti a byli skutečně ochotni zemřít, aby zajistili její zachování a trvání. To jsou velké problémy politiky: vytvoření sociální harmonie a hlubokého pocitu sounáležitosti s politickým tělesem, odpovědnosti vůči politickému tělesu, ochoty položit život za politické těleso.

Jak tedy rasová a etnická diverzita pomáhá k dosažení těchto cílů? Představte si, že žijete v idylické předměstské ulici plné zeleně, kde si hraje spousta dětí. S rostoucí populací a zhoršující se dopravní situací však zjistíte, že mnoho lidí projíždí vaší čtvrtí poměrně vysokou rychlostí. Objevili, že vaše ulice je zkratkou z jedné ucpané tepny do druhé, a tak projíždějí vaší kdysi klidnou čtvrtí a ohrožují malé děti.

Rozhodnete se s tím něco udělat. Chcete, aby město nainstalovalo retardéry. K tomu musíte nejprve oslovit své sousedy a získat je na svou stranu, abyste mohli jako skupina požádat město o retardéry. Abyste však sousedy přesvědčili, musíte s nimi být schopni komunikovat. Nebylo by to hezké? V

dnešní Americe však existuje mnoho čtvrtí, kde již se sousedy komunikovat nelze. Nemluví stejným jazykem.

Kromě toho, i když mluvíte stejným jazykem, musíte mít stejné hodnoty. Bílé země jsou nyní kolonizovány lidmi, kteří do nich vůbec neinvestují. Jsou tu jen proto, aby brali. Pocházejí ze společností, které se vyznačují veřejnou bídou a soukromým přepychem. Uvnitř zdí jejich domů je vše krásné, ale venku na ulicích jsou mrtví psi a výmoly, a jim to nevadí. To je jejich hodnotový systém. Zkuste motivovat lidi s tímto hodnotovým systémem, aby se zapojili do instalace retardérů na vaší ulici, i když mají malé děti, i když by je to mohlo chránit. Je to velmi obtížné.

Abyste mohli sledovat společné cíle, musíte mít již něco společného. Potřebujete společný jazyk pro komunikaci. Musíte znát myšlení toho druhého. Ale když znáte myšlení toho druhého, musíte mít stejné hodnoty, jinak nikdy nebudete schopni sledovat stejné cíle.

Diverzita všechny tyto věci podkopává. V určitém okamžiku se stává nemožné usilovat o zachování mnoha společenských hodnot, které vznikly v době, kdy Spojené státy, Švédsko nebo jakákoli jiná evropská společnost byly převážně evropské, tj. kdy lidé mluvili stejným jazykem, měli stejné hodnoty, rozuměli si navzájem a cítili, že mohou dát něco společenství, protože to nebude akt jednostranného sebeobětování. Zvýšená diverzita způsobuje pokles sociální důvěry, pokles sociálního závazku a zničení veřejné sféry. To není dobré pro společnost.

Filozofové a státníci všech dob proto považovali rasovou, etnickou a náboženskou homogenitu za obrovské požehnání. Například americký zakladatel John Jay, který musel hlouběji přemýšlet o zdrojích politického řádu než Bill Clinton nebo Barack Obama, s potěšením poznamenal ve Federalist Papers No. 2, že „Prozřetelnost se rozhodla dát tuto jednu propojenou zemi jednomu sjednocenému národu – národu, který pochází ze stejných předků, mluví stejným jazykem, vyznává stejné náboženství, je oddaný stejným principům vlády a má velmi podobné zvyky a obyčeje...“ Jay ani nepovažoval černošské otroky nebo americké indiány za součást amerického národa. Otcové zakladatelé věřili, že pokus o jejich integraci do nového systému na stejné úrovni jako bělochy by novou společnost oslabil, nikoli posílil.

Lee Kuan Yew, zakladatel moderního Singapuru, musel nastolit pořádek v multikulturní společnosti, což ho vedlo k přijetí autoritářství, nikoli liberální demokracie. V rozhovoru pro Der Spiegel Yew uvedl: „V multirasových společnostech nevolíte podle svých ekonomických a sociálních zájmů, ale podle rasy a náboženství.“[29] Demokracie v multikulturním kontextu tedy nebyla v souladu s politickým řádem, zejména s politickým řádem, který by mohl usilovat o společné dobro. Demokracie nemůže spolehlivě dosáhnout vládního konsensu, pokud si lidé, kteří volí, nejsou již navzájem velmi podobní. Bez relativně homogenního obyvatelstva musí být pořádek

[29] http://infoproc.blogspot.com/2005/08/lee-kuan-yew-interview.html

vnucován shora dolů. S rostoucí diverzitou tedy demokracie selhává.

Starodávnou pravdu, že diverzita způsobuje konflikty, podporují i současné sociální vědy. Například harvardský sociolog Robert D. Putnam studoval 41 komunit ve Spojených státech, od vysoce diverzních po vysoce homogenní. Zjistil, že sociální důvěra silně koreluje s homogenitou a sociální nedůvěra s diverzitou. Zjistil, že i lidé stejné rasy a etnické skupiny si navzájem méně důvěřují, když žijí v diverzních komunitách. Po vyloučení jiných možných příčin rozdílů v sociální důvěře Putnam dospěl k závěru, že „diverzita sama o sobě má významný vliv“.[30] Diverzita vede k rozpadu sociální důvěry, což vede k obecnému úpadku sociálního řádu. Podle Putnama tedy lidé v rozmanitých komunitách méně důvěřují vládě a médiím, cítí se politicky bezmocní, méně se účastní politiky a komunitních projektů, méně se angažují v dobrovolnické činnosti, méně přispívají na charitu, mají méně přátel, tráví více času sledováním televize a jsou méně spokojeni se svým životem.

Politolog Tatu Vanhanen dospěl k podobným závěrům na základě srovnávací studie diverzity a konfliktů ve 148 zemích.[31] Vanhanen zjistil, že sociální konflikty nejsou silně korelovány s rozdíly v bohatství a chudobě ani s rozdíly mezi demokratickými a autoritářskými vládami. Jsou však silně

[30] Robert D. Putnam, „E Pluribus Unum: Diversity and Community in the Twenty-First Century“, Scandinavian Political Studies, 30 (2007), s. 153.
[31] Tatu Vanhanen, Ethnic Conflicts Explained by Ethnic Nepotism (Stamford, Conn.: JAI Press, 1999).

korelovány s diverzitou. Ať už jsou bohaté nebo chudé, demokratické nebo autoritářské, diverzní společnosti mají více konfliktů než homogenní společnosti, které jsou harmoničtější, bez ohledu na úroveň bohatství nebo demokratizace.

Podpora diverzity je špatným způsobem, jak řídit jakoukoli společnost, i ty, které nejsou ohroženy demografickým úpadkem.

4. Nejhlubší zdroj sociální harmonie

Proč je diverzita zdrojem nesouladu? A proč je podobnost zdrojem harmonie? Je to výhradně otázka kultury, konkrétně společného jazyka a systému hodnot? Nebo je v tom něco víc, něco hlubšího? Bílí nacionalisté tvrdí, že konečným zdrojem politické harmonie není kultura. Je to genetika.

Myšlenka občanského nacionalismu v zásadě spočívá v tom, že můžeme vytvořit jednotnou a harmonickou společnost z radikálně odlišných skupin lidí, pokud je asimilujeme do společného jazyka a systému hodnot. Občanští nacionalisté lpí na myšlence asimilace, protože bez ní by museli porušit obávané tabu „rasismu“.

Samozřejmě se dnes ani nesnažíme imigranty asimilovat. Ztratili jsme kulturní sebevědomí, abychom trvali na tom, aby cizinci přijali naše normy a způsob života. Kromě toho se imigranti velmi agresivně snaží asimilovat nás, jedno tacos po druhém. Dokud navíc nezískáme zpět sebevědomí, abychom se pokusili asimilovat cizince, měli by konzervativní asimilační zastánci podporovat úplné zastavení imigrace. A musíme se

zeptat: Opravdu konzervativci chtějí asimilovat naše nejnovější imigranty? Mohou tito lidé skutečně zlepšit Ameriku nebo jakoukoli jinou bílou zemi?

Upřímně řečeno, jsem rád, že jsme se vzdali asimilační politiky, když jsme otevřeli naše hranice třetímu světu. Nechci, aby se nebílí lidé asimilovali, protože čím více se asimilují, tím větší je pravděpodobnost, že se budou s bílými lidmi mísit a získávat moc a vliv v našich společnostech. Je tedy nejlepší, aby jejich komunity zůstaly co nejvíce oddělené a odcizené, místo aby se zapletly do zbytku společnosti. Díky tomu pro ně bude mnohem snazší se jednoho dne vrátit domů.

Ale i kdybychom znovu získali dostatečné kulturní sebevědomí, abychom mohli požadovat asimilaci, není to snadná věc. Většina dnešních Američanů je směsicí různých evropských kmenů. Někteří lidé si myslí: „No, to bylo snadné.“ Ale nebylo. I povrchní znalost americké historie nás učí, že když velmi podobné skupiny přišly z Evropy do Spojených států, došlo k obrovským konfliktům.

Obyvatelé Britských ostrovů jsou si geneticky i kulturně velmi podobní. Mluví dokonce společným jazykem. Irové však nebyli v Americe vítáni, a to především kvůli jedinému kulturnímu rozdílu: katolicismu. To však stačilo k vytvoření obrovského konfliktu a nepřátelství.

Tyto konflikty se ještě vyostřily, když do Spojených států přišly další kulturně odlišné skupiny z jižní a východní Evropy. Kvůli těmto konfliktům přijaly Spojené státy v roce 1924 zákon

o omezení imigrace, který se netýkal imigrace nebílých, která prakticky neexistovala, ale imigrace bílých z Evropy.

Jsem rád, že Amerika tyto krize překonala a podařilo se jí spojit různé skupiny evropských přistěhovalců do nového národa: Američanů. Jsem absolutně proti jakýmkoli pokusům, i pod rouškou humoru, o obnovení starých etnických konfliktů v Americe. Nyní jsme všichni Američané a ve většině případů, kdy běloši tvrdí, že mají smíšenou americkou identitu, se jedná pouze o osoby smíšeného evropského původu, které se kvůli svému příjmení hlásí k italské, irské nebo polské národnosti.

Asimilace měla také obrovské kulturní náklady. Například Američané se dříve velmi zajímali o rozdíly mezi protestantismem a katolicismem. Aby mohli asimilovat velké množství katolických přistěhovalců, Američané nakonec přestali dbát na náboženské rozdíly. Přestali jsme se zajímat o mnoho historických a kulturních rozdílů mezi Evropany, jen abychom se přestali hádat. Krátce řečeno, kulturní asimilace maže kulturní rozdíly. Přestat se o ně zajímat je plíživá forma nihilismu, která nás odcizila od našich předků, kteří by nás považovali za nehodné dědice, kteří opustili jejich kulturní dědictví.

Je tedy absurdní říkat: „Asimilace všech těchto evropských skupin byla hračka, tak pojďme do tavícího kotle hodit Pákistánce a Somálce!“ Asimilace evropských spoluobčanů byla dost těžká. Proč si tedy přidělávat problémy tím, že dovezeme ještě radikálně odlišnější lidi? Neexistuje žádný sobecký prospěch ani morální imperativ, který by nás nutil znovu proměnit naše společnosti v bojiště. Zejména proto,

že tentokrát je to bitva, kterou nemůžeme vyhrát, protože radikálně odlišné národy nelze asimilovat, i kdybychom se o to pokusili.

Asimilace ostatních Evropanů byla možná jen proto, že se od sebe od počátku příliš nelišili. Spojeným státům se nikdy nepodařilo asimilovat černochy, indiány a Asiaty, z nichž většina pouze žije v Americe, ale není její součástí. Asimilace bělochů byla možná proto, že přes všechny naše kulturní rozdíly jsme si geneticky velmi podobní.

Běloši si jsou ve skutečnosti geneticky nejvíce podobní ze všech ras, protože v naší evoluční historii byly okamžiky, kdy nás bylo velmi málo a všichni jsme měli společné předky. Genetické rozdíly mezi východní a západní Evropou a severní a jižní Evropou jsou tedy poměrně malé a tato genetická podobnost stačila k překlenutí velkých kulturních rozdílů a konfliktů.

5. Teorie genetické podobnosti

J. Philippe Rushton byl evoluční psycholog, který je nejlépe známý díky své knize Race, Evolution, and Behavior. Méně známý je jeho výzkum v oblasti tzv. teorie genetické podobnosti.[32] Když mi Rushton tuto myšlenku představil, bylo to v kontextu mezilidských vztahů.

[32] J. P. Rushton, „Ethnic Nationalism, Evolutionary Psychology, and Genetic Similarity Theory“, Nations and Nationalism 11 (2005): 489–507.

Řekl: „Protiklady se nepřitahují a já to mohu vědecky dokázat.“ Stejně tak ale mohl říci: „Diverzita způsobuje konflikty a já to mohu vědecky dokázat.“

Teorie genetické podobnosti ukazuje, že náklonnost, harmonie a altruismus mezi lidmi – a obecně mezi živými bytostmi – jsou funkcí genetické podobnosti. Čím více jsou si dvě bytosti geneticky podobné, tím větší je pravděpodobnost, že budou mít harmonické vztahy.

Konečným vysvětlením tohoto jevu je biologická nutnost replikace genů. Mohlo by se zdát, že tato nutnost povede k bezohlednému sobeckému a soutěživému chování. Ale není tomu tak, protože geny, které se snaží rozmnožovat, jsou přítomny u více jedinců. Člověk sdílí nejvíce genů se svými nejbližšími příbuznými, méně genů se vzdálenějšími příbuznými a některé geny se všemi členy své širší etnické a rasové skupiny.

Každý jedinec tak bude mít sklon k kooperativnímu, harmonickému a dokonce altruistickému chování vůči těm, kteří s ním sdílejí více genů. Jedinci jsou dokonce schopni obětovat své životy za své rodiny a komunity, pokud to zajistí větší šíření jejich genů mezi jejich bližními.

Ale druhou stranou mince lásky k vlastním je nepřátelství vůči cizincům. Lidé a jiná zvířata jsou tak ochotni bojovat s cizinci, aby ochránili genetické zájmy své rodiny, kmene, národa a rasy. To je základ politiky a politiky jinými prostředky, konkrétně války.

Vědecké základy teorie genetické podobnosti jsou velmi silné. Ale ve skutečnosti nepotřebujeme Rushtonovy studie, aby nám to dokázaly, protože všichni známe jev, který ukazuje, že genetická podobnost vede k harmonii: jednovaječná dvojčata. Jednovaječná dvojčata mají naprosto stejné geny.

Jednou jsem potkal jednovaječná dvojčata a jedno z nich řeklo něco velmi dojemného a zapamatovatelného. Mělo by to být názvem knihy o dvojčatech. Řekl: „Nejsme tak úplně dva lidé, jako spíše jedno rozdělené vajíčko.“ To bylo známkou úrovně harmonie mezi nimi. Stačilo jen sedět a sledovat, jak spolu mluví a komunikují, a bylo vidět, že přesně vědí, co ten druhý řekne, co ten druhý myslí; dokázali dokončovat věty toho druhého. A skutečně, studie identických dvojčat, zejména dvojčat vychovaných odděleně, ukazují, jak obrovský a precizní je genetický determinismus ve srovnání s faktory prostředí a kultury.[33]

Největší harmonie mezi dvěma lidmi je harmonie identických dvojčat. Znají navzájem své myšlenky způsobem, jakým je neznají ani bratrská dvojčata nebo běžní sourozenci. Ve skutečnosti, pokud byste chtěli vytvořit co nejharmoničtější společnost, byla by to společnost klonů. Samozřejmě byste potřebovali trochu více genetické rozmanitosti, pokud byste chtěli mít pohlavní rozmnožování, ale překvapivě jen velmi málo. Na Islandu bylo zjištěno, že nejharmoničtější manželství

[33] Nancy Segal, Born Together—Reared Apart: The Landmark Minnesota Twin Study (Cambridge: Harvard University Press, 2012).

a nejvíce potomků pocházejí od lidí, kteří si jsou geneticky podobní jako třetí a čtvrtí bratranci.[34]

Teorie genetické podobnosti předpovídá, že nejšťastnější společnosti na světě jsou také geneticky nejhomogennější. To rozhodně platí v případě Dánska, které je pravidelně hodnoceno jako nejšťastnější země na světě[35] a je také jednou z geneticky nejhomogennějších.[36] Teorie genetické podobnosti také předpovídá, že s rostoucí genetickou diverzitou společnosti bude tato společnost méně harmonická, jednotná a šťastná. I kdyby se takové společnosti nějak podařilo „asimilovat“ tuto rostoucí diverzitu do společného jazyka a systému hodnot, stále by byla méně harmonická a šťastná než geneticky homogenní společnost. Společnost může zvýšit svou genetickou diverzitu i asimilací lidí stejné rasy, ale nejvýraznější nárůst genetické diverzity přinášejí imigranti zcela odlišných ras. Zvýšená rasová diverzita oslabuje společnost a snižuje její harmonii. Diverzita tedy vůbec není silou.

Bílý nacionalismus je jednoduše idea společnosti, ve které jsou všichni kolem vás spřízněni. Je to společnost, ve které můžete rozumět svým spoluobčanům a důvěřovat jim. Ve které můžete spolupracovat na dosažení společného dobra. Ve které budete chtít přispět k velkým projektům, i když se možná nedožijete jejich dokončení. Ve které lidé sázejí stromy, aby budoucí generace mohly využívat jejich stín. Je to společnost, ve které lidé cítí tak silnou identitu s politickým zřízením, že

[34] https://www.nature.com/news/2008/080207/full/news.2008.562.html
[35] https://www.livescience.com/62150-why-denmark-is-happiest-country.html
[36] https://www.sciencedaily.com/releases/2016/10/161011131428.htm

jsou ochotni za něj obětovat své životy, pokud to bude nutné. Ale co je nejdůležitější, je to společnost, ve které se můžete cítit jako doma. O tom je bílý nacionalismus: zajistit domovinu pro všechny bílé národy.

Bez domoviny se náš lid cítí bez kořenů, odtržený a odcizený. Touží být v okolí lidí se stejnou kulturou, historií a osudem. Ale jde o víc než to. Touží také být v okolí lidí, kteří kmitají na stejných hlubokých, nevědomých frekvencích bílé rasové spřízněnosti, která nás všechny spojuje. To je to, co bílý nacionalismus chce pro náš lid znovu vytvořit.

Stojíme za bratrstvím a sounáležitostí. Diverzita nám to bere. To je to, co je na diverzitě špatné.

Homogenita

Bílí nacionalisté věří, že nejlepší formou společnosti je suverénní etnostát, který je rasově a etnicky homogenní. Ale je homogenita opravdu možná? Jednoduchá odpověď zní: ano. Nejprve se budeme zabývat rasovou homogenitou, poté etnickou homogenitou.

Víme, že rasová homogenita je možná, protože ještě před několika desítkami let byla téměř celá Evropa homogenně bílá. Až do dnešního dne totiž významné, ale zmenšující se části Evropy a společnosti bílé diaspory – celá města a celé regiony – nemají vůbec žádné nebílé obyvatele. Je tedy docela představitelné, že během několika desítek let můžeme přesunutím hranic a přesídlením obyvatel vytvořit rasově homogenní domoviny pro všechny evropské národy.

Lze však uvažovat o některých výjimkách z úplné rasové homogenity.

Za prvé, v bílých koloniálních společnostech mohou existovat nebílé domorodé zbytkové populace, které jsou příliš malé a izolované na to, aby tvořily nezávislé, suverénní etnostáty. Lze tedy uvažovat o vytvoření nesuverénních etnických rezervací s maximální místní autonomií, aby mohly žít tak, jak uznají za vhodné. Je však třeba poukázat na to, že v Evropě neexistují žádné domorodé nebílé populace, takže tam není třeba takové úpravy provádět.

Zadruhé, bílé etnostáty budou jistě udržovat obchodní a diplomatické vztahy alespoň s některými nebílými společnostmi, což povede k přílivu nebílých návštěvníků –

například turistů a obchodních cestujících – i nebílých obyvatel, například diplomatů. Vzhledem k tomu, že republiky vědy, technologie, umění a literatury se zabývají univerzálními hodnotami, jsou ze své podstaty kosmopolitní. Bílý etnostát by proto mohl také chtít hostit studenty, vědce, akademiky a umělce z nebílých zemí na různě dlouhou dobu.

V obou těchto případech by však bílý etnostát udržoval tyto populace v dostatečně malém počtu, aby byly spravovatelné a oddělené od zbytku společnosti, takže každý občan, který by si to přál, by se mohl zcela vyhnout styku s rasovými cizinci. To by znamenalo, že takový etnostát by mohl de facto zaručit rasovou homogenitu každému občanovi, který si to přeje. Kromě toho by každý nebílý obyvatel takové společnosti přijal bílé normy chování a řídil se jimi. To je přesný opak dnešního multikulturalismu, v němž se od bílých očekává, že opustí své normy a zvyky, kdykoli to cizinci požadují.

To nás vede k trojímu rozlišení:

- Přísná homogenita – znamená úplnou absenci rasových nebo etnických cizinců.
- De facto homogenita – znamená, že i když jsou cizinci přítomni, jsou segregováni, takže drtivá většina lidí – všichni, kteří to chtějí – žije v de facto homogenní společnosti.
- Normativní homogenita – znamená, že i když jsou cizinci přítomni, přijímají normy společnosti a chovají se podle nich.

Každý etnostát by mohl dosáhnout úplné rasové homogenity, pokud by byl ochoten zaplatit za to cenu. Pokud však společnost nechce zajít tak daleko, může i tak zaručit fakticky homogenní životní prostor všem občanům, kteří o to mají zájem, a poté udržovat a prosazovat normativní homogenitu, tj. hegemonii bílých hodnot, a to jak pro bílé, tak pro nebílé.

Úplná etnická homogenita, stejně jako úplná rasová homogenita, je v zásadě možná, pokud je člověk ochoten zaplatit za ni cenu. Dosáhnout etnické homogenity je však mnohem složitější než rasové homogenity. V Evropě lze jednoduše repatriovat všechny nebílé do jejich rodných zemí. To by však vedlo k situaci, kdy by politické hranice v Evropě zřídka kopírovaly etnické hranice. Tuto situaci by bylo možné napravit rozdělením mnohonárodnostních států a přesunem obyvatelstva a hranic. Všechna tato řešení jsou však mnohem nákladnější než vyloučení nebílých cizinců, jednoduše proto, že primární náklady musí nést naši bílí spoluobčané.

Věříme, že rozdělení mnohonárodnostních států podle etnických hranic – například v Jugoslávii, Československu, Belgii, Španělsku, Francii nebo Velké Británii – je nejlepším způsobem, jak vyřešit etnické konflikty a zachovat etnickou rozmanitost. Existují dva způsoby, jak tohoto cíle dosáhnout: snadný a těžký, sametový odklon Čechů a Slováků nebo války a etnické čistky na Balkáně.

Jak však ukázala skotská a katalánská referenda, nacionalistické impulsy mnoha lidí směřují k zachování mnohonárodnostních států, a to i před odtržením od národů,

kterými pohrdají jako zaostalými, podřadnými, levicovými a dekadentními. Můžeme jen doufat, že tyto nálady opadnou, zatímco vlna etnonacionalistického myšlení bude dále sílit.

Představte si tedy Evropu, ve které byly nejzávažnější etnické napětí vyřešeny odtržením, rozdělením a – kde to bylo nutné – výměnou obyvatelstva. I v takové Evropě budou stále existovat etnické menšiny: Švédové ve Finsku, Maďaři v Rumunsku, Poláci v Litvě atd. Budou také Evropané, kteří budou chtít pracovat a studovat v jiných evropských zemích, Evropané, kteří se ožení s lidmi z jiných národů, a Evropané, kteří budou chtít strávit důchod v teplejších krajích. Navíc, protože neštěstí může postihnout každou společnost, mezinárodní právo by mělo vyžadovat, aby každý suverénní stát přijal opatření pro uprchlíky před přírodními katastrofami, válkami a útlakem. Podobné podmínky budou platit v evropských koloniálních společnostech, s tím rozdílem, že v nich mohou žít také nebílé domorodé zbytkové populace.

Jaký by měl být náš postoj k lidem z jiných bílých národů?

Etnonacionalisté si přejí zachovat odlišné evropské kultury a subrasové typy, což je v první řadě smyslem existence odlišných vlastí. Nechceme, aby vznikl homogenní evropský člověk nebo bílá monokultura. Proto musí politika vůči ostatním bílým národům mít tento cíl na paměti.

Cíl zachování odlišných národů diktuje následující.

Žádná bílá společnost by neměla připustit velký počet gastarbeiterů z jiných bílých společností ani vytvářet podmínky,

které vedou velké množství jejích vlastních občanů k hledání práce v zahraničí.

Imigrace mezi bílými společnostmi by měla být omezena. Prakticky všechny případy by měly být způsobeny sňatkem. Naturalizační proces by měl důsledně podporovat normativní homogenitu, tj. asimilaci dominantního jazyka a kultury imigranty a zejména jejich dětmi. Evropané se mohou připojit k jiným evropským národům, a i když se možná nebudou moci plně asimilovat, jejich děti to určitě dokážou.

Etnické menšiny by měly mít možnost zachovat si svůj jazyk a kulturu. Nemělo by docházet k nucené asimilaci, jak tomu bylo za občansky nacionalistických režimů, protože to vede pouze ke konfliktům. Na druhou stranu však menšiny vyvolávají velkou nevraživost tím, že odmítají učit se dominantní jazyk a požadují, aby stát vyhověl jejich požadavkům a zavedl dvojjazyčnost. Opět by měl platit princip normativní kulturní homogenity, což znamená, že cizinci musí dodržovat místní jazyk a zvyky. Pokud to považují za útlak, mají své vlasti, do kterých se mohou přestěhovat.

Vystěhovalci z jiných bílých národů by měli být povoleni v omezeném počtu, pokud respektují dominantní kulturu a původní obyvatelé s nimi nemusí komunikovat.

Žádný národ nemůže jednoduše odmítnout uprchlíky, protože jednoho dne možná jeho obyvatelé budou muset hledat útočiště v jiných zemích. Bílé národy však nemají žádnou povinnost přijímat nebílé uprchlíky, kteří mohou odejít do jiných nebílých zemí. Bílí uprchlíci by však měli být vítáni a

mělo by jim být pomáháno, dokud se nebudou moci vrátit do svých domovů. V případě uprchlíků, kteří nemají vlast, do které by se mohli vrátit, jako jsou bílí Rhodesané a Jihoafričané, by jim měla být nabídnuta možnost imigrace. V závislosti na jejich cílovém místě by jim mohla být dána možnost asimilovat se do dominantní kultury nebo se stát odlišnou etnickou menšinou.

Pokud jde o turisty, obchodní cestující, diplomaty, studenty, učence, umělce a vědce: stejná politika by se měla vztahovat na osoby z bílých zemí i na osoby z nebílých zemí. Jejich počet by měl být omezen, měli by respektovat dominantní kulturu a původní obyvatelé by měli mít úplnou svobodu se jim vyhýbat, pokud si to přejí.

Aby se zachovala rasová svébytnost, měly by etnické státy mít zákony proti míšení ras. Ty jsou samozřejmě důležitější v koloniálních společnostech s nebílým zbytkovým obyvatelstvem, ale měly by existovat ve všech bílých společnostech, aby se zabránilo lidem v pokusech přivést si domů nebílé partnery.

Hlavní námitka proti kompromisu v otázce absolutní rasové a etnické homogenity spočívá v tom, že se to jeví jako nebezpečný sklon k občanskému nacionalismu. To je však omyl. Občanští nacionalisté zastávají názor, že lidé radikálně odlišných ras a kultur se mohou stát součástí stejné společnosti pouhým vyznáním občanského kréda a složením přísahy. To je velmi povrchní pojetí identity.

Etnonacionalisté mají mnohem silnější pocit identity založený jak na genetické spřízněnosti, tak na enkulturaci.

Primárním kulturním znakem, který odlišuje etnické skupiny, jsou různé rodné jazyky. Je však obtížné dosáhnout plynulé znalosti jiného jazyka – a i kdyby se to podařilo, nikdy nenahradí mateřský jazyk.

Občanští nacionalisté věří, že je velmi snadné stát se členem jiné společnosti. Etnonacionalisté věří, že je to obtížné, ne-li nemožné. Pro nebílé je nemožné stát se členy bílých společností. Pro bílé je obtížné stát se členy jiných bílých společností. Je to samozřejmě snazší, pokud imigrant a jeho nová vlast sdílejí stejný rodný jazyk a základní kulturu – například země anglosféry. Čím větší jsou však jazykové a kulturní rozdíly, tím větší je obtížnost asimilace, a to do té míry, že úplná asimilace je často možná pouze pro děti imigrantů, které by měly být vychovávány tak, aby mluvily dominantním jazykem jako svým mateřským jazykem.

Etnonacionalisté nejenže považují kulturní asimilaci za obtížnou, ale trvají na ní pouze u přistěhovalců. U návštěvníků a dočasných obyvatel, ať už bílých či nebílých, stejně jako u bílých menšinových skupin žijících v rámci jejich hranic, etnonacionalisté asimilaci nechtějí ani nepodporují. Namísto toho si přejí, aby si různé skupiny zachovaly svou kulturní identitu a jednoduše se přizpůsobily dominantní kultuře tím, že budou respektovat její normy a ve veřejném styku budou hovořit dominantním jazykem. Cestovatelé a dočasní obyvatelé budou samozřejmě mít v těchto záležitostech určitou volnost, ale na trvalé obyvatele by se měly vztahovat přísnější normy. Ne každý, kdo se v daném okamžiku nachází v dané zemi, musí být jejím občanem (což je homogenita v přísném slova smyslu),

ale všichni by měli respektovat její zákony a kulturu, což je smyslem normativní homogenity.

Někdo by mohl namítnout: Není normativní homogenita jen kulturním šovinismem nebo nadřazenectvím? Nejedná se nutně o šovinismus, protože šovinismus je přesvědčení o nadřazenosti. Netrváme na tom, aby cizinci mluvili naším jazykem a dodržovali naše zvyky, protože si myslíme, že jsou nadřazené. Trváme na tom jednoduše proto, že jsou naše, a pravidla v naší vlasti stanovujeme stejně, jako stanovujeme pravidla v našich domácnostech. A co se týče nadřazenosti: Může mi někdo vysvětlit, proč by náš jazyk, kultura a normy neměly být nadřazené v našich vlastních zemích?

Někdo by mohl namítnout: Není myšlenka faktické homogenity jen další verzí uzavřené komunity, kde lidé utíkají před diverzitou, aby si mohli užívat života mezi svými? Etnostát lze skutečně přirovnat k uzavřené komunitě, ale na tom není nic špatného. Nejprve musíme správně pochopit, co uzavřená komunita vlastně je. I v uzavřených komunitách přicházejí a odcházejí cizí lidé: návštěvníci, doručovatelé, obchodníci atd. Musí však dodržovat místní pravidla a bez povolení nemohou vstupovat do soukromých domů. Obyvatelé se s nimi tedy nemusí zabývat, pokud nechtějí. Normativně homogenní etnostát funguje přesně stejným způsobem: cizinci přicházejí a odcházejí, ale pouze s povolením; musí dodržovat místní pravidla; a obyvatelé se s nimi nemusí zabývat, pokud nechtějí. Takže v etnostátě, i když tam mohou být cizinci, mají občané přednost a existuje závazek umožnit jim žít bez jakéhokoli kontaktu s cizinci, pokud si to přejí. To je to, co

znamená mít de facto rasovou a etnickou homogenitu v etnicky definované společnosti.

Mnohým se myšlenka úplné rasové a etnické homogenity bude jevit jako utopická. Jak uvidíme v následující kapitole, není to pravda. Jiným se bude jevit jako extremistická, strašná a nešlechetná. To je skutečně pravda. Ale strach, který nás motivuje, je obava z rasového a kulturního vyhynutí – strach, který, jak jsme viděli výše, je zcela oprávněný. Rasa čelící genocidě si nemůže dovolit sentimentálnost, umírněnost a polovičatá opatření.

Minimálně přežití naší rasy vyžaduje konec nebílé ekonomické konkurence, politické moci a podpory smíšených manželství v bílých domovinách, a nejlepším způsobem, jak toho dosáhnout, je úplné oddělení. Dokonalá etnická homogenita bílých národů je mnohem méně naléhavou záležitostí. Cenou za to, že nebudeme usilovat o bílé domoviny, je vyhynutí, a ve srovnání s touto perspektivou je to, co ztratíme tím, že půjdeme do extrémů, zanedbatelné. To, co kritici nazývají extrémy, je prostě to, co bílí nacionalisté nazývají opatrností.

Jakmile však bílí pocítí, že máme opět budoucnost, budeme schopni podstoupit riziko přijetí méně než zcela homogenních společností, i když by to mělo být vždy podle našich vlastních podmínek, což znamená, že bychom měli vždy trvat na normativní a faktické homogenitě, která i tak vytvoří úroveň srozumitelnosti, společenství a sounáležitosti daleko přesahující to, čeho si dnes může většina bílých lidí užít.

Bílá utopie

„... americká ústava nepředstavuje žádnou vážnou hrozbu pro naši formu vlády.“ — Joseph Sobran

Utopismus je jednou z nejčastějších námitek proti bílému nacionalismu, a to i ze strany lidí, kteří s námi do značné míry souhlasí.

Slovo utopie doslovně znamená „nikde“ a odkazuje na ideální formu vlády, která ve skutečnosti nikde na světě neexistuje a jejíž realizace může být nemožná. Pro drtivou většinu přesvědčitelných bělochů utopismus kategoricky diskvalifikuje jakoukoli politickou ideologii a malá menšina, která považuje grandiózní a nemožně znějící utopické vize za přitažlivé, jsou převážně levičáci, z nichž drtivá většina jsou neúprosní nepřátelé sebeurčení bělochů. Nosit nálepku utopisty je tedy v krajním případě kontraproduktivní.

Naštěstí se nemusíme dostávat do utopistické slepé uličky, protože etnostát není pouhou abstrakcí. De facto etnostáty dnes na planetě existují: Polsko a Japonsko jsou například z rasového a etnického hlediska převážně homogenní a ačkoli ani jeden z nich nečiní etnicitu výslovným právním základem občanství, důsledně odmítají návrhy na otevření svých hranic masové imigraci. Malé Estonsko, ačkoli je postiženo velkou cizí populací pocházející z ruských kolonistů, je de jure etnostátem, protože jeho ústava výslovně prohlašuje, že primárním cílem estonského státu je zachování estonského národa na věky.

Ve Spojených státech přesně víme, jak by vypadala a působila homogenní bílá společnost, protože existuje nespočet

míst, kde vůbec nežijí žádní nebílí lidé, nebo je jich tak málo, že nemění normy a fungování bílé společnosti. Mezi tyto komunity patří mnoho předměstí a letovisek oblíbených našimi protibělošskými elitami. Tyto „bílé utopie“ jsou zcela reálné a pravidelně se umisťují mezi nejlepšími místy k životu v Americe. Cílem bílého nacionalismu je Aspen, Chappaqua nebo Martha's Vineyard pro všechny.

Navíc, za života mnoha současných Američanů skutečně existovaly zákony a politiky, které podporovali bílí nacionalisté, od imigračních zákonů zaměřených na zachování bílé většiny, přes zákony proti míšení ras za účelem zachování rasové čistoty, eugenické zákony na zlepšení budoucích generací, až po hromadné deportace mexických vetřelců z pohraničních států. Nejedná se o utopické sny. To vše se již stalo. Některé z těchto zákonů se dokonce zdají příliš radikální i pro současné bílé nacionalisty.

Prvním krokem k vytvoření bílé nacionalistické Ameriky je tedy oprášit tyto zákony a politiky a znovu je zavést. Amerika by se zítra mohla opět stát normativně bílou společností. Je to pouze otázka vůle. A jakmile bude toto rozhodnutí přijato, můžeme přijmout a vylepšit osvědčené politiky, abychom se posunuli od multikulturalismu k bílému etnostátu. Tento proces může trvat padesát let. Můžeme si však dát na čas, abychom to udělali správně, protože běloši by již dnes začali sklízet obrovské psychologické výhody, jednoduše díky vědomí, že náš lid má opět budoucnost.

Etnostát není utopie. Víme, že etnostáty jsou možné, protože skutečně existují. Skutečnou utopií je multikulturní,

multirasový ráj, kde je diverzita zdrojem síly, nikoli odcizení, neefektivity, nenávisti a násilí. Snaha o multikulturní utopii mění velké části bílého světa v dystopie. Ve srovnání s multikulturalismem je bílý nacionalismus střízlivým, vytrvalým politickým realismem.

Pokud je tedy etnostát reálnou možností, nejsou bílí nacionalisté povinni přesně specifikovat, jaká společnost to bude? Bude kapitalistická nebo socialistická? Bude demokratická nebo autoritářská? Bude mít legislativa jednu nebo dvě komory? Jak bude vypadat vlajka?

Mnoho bílých nacionalistů takové otázky odmítá, a to z dobrých důvodů.

Za prvé, takové otázky jsou předčasné. Může trvat generace, než budeme mít v Severní Americe bílé etnostáty, a úkol navrhnout instituce připadne budoucím generacím. Zdá se být arogantní snažit se za ně rozhodovat.

Zadruhé, je naivní si myslet, že na tyto otázky existuje jedna správná odpověď. Stačí letmý pohled do historie a zjistíme, že v bílých společnostech existuje úžasná rozmanitost různých politických režimů. Různé bílé národy považují za atraktivní různé formy vlády. Skandinávský etnostát může být mnohem socialističtější než americký, ale oba mohou být stejně odhodlány zajistit přežití a prosperitu svých občanů.

Zatřetí, je nezbytné, aby se hnutí bílých nacionalistů sjednotilo co nejvíce bílých kolem myšlenky etnostátu. Požadovat však shodu na detailech etnostátu je nejrychlejší způsob, jak přimět bílé nacionalisty, aby bojovali mezi sebou.

Čím konkrétnější jsou tedy naše návrhy na etnostát, tím menší je pravděpodobnost, že nějaký etnostát vůbec vznikne.

Za čtvrté, takové otázky vkládají přílišnou důvěru v instituce a zákony a nedostatečnou důvěru v náš lid. Bílí mají schopnost vytvářet slušné společnosti, bez ohledu na to, jaké politické a ekonomické systémy přijmeme. Naopak, jak tak bohatě dokazuje historie postkoloniální Afriky, ani ty nejmoudřejší ústavy nemohou vytvořit dobrou vládu, pokud k tomu lid není schopen. Nejdůležitější tedy je, aby bílé národy znovu získaly kontrolu nad svou demografií a svým osudem. Jakmile se tak stane, můžeme prostě věřit, že bílý génius pro samosprávu přijde s celou řadou funkčních politických modelů.

Ačkoli jsou tyto argumenty přesvědčivé, bílí nacionalisté musí přesto nabídnout alespoň některé konkrétní návrhy. Bílý nacionalismus se nikdy neuskuteční, pokud nedokážeme pro naši věc získat co nejvíce bílých lidí. Pokud však nenabídneme žádné konkrétní návrhy, v podstatě žádáme náš lid, aby nám dal bianco šek, a většina z nich se tomu pochopitelně bude bránit.

Pokud se zaměříme například na Spojené státy, bílí nacionalisté musí přijmout následující politiku, aby z Ameriky udělali etnostát.

Za prvé, musíme uzavřít naše hranice pro nebílé přistěhovalce.

Za druhé, musíme repatriovat všechny přistěhovalce po roce 1965 a jejich potomky do jejich rodných zemí.

Za třetí, musíme se vypořádat s nebílým obyvatelstvem před rokem 1965 tím, že jim nabídneme například autonomní

rezervace, nezávislé etnostáty nebo přesídlení do jejich rodných zemí.

Za čtvrté, musíme vytvořit bariéry bránící míšení ras. Nejlepší politikou proti míšení ras je samozřejmě jednoduše vytvoření bílé domoviny. Ale protože je nemožné zabránit veškerému mezirasovému kontaktu – například kvůli cestovnímu ruchu a obchodu – potřebujeme také silné sociální normy a dokonce i zákony, které budou odrazovat od míšení ras.

Za páté, etnický stát musí zavést politiku podporující rodinu. Musíme obnovit biologicky dané a tradicí posvěcené role pohlaví: muži jako ochránci a živitelé, ženy jako matky a budovatelky společenství. Musíme také zajistit, aby si muži ze všech sociálních vrstev a příjmových úrovní mohli dovolit vlastnit domy a podporovat ženy v domácnosti a děti.

Za šesté, budeme muset přijmout protekcionistickou a pro-pracovnickou politiku, abychom podpořili návrat vysoce placených pracovních míst ve výrobním sektoru do Ameriky.

Za sedmé, budeme muset reformovat náš vzdělávací systém, kulturu a média, abychom je očistili od protibělošské propagandy a předávali znalosti, dovednosti a ctnosti nezbytné jak pro rozkvět jednotlivců, tak pro zachování naší civilizace.

Kromě těchto konkrétních politik můžeme také předvídat určité rysy budoucích bílých nacionalistických společností, protože jsou již dnes součástí bílého nacionalistického hnutí.

Například hnutí bílých nacionalistů je nábožensky pluralitní, takže jakákoli společnost bílých nacionalistů, kterou vytvoříme, bude nábožensky pluralitní a tolerantní.

Hnutí bílých nacionalistů umožňuje občanskou participaci žen, takže to bude také součástí společnosti, kterou v budoucnu vytvoříme.

A konečně, hnutí bílých nacionalistů odmítá buržoazní představu, že nejvyššími hodnotami jsou materiální pohodlí, bezpečnost a dlouhý život, protože tyto hodnoty činí z lidí otroky protibělošského systému, který nám vládne. Když tedy vytvoříme společnost bílých nacionalistů, nikdy nedovolí, aby buržoazní hodnoty převážily nad rasovým idealismem.

Všechny politiky bílých nacionalistů vyžadují vládní opatření. Neuskuteční se tím, že se lidé nechají na pokoji. Trendy, které se snažíme zvrátit, byly vytvořeny špatnou vládní politikou a lze je zvrátit pouze lepší vládní politikou. Bílý nacionalismus je ze své podstaty spíše etatistický než libertariánský, spíše kolektivistický než individualistický, spíše neliberální než liberální. Věříme, že existuje společné dobro – přežití a rozkvět našeho lidu –, které lze prosazovat pouze vládní politikou, a věříme, že kdykoli soukromé zájmy kolidují se společným dobrem, musí zvítězit společné dobro.

To je zřejmé. Lidé chtějí vědět, jak daleko tento kolektivismus a antiliberalismus zajde.

Politický mainstream, zejména ve Spojených státech, je rozdělen mezi levici, která nemá problém využívat vládu k prosazování protibělošské politiky, a pravici, která má sklon k

naivní nedůvěře ve vládu jako takovou a naivní víře, že sociální řád může spontánně vzniknout zdola.

Naši nepřátelé z levice nebudou útočit na náš statismus, budou útočit na naše cíle. Naši nepřátelé z pravice možná dokonce sdílejí některé z našich cílů, ale budou útočit na náš statismus, a to tím, že budou srovnávat bílý nacionalismus s nejhoršími formami totalitarismu: Stalinem, Hitlerem, Orwellovým románem 1984 atd.

Nejlepší odpovědí na tento druh falešného argumentu je poukázat na to, že všechny politiky, které prosazujeme, ve skutečnosti existovaly v různé míře ve Spojených státech v minulém století, kdy byla země mnohem svobodnější a šťastnější než v současném politicky korektním multikulturním systému.

Ačkoli má současná rovnostářská občanská náboženství v Americe hluboké kořeny, myšlenka, že americký národ byl založen za účelem prosazování rovnosti pro celé lidstvo, je falešným, levicovým revizionistickým konstruktem – jak tvrdím ve svých esejích „Is White Nationalism Un-American?" (Je bílý nacionalismus neamerický?) a „What Is American Nationalism?" (Co je americký nacionalismus?).[37] Američané měli po většinu své historie zdravý rozum a bránili se rasovému rovnostářství.

Deklarace nezávislosti sice uvádí, že „všichni lidé jsou stvořeni rovni" – což je pouze popření dědičné monarchie, nikoli prohlášení o všeobecné morální nebo faktické rovnosti

[37] Oba texty byly přetištěny v knize Toward a New Nationalism.

lidí –, ale Thomas Jefferson, autor těchto slov, věřil, že ačkoli černí mohou mít skutečně stejná nezcizitelná práva jako bílí, tyto dvě rasy nemohou existovat svobodně a rovnoprávně ve stejné společnosti. Proto podporoval repatriaci osvobozených otroků do Afriky.

Deklarace navíc není právním dokumentem. Základním zákonem země je Ústava, která se o všeobecné lidské rovnosti nezmiňuje a nepojednává o nebílých jako o součásti amerického národa.

Podle Ústavy není účelem americké vlády prosazovat lidská práva pro celé lidstvo, ale zajistit dobrou vládu „pro nás a naše potomky“. Když první Kongres schválil zákon o naturalizaci z roku 1790, stanovil, že součástí amerického národa se mohou stát pouze svobodní běloši.

Spojené státy neumožňovaly černochům získat občanství až do roku 1868. Černoši narození v zahraničí mohli získat občanství až po roce 1870. Američtí indiáni, kteří nežili v rezervacích, mohli získat občanství v roce 1868. Občanství bylo všem americkým indiánům uděleno až zákonem o indiánském občanství z roku 1924. Čínská imigrace začala v 40. letech 19. století, ale byla zakázána v letech 1882 až 1943 a Číňané narození v Americe nebyli považováni za občany až do roku 1898. Teprve v roce 1940 byla naturalizace otevřena lidem čínského, filipínského a východoindického původu, stejně jako Indům a mesticům z jiných částí Ameriky. Každé rozšíření občanství na nebílé však naráželo na silný odpor. Pravděpodobně by žádné z nich neprošlo, kdyby o nich mohli lidé přímo hlasovat. Navíc až do roku 1965 byly americké

imigrační zákony navrženy tak, aby udržovaly bílou supervětšinu s etnickou rovnováhou založenou na sčítání lidu z roku 1890.

Svobodná bílá vlast je přirozeným právem každého Američana. A navzdory všem ideologickým omylům a politickým kompromisům Ameriky si většina Američanů až do 60. let 20. století užívala de facto bílé vlasti. Toto přirozené právo jim však bylo odcizeno kapitalisty, kteří chtěli levnou pracovní sílu, liberálními universalisty, kteří chtěli zachránit svět, a židovskými etnickými aktivisty, kteří chtěli oslabit bílou většinu. Američtí bílí nacionalisté nejsou utopisté. Chceme pouze obnovit přirozené právo každého bílého Američana.

Bílý nacionalismus není pouhou abstraktní možností. Vše, co prosazujeme, již bylo vyzkoušeno. Víme, že bílý nacionalismus je možný, protože již existoval. Důkazní břemeno tedy leží na zastáncích multikulturalismu – který nikdy nikde nezlepšil žádnou společnost – aby dokázali, že jejich vize povede k něčemu jinému než k peklu na zemi pro bílé lidi.

Touha bílých nacionalistů po vytvoření písemné ústavy také přikládá příliš velký význam písemným dokumentům. Ústava Spojených států je mistrovským dílem politického myšlení, ale je skutečně základem amerického politického systému? Ne, ne tak docela. Nejlepší způsob, jak to pochopit, je porovnat Ameriku a Anglii, které jsou si velmi podobné ve své kultuře, zákonech a politických institucích. Anglie však nemá žádnou písemnou ústavu. Naproti tomu liberijská ústava, která platila v letech 1847 až 1980, byla založena na americké

ústavě, ale Libérie se ve své kultuře a vládě téměř nepodobá Spojeným státům.

Základem anglického systému vlády není kus papíru, ale lid a jeho tradice. Americký systém je podobný anglickému, protože vychází ze stejného lidu a tradic. Ústava Spojených států není tak základem amerického systému, jako spíše pokusem o vyjádření a shrnutí důležitých rysů anglické politické tradice a jejího téměř dvou století trvajícího odlišného vývoje v amerických koloniích. Tato tradice a lidé, kteří ji vytvořili a udržovali, jsou skutečným základem amerického systému vlády.

Tato pravda byla zastíněna představou, že Ústava je základem našeho politického systému, ačkoli i ti nejpřísnější ústavní právníci připouštějí, že Ústavu nelze interpretovat bez odkazu na záměr jejích tvůrců a kulturu té doby. Navíc příklad Libérie ukazuje, že v Ústavě samotné není žádná civilizační magie. Ústava Spojených států by nikdy nemohla být úspěšně přenesena na radikálně odlišný národ s radikálně odlišnými tradicemi vlády.

Relativní bezmocnost ústav – jak psaných, tak nepsaných – podtrhuje skutečnost, že prakticky každá evropská vláda dnes přijala politiku imigrace vedoucí k rasové výměně, což je postup tak zvrácený, že ani ti nejmoudřejší zákonodárci jej nemohli předvídat a zakázat. Kdyby jen naznačili takovou možnost, byli by zesměšněni jako blázni. Navíc se genocida bílých stala politikou, aniž by došlo k zásadní změně psaných či nepsaných ústav evropských společností. Dávnými pergameny a institucemi se nepodařilo zastavit vzestup

protibělošských režimů. Stejně tak však nemohou zastavit návrat pro-bělošských režimů.

Aby se však probělošské režimy mohly vrátit, musíme pochopit skutečný základ politické moci. Politické ústavy nejsou o nic lepší než lidé, kteří je interpretují a uplatňují. Politické instituce nejsou o nic lepší než lidé, kteří v nich pracují. Politika tedy závisí na něčem, co leží mimo politiku, a to na metapolitice, která je tématem následující kapitoly.

Budování hnutí

Politika, metapolitika a hegemonie

> „Veřejné mínění je vše. S ním nemůže nic selhat, proti němu nemůže nic uspět. Ten, kdo formuje veřejné mínění, má větší vliv než ten, kdo přijímá zákony nebo vynáší soudní rozhodnutí.“ — Abraham Lincoln

Epictetus začíná svou Příručku stoicismu zásadním rozlišením: „Některé věci jsou v naší moci, jiné nikoli.“ Moudrost spočívá v tom, že známe rozdíl. To platí v individuálním životě i v politice. Cílem hnutí bílých nacionalistů je získat moc přetvořit společnost. Ale to dnes není v naší moci. Abychom získali moc, kterou chceme, musíme využít moc, kterou již máme.

Věci, které nemůžeme ovládat, nazvěme „sociálními podmínkami“. Věci, které ovládat můžeme, jsou naše vlastní činy. Sociální podmínky v anglosaském světě a západní Evropě jsou pro politiku bílých nacionalistů mnohem méně příznivé než ve střední a východní Evropě. Tyto podmínky se však mohou dramaticky a nepředvídatelně změnit. Musíme proto udělat vše, co je v našich silách, abychom vybudovali naše hnutí, abychom byli připraveni, až nám měnící se okolnosti poskytnou příležitost k pokroku.

Naši nepřátelé disponují větším bohatstvím a donucovací mocí než jakýkoli režim v historii, i když vládnou především prostřednictvím propagandy a jiných forem měkké síly. Jejich největší slabinou jsou falešné myšlenky a dekadentní hodnoty, které vedou k hrozným důsledkům. Tyto katastrofy a následné

pokusy o jejich zakrytí, vysvětlení a zlehčení ničí jejich důvěryhodnost. Naši nepřátelé jsou také nesmírně cyničtí, zkorumpovaní, zvrácení a upřímně řečeno směšní.

Naše silné a slabé stránky jsou téměř zrcadlovým obrazem silných a slabých stránek našich nepřátel. Nemáme jejich bohatství a donucovací moc. Naší největší výhodou je, že zastáváme pravdivý světonázor a zdravé hodnoty, které nabízejí skutečná řešení problémů diverzity a úbytku bílé populace; těšíme se také důvěryhodnosti, která plyne z toho, že říkáme pravdu. Jsme také mnohem idealističtější než naši oponenti (ačkoli i v našem hnutí se v současné době vyskytuje cynismus, korupce, degenerace a klaunství). Stručně řečeno, nikdy nemůžeme překonat naše nepřátele v oblasti finančních prostředků. Nikdy je nemůžeme porazit v ozbrojeném boji. Můžeme je však porazit v boji idejí.

Naší největší příležitostí je závislost systému na propagandě, protože internet a pokroky v oblasti softwaru a výpočetní techniky nyní umožňují bílým nacionalistům vytvářet a šířit vysoce kvalitní protipropagandu za stále nižší ceny. Měníme názory lidí a systém je bezmocný je změnit zpět.

Ve Spojených státech byly všechny úspěchy bílého nacionalistického hnutí spíše metapolitické než politické. „Metapolitika“ odkazuje na nepolitické předpoklady politické změny. Abychom tyto podmínky zajistili, musíme se zabývat: (1) vzděláváním a (2) organizováním komunity. Vzdělávání odkazuje na intelektuální argumentaci pro nový politický řád, stejně jako na vytváření médií k šíření tohoto poselství.

Organizování komunity odkazuje na vytvoření skutečné, reálné komunity, která žije podle našich principů.

Mezi základní metapolitické myšlenky patří otázky identity (kdo jsme a kdo není námi?), morálky (jaké jsou naše povinnosti vůči sobě samým, našim národům, naší rase a jiným národům a rasám?) a praktičnosti (jak můžeme skutečně vytvořit bílé domoviny?). Celá tato kniha je esejí o metapolitice.

Instituce a komunity, které mají vliv na politickou sféru, jsou také metapolitické. Patří mezi ně vzdělávací a náboženské instituce, zpravodajská a zábavní média, organizované etnické a ekonomické lobby a tajné, nikomu se nezodpovídající kliky, které se dnes volně označují jako „deep state“ (doslovně hluboké státy).

Abychom pochopili, jak metapolitika formuje politiku, musíme rozlišovat mezi „tvrdou silou“ a „měkkou silou“. Tvrdá síla je politická síla, která je v konečném důsledku podpořena silou. Měkká síla je metapolitická síla, která ovlivňuje politiku dvěma způsoby. Metapolitické myšlenky formují přesvědčení lidí o tom, co je politicky možné a žádoucí. Metapolitické organizace formují politické politiky, přičemž zůstávají mimo politickou sféru.

Pokud politická moc v konečném důsledku vychází z hlavně zbraně, metapolitika určuje, kdo zbraní míří, na koho míří a proč. Pokud je politická moc „tvrdou“ mocí, protože se v konečném důsledku redukuje na sílu, metapolitická hegemonie je „měkkou“ mocí, která se v konečném důsledku redukuje na

přesvědčování. Přesvědčování samozřejmě není jen racionální argumentace, ale také emocionální manipulace a ekonomické pobídky a tresty, včetně prostého úplatkářství a vydírání.

Jedním z klíčových rozdílů mezi tvrdou a měkkou silou je pojem odpovědnosti. Tvrdá politická síla je, alespoň teoreticky, odpovědná lidem. Politická odpovědnost v konečném důsledku znamená, že lidé, kteří přijímají politická rozhodnutí, jsou veřejnosti známí a mohou být potrestáni za zradu veřejné důvěry.

Uplatňování měkké moci nemá takovou transparentnost ani odpovědnost. Měkká moc umožňuje, aby osudy národů byly formovány jednotlivci, jejichž identita a záměry jsou nejasné a kteří v podstatě nenesou odpovědnost za důsledky svých činů. Často se jedná o cizince, kteří nemají žádné vazby ani loajalitu k národům, které manipulují.

Jiným termínem pro metapolitickou měkkou moc je „hegemonie“. Řecké slovo hegemonia znamená vedení, nadvládu nebo vládu vykonávanou na dálku. Hegemonie je dálkové ovládání. Konkrétně pro starověké Řeky se hegemonie vztahovala na imperiální nebo federální vedení, v němž hegemon vládne nad ostatními státy v oblasti zahraničních a vojenských záležitostí, ale vnitřní záležitosti ponechává v jejich rukou. Pro běžného člověka se proto hegemonie jeví jako vzdálená, nepřímá, zprostředkovaná, „měkká“ forma moci.

Hegemonie může mít také intelektuální a kulturní podobu, kdy vládne nad politickou sférou tím, že formuje hodnoty a myšlenky, které stanovují hranice a cíle politické debaty a

činnosti. Například hegemonie protibělošských, pro-multikulturních idejí v dnešní americké politice znamená, že ve skutečnosti nezáleží na tom, která strana je u moci, protože její moc bude použita proti zájmům bělochů. Ale je možné i opačné řešení: pokud ideje bílého nacionalismu dosáhnou kulturní hegemonie, nebude záležet na tom, která strana je u politické moci, protože všechny budou považovat zájmy bělochů za neporušitelné.

Pojmy metapolitika a hegemonie jsou klíčem k pochopení rozdílů mezi starou levicí a novou levicí – a starou pravicí a novou pravicí. Starou levicí mám na mysli bolševismus. Starou pravicí mám na mysli meziválečný nacionální socialismus, fašismus a podobné režimy. Stará pravice vznikla jako reakce na starou levici. Stará levice se snažila prosadit komunismus prostřednictvím politiky jedné strany a totalitního státu, přičemž jako nástroje politiky používala terorismus a genocidu. Stejně jako se do boje s noži bere nůž a do přestřelky zbraň, stará pravice použila zbraně, které si zvolila stará levice, aby jí odolala. Stará pravice bojovala proti násilí násilím, tvrdou politickou mocí tvrdou politickou mocí.

Nová levice – jejímž nejlepším příkladem je Frankfurtská škola – nahradila politiku metapolitikou, tvrdý totalitarismus staré levice měkkým totalitarismem levicové kulturní hegemonie. Nová levice si uvědomila, že levicové hodnoty lze prosadit bez násilné revoluce a totalitního jednopartajního státu, a to jednoduše tím, že převezme kontrolu nad vzděláváním a kulturou. Je možné dosáhnout úplné sociální hegemonie a zároveň zachovat iluzi svobody a pluralismu tím, že se zajistí,

aby všechny konkurenční kulturní proudy a politické strany přijaly stejné levicové hodnoty a lišily se pouze v nepodstatných otázkách.

Nová levice byla nesmírně úspěšná. Dnes žijeme v levicové, měkké totalitní společnosti, kterou Jonathan Bowden charakterizoval jako „levicovou oligarchii“, systém obrovských ekonomických a politických nerovností, ve kterém všichni zbožně opakují levicová hesla.

Stejně jako stará pravice vzala zbraně do přestřelky, nová pravice musí vzít myšlenky do bitvy myšlenek. Musíme dekonstruovat hegemonii protibělošských myšlenek a nahradit je protiváhou v podobě pro-bělošských myšlenek. Musíme vytvořit vlastní metapolitické organizace – nová média, nové vzdělávací instituce a nové formy komunity –, které budou schopny bojovat proti těm, které jsou v rukou protibělošských sil, a nahradit je. Musíme bojovat proti špatným myšlenkám lepšími myšlenkami, proti institucionální subverzi institucionální obnovou.

Metapolitický přístup také hraje v náš prospěch. Morální, vědecké a historické argumenty pro bílý nacionalismus nikdy nebyly silnější, i když nám chybí peníze, organizace a politická moc. Nepřítel naopak nikdy nebyl bohatší, lépe organizovaný ani politicky mocnější. Ale nikdy nebyl slabší z morálního, vědeckého a historického hlediska.

Dva politické modely, které mají širokou podporu v širší komunitě bílých nacionalistů, jsou v tomto metapolitickém boji k ničemu: libertarianismus a organizace bílých nacionalistů ve

stylu staré pravice, které se nyní označují jako bílý nacionalismus 1.0. Oba přístupy mají tendenci vnímat politiku výhradně jako otázku tvrdé síly. Mají také tendenci přehlížet nebo podceňovat roli měkké síly.

Libertariáni se staví proti uplatňování tvrdé moci ze strany státu, který je v zásadě odpovědný za společné dobro, ale nemají absolutně žádný problém s neodpovědnou měkkou mocí, pokud je uplatňována soukromými subjekty. Libertariáni se staví proti vládní cenzuře, ale nemají problém s korporátní cenzurou prosazovanou soukromými organizacemi, jako je Anti-Defamation League a Southern Poverty Law Center, které vypracovávají politicky korektní podmínky služeb a zaměstnání, které mají být přijaty institucemi, a sestavují seznamy disidentů, kteří mají být umlčeni sociálními médii, platformami pro získávání finančních prostředků, poskytovateli webhostingu a společnostmi poskytujícími finanční služby. Jedinou námitkou, kterou by libertarián mohl mít proti totální dominanci židovských médií, je, pokud se šeky neproplatí. Jinak je to všechno „dobrovolné“. U libertariánů se však dá počítat s tím, že budou proti jakýmkoli vládním regulacím, které by měly zastavit korporátní cenzuru a deplatformování. Libertarianismus tak nejenže zaslepuje lidi vůči fungování měkké síly, ale z principu se staví proti jakémukoli použití vládní síly k jejímu omezení.

Pokud jde o současné napodobitele staré pravice, tráví svůj čas představováním si scénářů rasových válek, v nichž ozbrojené revoluční strany porážejí vládu Spojených států, jak je popsáno v románech Williama Pierce a Harolda Covingtona

– a ti netrpělivější a asociálnější z nich se občas vydávají na střelecké tažení. Když komunisté a anarchisté LARPují[38] jako bolševici, stará pravice se objeví s helmami a štíty, aby LARPovala jako nacisté.

Ačkoli intelektuální a morální argumenty pro bílý nacionalismus nikdy nebyly silnější a intelektuální a morální argumenty pro multikulturalismus nikdy nebyly slabší, bílí nacionalisté nemohou v ozbrojeném boji porazit armády, policii ani dokonce bezpečnostní službu moderních společností. Je vrcholem strategické pošetilosti opustit naše největší silné stránky a odmítnout zaútočit na nepřítele tam, kde je nejslabší, a místo toho zaútočit na nepřítele na rovině tvrdé síly, kde je nejsilnější a my nejslabší.

To neznamená, že dnes není prostor pro pouliční aktivismus, ale je třeba jej chápat jako metapolitickou činnost, formu propagandy, nikoli jako boj o kontrolu nad ulicemi. Nejlepšími příklady tohoto přístupu k aktivismu jsou Identitární hnutí v Evropě a Identity Evropa ve Spojených státech. Skutečná politika přijde později, až položíme metapolitické základy.

Chápat bílý nacionalismus jako politiku bez metapolitiky – jako pouhý boj o politickou moc, bez ohledu na to, zda s námi lidé sympatizují nebo ne – nás v podstatě staví do pozice invazní armády nebo nepopulární revoluční strany, která se snaží dobýt stát a vnutit lidem svou vůli. To je past modelu staré pravice.

---

[38] Live-Action Role-Play - Hraní rolí naživo.

Opačným extrémem je metapolitika bez politiky, ale tento přístup má ve skutečnosti šanci na úspěch. Pokud bílí nacionalisté dosáhnou úplné hegemonie v metapolitické sféře, znamená to, že bílé zájmy budou nedotknutelné a protibílé myšlenky budou anatéma. V takové situaci se bílí nacionalisté nemusí organizovat jako politická strana, aby ovládli stát, protože ovládneme mysl veřejnosti a všechny existující politické strany budou de facto bílými nacionalistickými stranami, protože budou sloužit bílým zájmům.

V takové společnosti bychom se stále hádali o potratech a daních, ale byla by to hádka pouze mezi bílými lidmi. Nebyla by žádná možnost spojit se s nebílými, abychom získali krátkodobou politickou výhodu nad našimi vlastními příbuznými, a degradace a zničení naší rasy by prostě bylo mimo sféru politických možností. Upřímně řečeno, pro většinu z nás by to byla dostatečná „bílá utopie".

V praxi samozřejmě politické a metapolitické cesty k moci fungují společně. I ozbrojené převzetí moci revoluční stranou by předpokládalo metapolitiku, aby se vytvořil ideologický konsensus uvnitř samotné strany. A i kdyby se bílý nacionalismus stal běžným smýšlením celé společnosti, snažili bychom se toto vítězství učinit trvalým tím, že bychom se organizovali, převzali kontrolu nad vládami a dalšími institucemi a vyhnali protibělošsky smýšlející osoby ze všech pozic moci a vlivu.

Jak se může politika bílé identity dostat z okraje do hlavního proudu? Bílí nacionalisté často diskutují o „avantgardním" a „mainstreamovém" přístupu k politice.

Avantgardisté věří, že musíme veřejnost přivést k našim názorům. Mainstreamisté chtějí naše názory přiblížit názorům veřejnosti.

Existují dvě věci, které můžeme udělat, aby se naše myšlenky staly více mainstreamovými. Můžeme změnit jejich podstatu, nebo můžeme změnit jejich styl, tj. způsob, jakým je komunikujeme. Je zřejmé, že změnit podstatu našich přesvědčení, aby se přizpůsobila mainstreamu, je kontraproduktivní. Smyslem našeho hnutí je totiž změnit mainstream tak, aby se přizpůsobil našim přesvědčením. Avantgardisté mají v tomto ohledu prostě pravdu.

Ale i když by naše základní principy měly být neměnné a nekompromisní, měli bychom být ochotni být poměrně zdvořilí, pružní a pragmatičtí v prostředcích, kterými je komunikujeme, pokud chceme přesvědčit co nejvíce lidí. V tomto ohledu se máme hodně co učit od mainstreamových politiků.

Podle mého názoru existují čtyři politické absolutní hodnoty, ve kterých bílí nacionalisté nemohou dělat kompromisy:

1. Evropané tvoří samostatnou rasu, bílou rasu. Být Francouzem, Němcem, Švédem, Řekem, Italem nebo Irem tedy znamená být také bílým. Bělošství je nezbytnou podmínkou pro to, aby člověk mohl být součástí jakéhokoli evropského národa. Žádná bezrasová forma občanského, jazykového, kulturního nebo náboženského nacionalismu proto nestačí k obraně evropských národů.

2. Bílé rase hrozí prosté biologické vyhynutí, ve srovnání s nímž jsou všechny ostatní politické otázky jen bezvýznamnými rozptýleními. Vyhynutí bílé rasy je navíc předvídatelným výsledkem politických opatření. Čelíme tedy nejen vyhynutí, ale genocidě. Pouze uznáním absolutní a v konečném důsledku politické povahy této hrozby můžeme definovat skutečné řešení a vytvořit nezbytnou morální vážnost a naléhavost k jeho realizaci.

3. Jediným udržitelným řešením hrozby vyhynutí bílé rasy je bílý nacionalismus: vytvoření homogenních bílých domovin pro všechny bílé národy, což bude vyžadovat přesun hranic a lidí.

4. Židé jsou samostatný národ a patří do své vlastní vlasti. Tento poslední bod je ve skutečnosti samozřejmým důsledkem principu etnonacionalismu, ale je třeba jej jasně formulovat, protože Židé chtějí existovat jak v etnostátě, tak v diaspoře. Organizovaná židovská komunita je také jedním z hlavních architektů politiky, kterou chceme změnit, a jednou z hlavních překážek její nápravy.

Jak mohou bílí nacionalisté změnit celou bílou společnost? Musíme přesvědčit co nejvíce našich lidí o výše uvedených bodech. Poté je musíme mobilizovat, aby změnili politický řád.

Abychom přesvědčili co nejvíce bílých, musíme oslovit co nejvíce bílých. Musíme přesvědčit bílé ze všech společenských vrstev: všechny věkové skupiny, všechny sociální třídy, všechna náboženství, všechny etnické skupiny, všechny zájmové skupiny, všechny subkultury – všechny. Musíme

zohlednit celou rozmanitost bílé komunity. Poté musíme vytvořit verzi bílého nacionalismu, která osloví všechny bílé voliče. Bílá společnost je jako velký korálový útes a bílí nacionalisté musí kolonizovat každou jeho část přizpůsobenou verzí našeho poselství.

Je zřejmé, že nejlepšími lidmi, kteří mohou prodávat bílý nacionalismus každé bílé podskupině, jsou členové této skupiny. Naše hnutí proto musí zahrnovat celou rozmanitost našeho lidu, komunikovat s celou rozmanitostí našeho lidu a přesvědčovat ji, a poté přitáhnout celou bílou společnost k nám.

Zní to nemožně. Ale víme, že je to možné, protože se to již stalo. Nemusíme se v historii žádné evropské země vracet příliš daleko, abychom zjistili, že myšlenky, které dnes prosazujeme, byly kdysi hegemoniální.

Navíc historický moment nikdy nebyl příznivější pro politiku bílé identity. Více lidí než kdykoli předtím hledá odpovědi u nás. Musíme proto vytvořit nové platformy, mluvčí a poselství, abychom se je pokusili oslovit a přesvědčit. A musíme to udělat teď, než bude pozdě.

Co tedy můžeme udělat, abychom toho dosáhli? Jak můžeme tak obrovský a mnohostranný úkol zahrnout do jediného hnutí?

Abychom na to mohli odpovědět, musíme rozlišovat mezi hierarchickými organizacemi a nehierarchickými sociálními sítěmi. Stávající hnutí bílých nacionalistů má mnoho organizací a potenciálních organizací s vnitřní hierarchií: vůdci a následovníci, zaměstnavatelé a zaměstnanci. Ale tyto

organizace nejsou hnutím. Jsou pouhými uzly v rozsáhlé nehierarchické síti organizací a jednotlivců, která je skutečným hnutím.

Toto hnutí nebylo vytvořeno a vedeno nějakým hlavním strůjcem. Namísto toho vzniklo spojením mnoha nezávislých hlasů, které si vytvořily vlastní platformy nebo se připojily k již existujícím. Navíc růst našeho hnutí má mnohem více společného s neúspěchy multikulturalismu než s našimi vlastními snahami o propagandu a organizaci. Události hovoří v náš prospěch lépe než my sami.

Opět si musíme uvědomit, že některé věci jsou v naší moci, jiné nikoli. Nikdo z nás nemá moc organizovat hnutí shora dolů. Ale všichni máme moc pomoci hnutí vzkvétat zdola nahoru, pokud dokážeme objevit a dodržovat pravidla chování, která umožní našemu hnutí růst v síle a vlivu, až dokáže změnit svět. To je tématem další kapitoly.

Vítězný étos

Hnutí bílých nacionalistů je spíše subkulturou než politickou stranou. Jedná se o síť jednotlivců, webových platforem a organizací. Existuje spíše online než ve skutečném světě. Doufáme, že tato subkultura přinese politické změny. Než však budeme moci změnit svět, musíme se stát hnutím, které je toho skutečně schopné. Stojí tedy za to se zamyslet nad tím, jaký étos by nám zvýšil šance na úspěch. Zde je několik jednoduchých pravidel, která nám poskytnou výhodu. Pokud je budeme důsledně dodržovat, naše hnutí se stane stále silnějším.

1. Populismus a elitářství

Bílý nacionalismus je populistický v tom smyslu, že věříme, že režim může být legitimní pouze tehdy, pokud zastupuje společné dobro lidu, tedy zájmy celého politického tělesa, nikoli pouze jeho části. Populismus neznamená lidové, vulgární podbízení se podprůměrným lidem. To je jen elitářská parodie. Populismus zastupuje celé politické těleso.

Bílý nacionalismus je také elitářský, protože se ukazuje, že nejlepším způsobem, jak zastupovat zájmy celého politického tělesa, je elitářské hnutí. Musíme přilákat ty nejlepší z našich lidí, aby bojovali za všechny.

Každá společnost je ovládána elitami. Jedinou otázkou je, zda vládnou v zájmu všech, nebo ve svém vlastním zájmu. V současné době jsou bílé národy ovládány nejbohatší, nejmocnější a nejďábelštější elitou v dějinách lidstva. Když Platón a Aristoteles sestavovali své seznamy špatných forem

vlády, ani jeden z nich si nedokázal představit režim tak zlý, že by se věnoval nahrazování vlastního obyvatelstva cizinci. Naši vládci jsou také neuvěřitelně zvrácení, pomatení a zkorumpovaní. Ale v čistě politickém boji jim stále nejsme rovni.

Abychom porazili naši současnou elitu, budou se bílí nacionalisté muset stát ještě impozantnější elitou. Proto bude pro všechny naše lidi lepší, pokud dokážeme přilákat ty nejlepší z nich do našeho hnutí. Chceme získat lidi, kteří jsou nadprůměrní v inteligenci, vzdělání, idealismu, altruismu, příjmech, vkusu a sociálním kapitálu. Nejsme snobové. Budeme získávat ty nejlepší lidi, bez ohledu na jejich třídní původ. Ale nevyhrajeme, pokud budeme napodobovat skinheadské pouliční gangy a jiné skupiny, které získávají členy z levé strany bílé Gaussovy křivky.

Jak zorganizujeme hnutí, které neustále přitahuje lepší a lepší lidi – hnutí, které neustále dosahuje vyšších úrovní – a pak překonává samo sebe?

Prvním krokem je stanovit vysoké standardy a dodržovat je. Bílí nacionalisté jsou často docela paradoxní. Teoreticky jsme velmi elitářští. Ale v praxi máme téměř nekonečnou toleranci k lidem s hlubokými vadami. Motivace je pochopitelná: lidé s rasovým povědomím jsou vzácní, takže si ceníme každého, kdo se k nám přidá.

Musíme však více věřit v naše poselství: prakticky všichni běloši mají schopnost rasového uvědomění a hrdosti. Jsme prostě o krok napřed. Ale kvalitní lidé nebudou vnímaví k

našemu poselství, natož aby přispívali k našemu hnutí, pokud si budeme hýčkat vadné a odpudivé lidi. Každý podřadný člověk odradí sto lepších lidí od připojení se k naší věci. A opět, budeme mít větší šanci vybudovat hnutí, které bude reprezentovat zájmy všech našich lidí, pokud budeme velmi selektivní při výběru našich členů.

Jakmile stanovíme vysoké vstupní meze a minimální hranice, pod které se lidé nemohou propadnout, musíme ještě přemýšlet o maximálních hranicích. Ty nechceme. Nechceme žádné horní limity pro vývoj našeho hnutí. Proto musíme být velmi opatrní vůči rádoby vůdcům, protože někdo, kdo si roli vůdce až příliš užívá, se bude chtít obklopit podřadnými lidmi – lichotníky a poskoky – a bude se snažit odehnat skutečně nadřazené lidi, kteří by mohli ohrozit jeho postavení. Nejlepším materiálem pro vůdce je někdo, kdo nikdy nehledá následovníky, ale místo toho hledá lidi, které by rád následoval.

Naštěstí není hnutí bílých nacionalistů jednotným, hierarchickým hnutím, které potřebuje jediného vůdce. Jedná se spíše o síť jednotlivců a organizací. Každá organizace potřebuje hierarchii a vedení. Ale hnutí jako celek nikoli. Alespoň zatím ne. Vzhledem k nebezpečí, že jediný vůdce by mohl zastavit vzestupný vývoj hnutí, bych raději počkal, až se průměrná kvalita členů hnutí výrazně zvýší, než abychom to riskovali.

Mezitím bychom místo čekání na vůdce měli pracovat na vytvoření hnutí, které dokáže přilákat skutečně velkého vůdce. Najít takovou osobu je do značné míry otázkou štěstí. Není to něco, co můžeme ovlivnit. Můžeme však ovlivnit, zda jsme hnutím hodným vůdce. Dokud se tedy vůdce neobjeví,

zamyslete se, jak můžete co nejvíce přispět. Pokud totiž budete vyčkávat a čekat na vůdce, než začnete přispívat k věci, může to být kontraproduktivní. Bez vašeho úsilí hnutí možná nikdy takového vůdce, na kterého čekáte, nepřiláká.

2. Základní pravidla slušnosti

Jednou z nejvyšších priorit hnutí bílých nacionalistů je zničit tabu proti politice bílé identity. Jediným způsobem, jak tabu svrhnout, je otevřeně se mu vzepřít. Tabu si zachovává svou moc, pokud ho lidé odmítají v soukromí, ale ne na veřejnosti. Pokud tedy má hnutí zvítězit, potřebujeme explicitní bílé nacionalisty.

Být explicitním bílým nacionalistou však má vážné sociální důsledky. Lidé mohou přijít o práci, rodinu a sociální kapitál. Je tedy nevyhnutelné, že první vlnou otevřených bílých nacionalistů budou lidé, kteří jsou psychologicky excentričtí a nemají co ztratit.

Hnutí však nikdy nezvítězí, pokud nezískáme podporu lidí, kteří jsou ve svém psychologickém profilu spíše průměrní a nadprůměrní ve vzdělání, příjmech, sociálním kapitálu atd. Bohužel právě tito lidé mají nejvíce co ztratit, pokud se otevřeně spojí s bílým nacionalismem.

Pokud tedy chce naše hnutí nabýt dostatečné síly, aby zvítězilo, musíme vytvořit prostor i pro tajné aktéry, kteří mohou k hnutí přispívat skrytě, aniž by tím narušili svůj běžný život. Hnutí by bylo slabší, nikoli silnější, kdyby se všichni, kdo se nacházejí v ohrožené pozici, sami odhalili a umožnili

systému, aby je zničil. Abychom takové lidi do hnutí přivedli, musíme respektovat jejich touhu po soukromí a dodržovat dvě jednoduchá pravidla:

1. Každý jedinec si sám určuje míru své explicitnosti a zapojení.

2. Všichni ostatní musí tato rozhodnutí respektovat.

První zásada uznává, že každý člověk je v konečném důsledku zodpovědný za svou vlastní bezpečnost a soukromí. Online i v reálném životě se člověk nevyhnutelně setká jak s nepřátelskými infiltrátory, tak s ryzími podivíny a šílenci. Obě skupiny jsou poměrně nebezpečné. Každý jedinec si proto musí sám určit rovnováhu mezi opatrností a rizikem.

Druhá zásada spočívá v prosbě, aby byli lidé shovívaví při interpretaci motivů, které vedou k diskrétnosti. Lidé s dobrým charakterem mají dobré důvody k diskrétnosti. Lidé s kvalitami se nepřipojí k hnutí, které se hemží paranoiky, kteří je obviňují z nejhorších motivů – zbabělosti, zrady – za to, že chrání svou identitu. Rozumní lidé se budou bát doxingu a pomalu opustí místnost.

I když však musíme vždy respektovat rozhodnutí lidí zůstat v anonymitě, musíme se vždy snažit přimět lidi, aby rozšířili své komfortní zóny: aby pro věc udělali více a aby tak činili výslovněji. Až zvítězíme, bude pro všechny bezpečné být otevřeným bílým nacionalistou. Než zvítězíme, bude to riskantní. Ale bez lidí, kteří jsou ochotni riskovat, nikdy nezvítězíme. Budeme lidi povzbuzovat, aby více riskovali. Ale

nikdy nepřitáhneme kvalitní lidi, pokud si nebudou jisti, že za ně nebudeme riskovat.

Jako vzájemnou zdvořilost musí tajní spolupracovníci bílých nacionalistů dodržovat také dvě pravidla:

1. Existuje důvod, proč první vlna explicitních bílých nacionalistů bývá tvořena lidmi, kteří jsou excentričtí a nemají co ztratit. Nesnažte se to rozdmýchávat.

2. Nepřehánějte to s bezpečnostními obavami, zejména na veřejnosti, abyste nevyvolali u sebe i ostatních paranoiu, která podkopává naše úsilí o větší otevřenost a angažovanost.

3. Podpora spolupráce a vyhýbání se sektářství

V současné době je bílý nacionalismus hnutím pravice. Ale zvítězíme, až se politika bílé identity stane běžnou součástí celé kultury a celého politického spektra, levice, pravice i středu. Ten den přijde dříve, pokud se nám podaří spolupracovat s čím dál širšími kruhy rasově uvědomělých bělochů. Mezi výhody spolupráce patří:

- učit se ze zkušeností – a chyb – ostatních
- neplýtvat omezenými zdroji duplikováním úsilí a soutěžením s akcemi a výsledky jiných nacionalistů. Potřebujeme kartelizaci, ne destruktivní konkurenci.
- řešit spory spravedlivým – a tichým – způsobem, nebo se jim úplně vyhnout

- spolupracovat navzájem na plnění úkolů, které jsou příliš velké na to, aby je bylo možné splnit samostatně

Aby byla taková spolupráce možná, musíme se prostě naučit pracovat s lidmi, kteří sdílejí naše názory na politiku bílé identity, ale nemusí sdílet naše názory na celou řadu dalších otázek. A jak naše hnutí dosahuje stále větších úspěchů v pronikání do celé kultury a její změně, politika bílé identity může být jedinou věcí, která nás spojuje.

Samozřejmě budeme i nadále mít vášnivé názory a neshody na jiná témata. Musíme však být ochotni je odložit stranou, abychom mohli spolupracovat s ostatními pro větší dobro naší rasy. Tento jednoduchý postup je klíčem k zajištění co nejširší spolupráce a koordinace mezi zastánci bílé rasy, k vytvoření hnutí, které bude větší, mocnější a bude mít větší šanci zachránit naši rasu.

Hlavním nepřítelem takové spolupráce je to, co nazývám sektářstvím. Existují lidé, kteří trvají na spojení bílého nacionalismu s řadou pravicových doplňků – křesťanstvím, pohanstvím, radikálním tradicionalismem, revizionismem holocaustu atd. Navíc trvají na tom, že tyto okrajové otázky jsou pro zachování bílé rasy nezbytné, a proto z nich dělají polarizující lakmusové testy a hesla. Tento přístup zaručeně vytvoří menší, slabší, hloupější, chudší a méně efektivní – ale „čistší“ – hnutí, zatímco my potřebujeme jít přesně opačným směrem.

Takové chování je často odmítáno jako „spirálovitá čistota“. Ale čistota není problém. Problémem je neschopnost

rozlišit mezi tím, co je pro politiku bílé identity podstatné, a tím, co je okrajové. Měli bychom zachovat čistotu našich základních principů. Chybou je požadovat čistotu i v okrajových záležitostech.

Existuje rozdíl mezi politickou ideologií a politickým hnutím. Politická ideologie je definována filozofickými základními principy. Politické hnutí je definováno svými cíli a hodnocením politické reality. Lidé se mohou připojit ke stejnému politickému hnutí z nejrůznějších ideologických důvodů. Trvat na tom, že všichni máme stejné důvody, je zdrojem sektářství.

Pokud má naše hnutí růst, musíme takové sektářské tendence potlačovat. V současné době se vyskytují na pravici, protože tam naše hnutí vzniklo. Ale levicové sektářství se nevyhnutelně objeví, jakmile naše hnutí poroste a bude zahrnovat celé politické spektrum.

Odstranění sektářství také odstraní nekonečné hloupé debaty o „čistkách“ a „entryismu“. Politická strana se musí zabývat entryismem a může provádět čistky. Ale bílý nacionalismus je převážně virtuální hnutí bez jasných hranic mezi „vnitřkem“ a „vnějškem“. Nemůže se tedy bránit proti entryistům ani provádět čistky mezi disidenty. To vše jsou prázdná slova, když se kdokoli může stát „členem“ našeho hnutí pouhým založením účtu na fóru a když se kdokoli může stát „vůdcem“ pouhým založením webové stránky, podcastu nebo kanálu na YouTube.

4. Neshody a kolegialita

Pro-bílé hnutí by mělo být stejně pluralitní jako společnost, kterou se snažíme změnit. Bude nás spojovat společný cíl rasové záchrany. Ale v méně podstatných otázkách, jako je styl a taktika, budeme mít nejrůznější rozdíly, stejně jako nevyhnutelné osobnostní konflikty.

Jak tedy s těmito neshodami naložit?

Jedním z návrhů v našich kruzích je, že bychom se nikdy neměli hádat mezi sebou. Nikdy bychom se neměli „strefovat do pravice“ ani se navzájem zavrhovat, ale místo toho bychom měli před světem vystupovat jednotně. To se zdá rozumné. Když jste pod útokem, měli byste se snažit sjednotit svůj tábor a zasít neshody mezi své nepřátele.

Existují však důležité výhrady.

Za prvé, existuje rozdíl mezi fyzickým bojem a bojem idejí. Pokud jsou naši lidé napadáni, šikanováni nebo pronásledováni státem, měli bychom jim vždy přijít na pomoc, bez ohledu na rozdíly v osobnosti nebo principech. (Samozřejmě bychom měli pomáhat pouze nevinným obětem. Pokud pomáháme bezohledným lidem, kteří mají za sebou problémy, vytváří to morální hazard a nemůžeme dovolit, aby tito lidé monopolizovali omezené zdroje.)

Zadruhé, v boji idejí nemá smysl požadovat, abychom vystupovali jednotně, zejména v otázkách, kde existují skutečné principiální neshody. Upřímně nesouhlasit s někým není „rozdělující“. Opakuji, naším cílem je hegemonie pro-bílých idejí. Chceme změnit celé kulturní a politické spektrum. To

vyžaduje, abychom se zapojili do celého kulturního a politického spektra. To však znamená, že se nemůžeme shodnout ve všech otázkách, ani nemůžeme skrývat naše neshody. Právě tím, že naše neshody deklarujeme, odlišujeme naše přístupy před veřejností.

Naše hnutí musí pěstovat mnoho různých hlasů, které oslovují mnoho různých publik a používají mnoho různých strategií. Je tedy zřejmé, že nemohou všechny říkat totéž. Musíme se navzájem otevřeně názorově lišit.

Musíme otevřeně stanovit hranice. Musíme se navzájem otevřeně kritizovat. Otevřenost a upřímnost ohledně našich rozdílů je proto nezbytná pro růst naší věci.

Navíc je naše hnutí dnes především intelektuální a kulturní. Živá debata je životní mízou takových hnutí. Díky ní jsme zajímavější a atraktivnější než kulturní mainstream, kde je život mysli potlačován politickou korektností.

Existují však dobré a špatné způsoby, jak vyjádřit nesouhlas. Dobrým způsobem je použít zdvořilý a shovívavý tón, interpretovat opačný názor co nejshovívavěji a poté uvést pádné důvody (fakta a platné argumenty) pro nadřazenost vlastního názoru. Špatným způsobem je použít paranoidní a agresivní tón, interpretovat opačné názory zaujatě a zacházet s fakty a logikou lehkomyslně. Kritika jiných lidí a postojů v hnutí by neměla být tabu. Jediným tabu by měly být špatné nápady, špatné argumenty, špatné chování a neupřímnost.

Principiální intelektuální nesouhlas, obrana před útoky a upozorňování na lidi, kteří škodí hnutí, jsou legitimními důvody

pro veřejné debaty. Bezúčelné a čistě osobní vendety jimi nejsou.

Ale není odmítání vyhýbat se neshodám v našich řadách v rozporu s principem vyhýbání se sektářství? Ne tak docela. Opět platí, že existuje rozdíl mezi politickým hnutím a ideologickou sektou. Politické hnutí je definováno svými cíli a analýzou politické reality. Ideologická sekta se vyznačuje svými základními principy. Lidé mohou podporovat stejné politické hnutí z mnoha různých důvodů. Živá, ale slušná debata o těchto důvodech ve skutečnosti činí naše hnutí atraktivnějším pro lidi, které se snažíme přesvědčit.

Problém nastává pouze tehdy, když lidé nedokážou tyto neshody odložit stranou, když je třeba pracovat na společných úkolech. Ctnost kolegiality umožňuje lidem s odlišnými názory spolupracovat pro společné dobro. Kolegialita je v našem hnutí obzvláště důležitá, protože se jedná o druh spolupráce, který existuje mezi nezávislými aktéry, na rozdíl od lidí v hierarchických organizacích, kterým lze jednoduše rozkazovat. Kolegialita umožňuje profesorům, prelátům a politikům přestat debatovat a začít spolupracovat, když je to nutné.

Absence konceptu kolegiality je jedním z důvodů, proč lidé v našem hnutí chtějí prosazovat tabu proti debatám a neshodám, protože nedokážou pochopit, že intelektuální debata může být spojena s praktickou spoluprací.

Jedním z důvodů, proč je naše hnutí tak rozhádané a nekolaborativní, je to, že nám chybí společné projekty a pocit, že se posouváme vpřed. Trumpova kampaň byla vrcholem

kolegiality hnutí. Jakmile znovu získáme pocit společného cíle, dynamiky a optimismu, budou lidé ochotnější spolupracovat.

5. Idealismus, oddanost a sebeobětování

Trvalou otázkou, o které diskutují američtí pravicoví politici, je: „Proč se politika neustále posouvá doleva?“[39] To naznačuje, že levice má nad pravicí systematickou výhodu. Domnívám se, že tato výhoda je v podstatě morální.

Ale levice je zlá a pravice je dobrá, tak jak může mít levice morální výhodu nad pravicí? Protože levicoví politici jsou schopni mobilizovat morální ctnosti pro zlé účely. Levicoví politici jsou v průměru idealističtější, oddanější a obětavější než pravicoví politici. Jsou ochotni pracovat tvrději a obětovat více, aby dosáhli svých ideálů. A za stejných okolností zvítězí ten tým, který dokáže tyto vlastnosti v větší míře zmobilizovat.

Hlavní překážkou pravice je buržoazní morálka. Buržoazní étos zastává názor, že nejvyšším dobrem je dlouhý, pohodlný a bezpečný život. Naproti tomu aristokratický étos považuje za nejvyšší hodnotu čest, pro kterou je aristokrat ochoten obětovat jak svůj život, tak své bohatství. (Buržoazní člověk je naopak až příliš ochoten obětovat svou čest, aby získal bohatství a prodloužil si život.) Buržoazní étos je také v rozporu s ochotou idealistů zemřít za principy, ať už náboženské, politické nebo filozofické. Levice, i když je její hodnotový systém zcela materialistický a nehrdinský, dokáže mobilizovat

[39] Viz Greg Johnson, „Metapolitics and Occult Warfare“, v knize New Right vs. Old Right (San Francisco: Counter-Currents, 2014).

idealismus a hrdinství, protože pohrdavě popírá buržoazního člověka.

Jako hnutí musíme vychovávat idealisty, kteří berou zásady vážně, a bojovníky, kteří jsou ochotni bojovat a v případě nutnosti i zemřít za náš lid. Pouze tito lidé mají morální sílu začít posouvat politické spektrum zpět do prava – nebo lépe řečeno, směrem prospěšným pro bílé.

Ve své knize Dedication and Leadership nabízí bývalý komunista Douglas Hyde několik cenných návrhů pro nábor a výchovu politických idealistů.[40]

Za prvé, mladí lidé bývají idealističtí, proto by se zvláštní úsilí mělo zaměřit na jejich nábor.

Za druhé, pokud chcete od lidí hodně dostat, vyžadujte od nich hodně. Americká námořní pěchota nemá nedostatek rekrutů, protože její náborová propaganda klade důraz na obětavost a disciplínu, nikoli na výhody členství.

Za třetí, mířte vysoko. Pokud chcete po lidech, aby se plně angažovali, musíte jim dát dobré důvody. Velkolepé cíle jsou problémem pouze v případě, že neexistuje nic konkrétního, co by se dalo udělat tady a teď, aby se realizovaly. Ale pokud se podaří vytvořit tuto souvislost, pak i ta nejskromnější dřina najednou nabývá hlubšího a vyššího smyslu.

Jednou jsem se zeptal skupiny bílých nacionalistů, proč se sešli. Odpovědí bylo mnoho: poznat nové lidi, navázat

[40] Douglas Hyde, Dedication and Leadership (South Bend, Ind.: University of Notre Dame Press, 1966).

kontakty, setkat se se starými přáteli atd. Tyto důvody byly dostatečně dobré, aby je přivedly na místo setkání. Ale pak jsem jim nabídl lepší důvod: zachránit svět. Bílí nacionalisté nebojují jen za záchranu bílé rasy, protože na našem vítězství závisí blaho celého světa. Pokud zahyneme, zahynou i velryby, kondori, tygři i deštné pralesy. Až se příště zúčastníte setkání bílých nacionalistů, připomeňte si, že zachraňujete svět. Cesta tam bude o něco snazší a parkování méně problematické.

Požadavek hrdinského odhodlání pro vyšší cíl lidi nevyčerpává, ale dodává jim energii. Neoslabuje jejich osobnost, ale ji prohlubuje. Ti, kteří žijí pouze pro sebe, mají méně smysluplný život než ti, kteří se věnují vyšší věci.

Za čtvrté, buďte nejlepší možnou verzí sebe sama. Není žádný rozpor mezi tím být dobrým bílým nacionalistou a být dobrý ve všech ostatních oblastech života. Pokud chcete být dobrým bílým nacionalistou, musíte být také dobrým studentem, pracovníkem, zaměstnavatelem, umělcem, manželem, rodičem a sousedem.

Člověk je důvěryhodnějším a účinnějším zastáncem bílého nacionalismu, pokud je dobře hodnocen i v jiných oblastech svého života. Osobní vztahy s příkladnými osobnostmi jsou obecně důležitější než ideologie při získávání nových lidí pro politickou věc.

Pokud člověk zjistí, že politické závazky narušují jeho vynikající výsledky v jiných oblastech života, musí se trochu stáhnout a znovu najít rovnováhu. To zabrání aktivistům ve vyhoření a udrží je v boji.

Pouze idealismus může nastartovat hnutí. Pouze idealismus ho může udržet v těžkých časech. Ale hnutí, které se spoléhá výhradně na idealismus, lidi vyčerpá a selže. Proto musíme do aktivismu zabudovat také osobní ocenění. Musíme nabídnout přátelství a komunitu; musíme lidem platit za jejich práci, nespoléhat se pouze na dobrovolnictví; musíme vytvořit ekonomicky soběstačné instituce, nejen charitativní organizace; musíme čelit armádám profesionálních černochů, mesticů a Židů pomocí profesionálních zastánců bílé rasy na plný úvazek.

6. Rozdíl v intenzitě

Ve sbírce „The Second Coming“ W. B. Yeats brilantně popisuje dekadentní kulturu na pokraji kolapsu. Dvě věty jsou pro naši věc obzvláště relevantní:

> Ti nejlepší postrádají jakékoli přesvědčení, zatímco ti nejhorší
>
> jsou plní vášnivé intenzity.

Pro Yeatse je civilizace vždy ohrožena silami chaosu. Nejlepší jsou obránci civilizace, ti, kteří brání chřtánu pekla. Nejhorší jsou chátra, která by civilizaci zničila, kdyby měla příležitost. Co se stane, když ti nejlepší již necítí vášnivou oddanost civilizaci? Co se stane, když tito muži musí bojovat proti lůze poháněné vášnivou intenzitou? Je zřejmé, že za stejných okolností se podsvětí uvolní, lůza zvítězí a civilizace padne.

Stejná nerovnost existuje i v našem hnutí dnes. Během téměř dvou desetiletí, které jsem strávil na scéně bílých nacionalistů, jsem byl svědkem jedné katastrofy za druhou, způsobené energickými podivíny a blázny. Mohli být zastaveni. Ale lepší muži v hnutí postrádali přesvědčení a emocionální intenzitu nezbytnou k tomu, aby se jim postavili.

Naše hnutí nikdy nic nedokáže, pokud se ti nejlepší z nás nenaučí spojit dobrý charakter a úsudek s vášnivou emocionální intenzitou.

Dnes je to moderní multikulturní systém, který je dekadentní a balancuje na pokraji zničení. Dnes jsou to ti nejhorší – naše vládnoucí elity – kteří stále více postrádají jakékoli přesvědčení. To je obrovská příležitost. Pokud totiž ti nejlepší z nás dokážou nasměrovat naše hnutí správným směrem a vyvinout dostatečnou emocionální intenzitu, pak – za jinak stejných podmínek – můžeme zvítězit.

Relevance staré pravice

Jaký význam má to, co nazývám starou pravicí – německý nacionální socialismus, italský fašismus a související meziválečná národně-populistická hnutí – pro dnešní bílý nacionalismus? Tato otázka by samozřejmě ani nevznikla, kdyby mezi nimi neexistovala žádná souvislost. Mnohé myšlenky bílého nacionalismu jsou buď přímými potomky ideologií staré pravice, nebo jsou jejich příbuznými, což znamená, že mají společné předky a jsou větvemi stejného ideologického stromu.

Tohle si odnáším ze Staré pravice:

1. Nacionalismus nad globalizací: Stará pravice upřednostňovala zachování a rozkvět historicky existujících národů před imperativy univerzálních ideologií, jako je liberalismus a komunismus, a homogenizačními tendencemi globalizačních institucí, jako je trh.

2. Společné dobro nad individuální svobodou: Stará pravice klade zdraví politického těla nad individuální svobodu a sebevyjádření. Člověk může stále uznávat hodnotu svobody, soukromého života, individuality a soukromého podnikání, ale pouze do té míry, do jaké podporují zdravou společnost.

3. Biologie je ústředním bodem politiky. Liberální individualismus se prostě nezajímá o demografické nebo dysgenické trendy, které vytváří, protože zájem o takové věci je „kolektivismus“. Stará pravice viděla, že zdraví

politického těla má vše společného s dlouhodobými demografickými trendy, a převzala odpovědnost za podporu pozitivních, nikoli negativních trendů. Stará pravice proto podporovala silné rodinné vazby, zdravý růst populace a povzbuzovala nejzdravější a nejinteligentnější lidi, aby měli velké rodiny.

4. Bělošství je nezbytnou podmínkou evropské identity. Být Francouzem nebo Němcem znamená víc než jen být bílý, ale žádný nebílý člověk nemůže být Francouzem, Němcem ani členem žádného jiného evropského národa. Nemůžeme tedy zachovat evropské národy, aniž bychom zachovali jejich rasový základ.

5. Židé jsou odlišný národ, který proto patří do své vlastní vlasti, spíše než aby byl rozptýlen mezi evropské národy. A jako by to nebyl dostatečný důvod k tomu, abychom se od nich oddělili, Židé mají dlouhou tradici v prosazování hodnot a politik, které jsou objektivně škodlivé pro bělochy.

Jelikož jsou všechny tyto myšlenky založeny na realitě, nejsou samozřejmě výsadou staré pravice. Například první tři principy byly před osvícenstvím prostě politickým zdravým rozumem. K těmto pěti principům lze dospět na základě vlastních zkušeností a uvažování nebo prostřednictvím jiných intelektuálních a politických tradic. Mezi moderním bílým nacionalismem a starou pravicí tedy neexistuje nutná souvislost. A to je správná odpověď pro ty, kteří chtějí bílý nacionalismus zavrhnout tím, že ho spojují s nacisty nebo fašisty: ne nutně.

Například v mé vlastní intelektuální biografii jsem k prvním třem principům dospěl studiem klasické politické filozofie. K rasovému realismu a uvědomění si židovské otázky jsem dospěl pozorováním, rozhovory s přáteli a čtením knih, jako jsou The Bell Curve od Richarda J. Herrnsteina a Charlese Murraye a The Culture of Critique od Kevina MacDonalda. A teprve na základě těchto zkušeností jsem mohl vidět pravdu a hodnotu ve staré pravici.

To samozřejmě neznamená, že jsem se od staré pravice nic nenaučil. Nejprve mi stará pravice dávala smysl v rámci mého světonázoru. Poté můj světonázor obohatila. Nikdy se však nestala mým světonázorem. A ten samý světonázor mi také poskytl určitý kritický odstup od ní.

Bílý nacionalismus se od staré pravice liší ve třech hlavních bodech.

Za prvé, jsme univerzální nacionalisté, což znamená, že věříme, že etnonacionalismus je dobrý pro všechny národy. Proto se stavíme proti imperialismu, zatímco režimy staré pravice praktikovaly imperialismus jak vůči svým evropským sousedům, tak i vůči nebílým národům. Obhajovat imperialismus v podstatě znamená říkat svým sousedům, že se neštítíte vraždy a krádeže, když se vám to hodí. To však není způsob, jak budovat solidaritu mezi bílými národy nebo obecně mírovou atmosféru na Zemi, pokud je to vůbec možné.

Za druhé, vzhledem k tomu, že bílí nacionalisté se dnes zajímají o blaho naší rasy, a to jak jako celku, tak i všech jejích etnických složek, nemá smysl ztotožňovat bílý nacionalismus s

žádným konkrétním režimem staré pravice, protože tyto režimy prosazovaly své konkrétní národní zájmy na úkor jiných evropských národů. Například ztotožňování bílého nacionalismu s německým nacionálním socialismem je kontraproduktivní taktika při zacházení s Poláky nebo Ukrajinci, bez ohledu na to, že nepatrná menšina těchto národů je dostatečně tolerantní, aby sdílela takové postoje, nebo je alespoň tolerovala.

Zatřetí, stará pravice vznikla v boji proti bolševismu a přijala organizační model a taktiku bolševiků, aby je porazila, např. paramilitární stranu a totalitní stát, včetně teroru a vraždění jako nástrojů politiky. Napodobování takové politiky je však dnes neúčinné (nemluvě o morálních hlediscích). Poválečná hegemonie levice nebyla nastolena bolševickými prostředky, ale prostřednictvím institucionální a kulturní subverze. Nová pravice je proto musí bojovat prostřednictvím institucionální a kulturní obnovy. To je základ metapolitické strategie nové pravice. Noví pravičáci se nebrání použití zbraní v přestřelce, ale bráníme se použití zbraní v tom, co je dnes v podstatě bitvou idejí.

Stručně řečeno, stará pravice je pro bílý nacionalismus velmi relevantní z hlediska svého analytického rámce a politických cílů, ale my odmítáme imperialismus ve prospěch univerzálního nacionalismu a bolševického organizačního modelu a metod metapolitiky.

Jak by tedy měli dnešní bílí nacionalisté přistupovat ke staré pravici? Stejným způsobem, jakým bychom měli přistupovat k jakékoli tradici nebo myšlenkovému proudu: s

otevřenou, ale kritickou myslí. Nejprve si získejte dostatek vzdělání a zkušeností, abyste si mohli vytvořit vlastní světonázor, pochopit, kým jste, a uplatňovat dospělý úsudek. Poté, na tomto základě, prozkoumejte starou pravici, přijměte to, co je pravdivé a užitečné, odmítněte to, co není, a jděte dál. Tento přístup vyžaduje sebeuvědomění, autentičnost a zakotvení ve vlastní identitě a světonázoru.

Nejméně produktivní přístup ke staré pravici je ten, kdy lidé, kteří nemají vlastní světonázor, hledají kompletní a hotový systém myšlenek, který mohou přijmout jako balíček. Mezi běžné příklady v našich kruzích patří katolicismus, pravoslaví, tradicionalismus a nacionální socialismus. Myšlenky staré pravice jsou přijímány v podstatě jako náboženská dogmata, v nichž se člověk podřizuje myšlenkám a úsudkům druhých, místo aby si vytvořil vlastní.

Nebezpečí spočívá v tom, že tito lidé se budou držet a opakovat myšlenky a strategie, které již nejsou opodstatněné – pokud vůbec někdy byly – a budou postrádat zkušenosti a schopnosti kritického myšlení, které jsou nezbytné k tomu, aby se přes ně dostali. Chybí jim také zakotvení v současné realitě, které je nezbytné k produktivnímu uplatnění těchto myšlenek. Obvyklým výsledkem jsou hluční, křehcí a svárliví lidé, kteří zaplňují internetová fóra a diskuzní vlákna. Vyzkoušení myšlenek je však součástí intelektuálního růstu a zkoumání a vystavení zkušenostem a protiargumentům obecně vede k zrání takových lidí.

Dalším neproduktivním zapojením do Staré pravice není jen přijetí hotového systému myšlenek, ale také imaginativní

ztotožnění se s Třetí říší nebo jiným zaniklým fašistickým režimem. To jde daleko za poučení se z historie a její aplikace na současnost a místo toho se stává únikem, způsobem, jak utéct ze současnosti, místo aby se transformovala, způsobem, jak znovu bojovat bitvy minulosti, které nelze změnit, a vyhýbat se bitvám současnosti, v nichž je v sázce budoucnost naší rasy. Obviňovat takové lidi z LARPingu je obvykle nezasloužená pochvala, protože takové hraní rolí málokdy vede k jakékoli „živě hrané akci“.

Identifikace s minulým režimem, zejména pokud je zahraniční, má také něco hluboce neautentického. Bílý nacionalismus je formou identitární politiky. Aby však šlo o skutečnou identitární politiku, musí být založena na skutečné identitě. Nejsme jen stvořeními své doby a místa, protože odmítáme falešné a bezvýznamné identity, které nám nabízí současný systém: vykořenění jedinci, občané vesmíru, děti ničeho, kteří se definují podle produktů, které konzumují a vyhazují. Naše identita je naopak definována celou naší biologickou a kulturní linií, která vede k současnosti a nelze ji přesměrovat do jiné doby a na jiné místo.

Odmítáme moderní „identitu“, protože je falešná, protože nám nesedí, protože nás činí nešťastnými a nízkými. Moderní individualismus však může být falešný pouze tehdy, pokud již máme skutečnou identitu, i když si možná nejsme příliš vědomi toho, kým skutečně jsme. Odpovědí na moderní malátnost je tedy objevit, kým jsme, a žít podle toho, být autentický, nikoli falešný. Není řešením jednoduše nahradit převládající falešnou identitu něčím stejně falešným, ale pouze excentrickým nebo

okrajovým. Přijetí hotových systémů myšlenek nebo život v minulosti jsou spíše příznaky vykořenění než jeho řešení.

Naštěstí bílí nacionalisté všech národů nemusí hledat příliš daleko v historii svých vlastních zemí, aby našli významné moudré muže a státníky, kteří věřili tomu, čemu věříme dnes. Mnohé z zákonů, které navrhujeme, již byly v platnosti ve většině bílých zemí. Autentické etnonacionalistické hnutí se musí zakotvit v živých tradicích své vlastní vlasti, nikoli v exotických dovozech nebo toxických a vysoce stigmatizovaných ideologiích.

Na rozdíl od těch, kteří předstírají, že stará pravice nikdy neexistovala, nám má co nabídnout. Ale je součástí minulosti. Je mrtvá a tak to musí zůstat. Ti, kteří by ji chtěli oživit, se dopouštějí řady závažných chyb: anachronismu, protože nyní jsme v boji idejí; prosazování zjevně nemorálních politik, jako je imperialismus; vykořenění a neautentičnost, protože se ztotožňují se zahraničními ideologiemi a národy, místo aby hledali základ pro nacionalistickou politiku ve svých vlastních politických tradicích[41]; a konečně sebemarginalizující, sebedestruktivní chování v okamžiku, kdy široká veřejnost nikdy nebyla tak vstřícná k našim idejím. Musíme začít jednat vážně, než ztratíme historickou příležitost a naše rasa se dostane za bod, odkud není návratu. Mnozí stoupenci staré pravice cítí tuto naléhavou potřebu, ale pokud nemáme čas udělat správnou věc, špatná věc nás stejně nezachrání.

[41] V případě Němců však musí být velmi selektivní, pokud jde o odvolávání se na své vlastní pravicové tradice.

Bílý nacionalismus je nevyhnutelný

Bílý nacionalismus je nevyhnutelnou reakcí bělochů, kteří jsou etnicky vyčišťováni ze svých domovů. Samozřejmě, že většina lidí není tak vulgární, aby výslovně volala po etnické čistce bělochů. Místo toho používají eufemismy jako „diverzita“ a „multikulturalismus“. Kdykoli se podnik, kostel, škola nebo čtvrť stane „rozmanitější“ nebo „multikulturní“, znamená to jednoduše méně bělochů a více nebílých.

Nahrazování nebílých bělochy není nikdy chváleno jako diverzita nebo multikulturalismus. Když k tomu dojde v nebílé čtvrti, je to odsuzováno jako „gentrifikace“. Když k tomu dojde v nebílé zemi, je to odsuzováno jako „imperialismus“ a „kolonialismus“ nebo dokonce „etnické čistky“ a „genocida“. Nebílí si mohou ponechat své prostory, ale běloši ne. To, co je jejich, si ponechají. To, co je naše, je předmětem jednání.

Jelikož diverzita neznamená nic jiného než nahrazení bělochů nebílými, což je etnická čistka, a všechny přední instituce naší společnosti aktivně podporují diverzitu, byla reakce samozřejmě nevyhnutelná.

Abychom tuto skutečnost pochopili, nemusíme se zabývat argumenty pro nebo proti diverzitě. Nemusíme mluvit o biologii, historii, sociologii nebo ekonomii. Nemusíme vědět, která strana má pravdu. To vše může přijít později. Právě teď si musíme uvědomit, že běloši, stejně jako jakékoli jiné zdravé zvíře, se budou bránit, když pocítí, že jsou napadeni.

Když si běloši uvědomí, že jsme napadeni jako skupina, jiné politické otázky – včetně těch nejkontroverznějších, které

nás rozdělují – se zdají méně důležité. Naopak to, co máme společné – naše rasová a etnická identita, terč na našich zádech, který nemůžeme sundat, protože je součástí nás – se stává důležitějším.

V homogenní společnosti se politika zabývá odlišnými pojetími společného dobra, protože v homogenní společnosti mají občané mnoho společného. Často to považujeme za samozřejmost. Ve skutečnosti si toho ani nevšimneme, dokud nám není vnucena diverzita a multikulturalismus.

V multikulturní společnosti jsou jediné věci, které lidé mají společné, území a politický a ekonomický systém, ve kterém organizované skupiny, které sdílejí společnou identitu, bojují mezi sebou o moc a zdroje.

Bílý nacionalismus je identitární politika pro bílé lidi a nevyhnutelně vznikne, když se dříve bílé společnosti stanou multirasovými společnostmi. Skončí teprve tehdy, když multirasovost nahradí opět rasově a etnicky homogenní bílé společnosti.

Bílý nacionalismus je přinejmenším identitární politika bílých v kontextu multirasové společnosti. Běloši se nevyhnutelně zorganizují, aby ochránili své bohatství, moc a komunity před ničení ze strany nebílých. Taková politika bílého nacionalismu nemusí být ani explicitně rasová. Ve skutečnosti, když se bílý nacionalismus poprvé objeví, málokdy je ochoten přímo konfrontovat tabu proti rasové identitě, takže přijímá spíše občanský než rasový nacionalismus a prosazuje zájmy

bílých pod rouškou univerzálních principů, jako jsou práva a zákonnost.

Nicméně i ty nejplachější a nejstydlivější, dokonce i ty nejvíce protichůdné a sebedestruktivní bílé nacionalistické nálady byly dostatečně silné, aby prosadily referendum o brexitu a vynesly Donalda Trumpa do úřadu prezidenta USA. Takový implicitní bílý nacionalismus je skutečně hnacím principem rostoucích populisticko-nacionalistických hnutí v celém bílém světě.

Jak populističtí nacionalisté sbírají vítězství, nevyhnutelně přejdeme od implicitní k explicitní rasové obhajobě a přejdeme z obrany do útoku. Nejenže zastavíme vytlačování bělochů, ale zvrátíme ho. Budeme požadovat pěkné bílé čtvrti, školy, podniky, komunity a země – a k jejich získání bude nutné nahradit nebílé obyvatele bílými.

V tomto bodě se bílý nacionalismus dostane na rozcestí. Levá odbočka zachová multikulturní společnosti, ale dá bělochům pevnou moc a obnoví nadvládu bělochů. To je možnost bílé nadvlády, ke které se logicky hlásí občanští nacionalisté, protože pro ně je pravá odbočka morálně a politicky děsivá.

Pravá cesta zahrnuje nejhlubší význam a impuls bílého nacionalismu. Zcela odmítá diverzitu ve prospěch myšlenky etnostátu. Je ochotna přesunout národy a hranice, aby vytvořila rasově a etnicky homogenní vlast pro všechny evropské národy, které usilují o sebeurčení. To je podle mého názoru konečný cíl bílého nacionalismu.

Evropa je vlastí naší rasy. Žádná jiná rasa na ni nemá žádný legitimní nárok. Neexistuje tedy absolutně žádný důvod, proč by evropské národy neměly vystěhovat všechny nebílé obyvatele. V případě Spojených států a dalších evropských osadnických společností vyžaduje spravedlnost určité ústupky vůči zbytkům domorodých obyvatel a potomkům černých otroků, nejlépe tím, že jim budou poskytnuty autonomní domovy.

V případě USA jsem ochoten akceptovat občanské nacionalistické aproximace etnostátu jako dočasné, účelové kompromisy s politickou realitou. Například se domnívám, že bílí nacionalisté by měli vážně prosazovat novou imigrační/emigrační politiku, jejímž cílem je návrat k etnickému status quo z roku 1965, který byl v mnoha ohledech vrcholem americké civilizace. Cílem by bylo jednoduše vymazat katastrofální chybu, kterou bylo otevření našich hranic třetímu světu. Tato transformace by mohla proběhnout postupně, s cílovým datem dokončení v roce 2065. Tento druh návrhu by mohl dokonce najít souhlas u mnoha nebílých, protože dává jejich druhu místo v budoucnosti Ameriky. Dokud by běloši měli úplnou svobodu oddělit se od jiných ras, výsledkem by byla de facto bělošská nacionalistická společnost pro drtivou většinu bělochů.

Neexistuje však žádná záruka, že taková rasově segregovaná společnost nakonec neupadne do sebeuspokojení, poté do bludů a rozmařilosti a nebude opakovat všechny chyby, které nás dnes ničí. Bílí nacionalisté proto budou muset neustále posouvat hranice směrem k úplné realizaci etnostátu. Není

žádný důvod, abychom přestali velebit myšlenku zcela homogenní společnosti, protože i ti nejostražitější občanští nacionalisté vědí ve svém srdci, že Amerika by byla lepším místem bez černochů, Mexičanů nebo muslimů.

Zda bílý nacionalismus nakonec povede k segregovaným společnostem založeným na nadřazenosti bílé rasy nebo k homogenním etnostátům, závisí na historických okolnostech, které nelze předvídat ani kontrolovat. Je také možné, že bílý nacionalismus v některých zemích zcela selže.

Můžeme však říci, že bílý nacionalismus je nevyhnutelný, protože již existuje, i když jeho konečné vítězství je nejisté. Neodvoláváme se na pseudovědecké představy o nevyhnutelném historickém pokroku, jako marxisté. A přestože mnozí z nás čerpají inspiraci z tradičních a spenglerovských cyklických pohledů na historii, věříme také, že je naší povinností bojovat za zlatý věk, spíše než se poddat úpadku nebo spoléhat na to, že historické síly udělají naši práci za nás.

Na počátku je bílý nacionalismus stejně nevyhnutelný jako to, že týraný pes kousne svého trýznitele. Kromě toho je vítězství nevyhnutelné pouze tehdy, pokud ho sami učiníme nevyhnutelným.

Existuje však dobrý důvod k optimismu, a to jednoduše proto, že rasová a etnická diverzita v rámci jedné společnosti je zdrojem neshod, konfliktů a vymazávání odlišných identit. Protibělošské etnické čistky lze udržovat pouze lžemi a morálním vydíráním – a když tyto selžou, zastrašováním a otevřeným násilím. Realitu lze dlouho ignorovat, pokud za to

mohou platit ostatní. Nakonec však multikulturní režimy ztrácejí svou sílu kvůli rozkolům a chaosu a svou legitimitu kvůli lžím a nesplněným slibům.

Naopak, protože bílý nacionalismus je v souladu s realitou, naše síla bude jen růst, protože chápeme, že vychází z rasové a etnické jednoty, a naše důvěryhodnost bude jen růst, protože je založena na pravdivých informacích. Nejlepším důkazem naší nadřazenosti bude totiž samotný systém, a proto se bílý nacionalismus v podstatě bude živit na úpadku tohoto systému.

Současný establishment již pracuje horečně, téměř na 100 % své kapacity, aby potlačil politiku bílé identity a bílé rasové uvědomění, které se teprve probouzí. To však znamená, že náš etnocentrismus má mnohem větší prostor k růstu než jejich schopnost jej potlačit. I malý nárůst bílého rasového uvědomění by tak mohl přetížit schopnost systému jej potlačit, a v tom okamžiku by bylo vše možné.

Nakonec se trajektorie jejich úpadku a našeho vzestupu protnou, a když naše rostoucí povědomí překročí jejich klesající schopnost nás kontrolovat, pak vyhrajeme.

Doporučená literatura

Patrick J. Buchanan, The Death of the West: How Dying Populations & Immigrant Invasions Imperil Our Culture & Civilization (New York: St. Martin's Press, 2001).

_____, Suicide of a Superpower: Will America Survive to 2025? (New York: Thomas Dunne Books, 2011).

Ricardo Duchesne, The Uniqueness of Western Civilization (Leiden, Netherlands: E. J. Brill, 2011).

Guillaume Faye, Why We Fight: Manifesto of the European Resistance, trans. Michael O'Meara (London: Arktos, 2011).

Samuel Francis, Essential Writings on Race, ed. Jared Taylor (Oakton, Va.: New Century Foundation, 2007).

Gregory Hood, Waking Up from the American Dream (San Francisco: Counter-Currents, 2016).

Greg Johnson, Confessions of a Reluctant Hater, second, expanded ed. (San Francisco: Counter-Currents, 2016).

_____, In Defense of Prejudice (San Francisco: Counter-Currents, 2016).

_____, New Right vs. Old Right (San Francisco: Counter-Currents, 2013).

_____, Toward a New Nationalism (San Francisco: Counter-Currents, 2018).

_____, Truth, Justice, & a Nice White Country (San Francisco: Counter Currents, 2015).

_____, You Asked for It: Selected Interviews, sv. 1 (San Francisco: Counter-Currents, 2017).

Greg Johnson, ed., North American New Right, sv. 1 (San Francisco: Counter-Currents, 2012).

_____, North American New Right, sv. 2 (San Francisco: Counter-Currents, 2017).

_____, The Alternative Right (San Francisco: Counter-Currents, 2018).

Michael Levin, Why Race Matters (Oakton, Va.: New Century Books, 2016).

Richard Lynn, The Global Bell Curve: Race, IQ, & Inequality Worldwide (Augusta, Ga.: Washington Summit Publishers, 2008).

Kevin MacDonald, Cultural Insurrections: Essays on Jewish Influence, Anti-Semitism, & Western Civilization (Atlanta: The Occidental Press, 2007).

_____, The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual & Political Movements, revised edition (Bloomington, Ind., 1st Books, 2002).

Steven Pinker, The Blank Slate: The Modern Denial of Human Nature (New York: Penguin, 2003).

Robert Putnam, Bowling Alone: The Collapse & Revival of American Community (New York: Simon & Schuster, 2001).

Wilmot Robertson, The Dispossessed Majority, fourth edition (Cape Canaveral, Fl.: Howard Allen, 1981).

_____, The Ethnostate: An Unblinkered Prospectus for an Advanced Statecraft (Cape Canaveral, Fl.: Howard Allen, 1992).

J. Philippe Rushton, Race, Evolution, & Behavior: A Life History Perspective, third unabridged edition (Port Huron, Michigan: Charles Darwin Research Institute, 2000).

Frank Salter, On Genetic Interests: Family, Ethnicity, & Humanity in an Age of Mass Migration (New Brunswick, N.J.: Transaction Publishers, 2006).

Jared Taylor, If We Do Nothing: Essays & Reviews from 25 Years of White Advocacy (Oakton, Va.: New Century Books, 2016).

_____, White Identity: Racial Consciousness in the 21st Century (Oakton, Va.: New Century Books, 2011).

O autorovi

Greg Johnson, Ph.D., je šéfredaktorem vydavatelství Counter-Currents Publishing Ltd. a redaktorem webového magazínu North American New Right (http://www.counter-currents.com/) a příležitostně vydávaného tištěného časopisu.

Je autorem knih Confessions of a Reluctant Hater (San Francisco: Counter-Currents, 2010; druhé, rozšířené vydání, 2016); New Right vs. Old Right (Counter-Currents, 2013); Truth, Justice, & a Nice White Country (Counter-Currents, 2015); In Defense of Prejudice (Counter-Currents, 2017); You Asked for It: Selected Interviews, sv. 1 (Counter-Currents, 2017); a Toward a New Nationalism (Counter-Currents, 2018).

Pod pseudonymem Trevor Lynch je autorem knih Trevor Lynch's White Nationalist Guide to the Movies (Counter-Currents, 2012) a Son of Trevor Lynch's White Nationalist Guide to the Movies (Counter-Currents, 2015).

Je také editorem mnoha knih, včetně North American New Right, sv. 1 (Counter-Currents, 2012); North American New Right, sv. 2 (Counter-Currents, 2017); Dark Right: Batman Viewed from the Right (s Gregory Hoodem) (Counter-Currents, 2018) a The Alternative Right (Counter-Currents, 2018).

Jeho spisy byly přeloženy do češtiny, dánštiny, holandštiny, estonštiny, francouzštiny, němčiny, řečtiny, maďarštiny, norštiny, polštiny, portugalštiny, ruštiny, slovenštiny, španělštiny, švédštiny a ukrajinštiny.